

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 79 • 20 Kasım '99 • 5 DM

*İşbirlikçi uşak takımı
emperyalist köleliği
meşrulaştırma yarışında...*

İÇİNDEKİLER

Devlet seri katliamlara devam ediyor! . . . 4
Asıl yıkıcı olan deprem değil devlettir! . . 5
Suçlu olan bilim adamları değil
devletin kendisidir! 6
Bir bilim adamının yükselişi ve düşüşü. 7
Devlet neden çadır temin etmiyor? 8
Stand-by 9
Sınıf hareketi 10-12
Katliam, direniş ve teslimiyet. . . . 13-15
Parti Programı Üzerine Kongre
Tartışmaları /1 (Orta). 16-20
Sınıf çalışması deneyimlerinden 21
İsrail, Türkiye ve Kürtler /4. 22
Kürt sorununda son gelişmeler /2. . 23-26
Bakü-Ceyhan boru hattı 27
AGİT Zirvesi ve Çeçenistan savaşı . . . 28

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı: 79 ● 20 Kasım 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr
Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17
Kızılay/ANKARA

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

**Ankara
büromuz
yeni adresinde**
Karanfil Sokak 17/17
Kızılay/ANKARA

Kahrolsun emperyalizm! Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Geçtiğimiz 1 haftanın tablosu, Türk burjuvazisi ve devletin utanç verici kölelik serüveninin geldiği noktayı tüm rezilliği ile ortaya serdi.

AGİT Zirvesi bir yana, Clinton'a gösterilen muamele, Birinci Paylaşım Savaşı'nın mandacılarını aratacak bir aşağılık köle ruhunun resmiydi. Cumhurbaşkanı'ndan tutun, en küçük bürokratına kadar tüm devlet erkânı bir katilin ayağına paspas oldu.

Sermayenin tercümanı ise yine her zamanki gibi sermaye basınıydı kuşkusuz. Yazılı ve görsel tüm organlarıyla burjuva medya, tek bir devlet kanalına dönüştü. Bir ağızdan efendinin kutsanmasına adadı varlığını. Clinton, yabancı bir devlet adamı, bir konuk gibi değil, bir "sahip" gibi karşılandı. Bu utanç tablosunun en çarpıcı ifadeleri daha hitaplarda ortaya konuyordu. Clinton'dan, ABD başkanı olarak değil, "başkan" olarak bahsediliyor, ön adıyla hitap etmek, bu uşakça yakınlığın bir ifadesi, bir marifet gibi görülüyordu.

Uşaklıkta bu sınır tanımazlığın en tipik örneklerinden biri de, Yunan halkının Clinton ziyaretini engelleyen onurlu protestolarını "kınayıcı" ifadeler oldu. Türk burjuvazisi bu vesileyle, adeta Yunan burjuvazisiyle uşaklık yarışında öne geçmiş olmanın o aşağılık kıvancını yaşadı.

Egemenlerin böylesine pervasız uşaklık gösterilerinde bulunabilmesinde önemli bir payın da, Yunan halkının onurlu tutumunu gösteremeyen Türk halkına ait olduğunu unutmamak gerekiyor. Tüm tarih gibi, Yunanistan'daki son gelişmeler de göstermiştir ki, köleliğin önündeki tek ve en büyük engel işçi sınıfının ve emekçi halkların özgürlük tutkusu ve

mücadelesidir. Yoksa, kölelik pahasına da olsa emperyalizmle bütünleşme konusunda Yunan burjuvazisiyle Türk burjuvazisi arasında en küçük bir onur farkı yoktur. Kaldı ki, emperyalizmin geldiği aşamada, bu, bir ülke burjuvazisi için onur sorunu bile değil, bir ihtiyaç, bir zorunluluk sorunudur.

Ama aynı zorunluluk, tersinden ezilen ülkelerin işçi sınıfları ve emekçi kitleleri için de geçerlidir. Bazı siyasi çevrelerin şiddetle bastırılan küçük protestoları dışında, tek kitlesel protesto gösterisini, Ankara'da KESK'e

bağlı kamu çalışanlarının gerçekleştirmiş olmasının anlamı buradadır.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek zorundadır. Çünkü emperyalizme köleliğin ilk ve son tahlildeki faturası, emek-gücünün emperyalist tekellere peşkeşidir. Sömürü ve soygunda her türlü sınırın ortadan kaldırılmasıdır. Egemen burjuvazinin ve devletin kölelik ruhu, işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın köleleştirilmesi niyetinin fotoğrafından başka bir şey değildir. Kapitalistler, ABD'nin çiftliği haline getirecekleri bir Türkiye'de, işçi sınıfı ve emekçi halklarımıza köleliği, kendilerine ise kahyalığı reva görmektedirler. Emperyalist haydutlara ve kahyalarına, Türkiye işçi sınıfının köleleştirilemeyeceğini göstermek ve kanıtlamak gerektiği açıktır. Ulucanlar'dan yükselen direniş şiarını alanlara taşımak, sınıf devrimcileri hem sınıfa hem de şehit yoldaşlarına karşı ertelenemez görevidir.

Teslim olmayacağız, direneceğiz!

Bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri bedel ödeterek koruyacağız!

kitapçılarda...

Ulusal hareketin son 14 yıllık gelişimi, saf ulusal istemlere dayalı bir mücadelenin sorunu çözüm gündemine getirebileceğini, fakat onu çözmeye güç yetiremeyeceğini açıklıkla göstermiştir. "Siyasal çözüm" arayışlarının kendisi gerçekte bu noktadaki çözümsüzlüğün bir itirafından başka bir şey değildir. Sorun kendini Türkiye'nin genel toplumsal ilişkileri içinde göstermektedir, çözüm de ancak kendini sınıfsal güç ilişkilerinin bu genel tablosu içinde üretebilir. Elbette amaçlanan sorunun biricik gerçek çözümü olan devrime dayalı bir çözüm olacaksa eğer...

Ulusal Sorun ve Devrim, bu çerçeveye oturan bir değerlendirme, çözümleme, eleştiri ve çözüm çabasının ifadesidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

H. FIRAT

**Program sorunları
üzerine konferanslar**

**Ulusal Sorun
ve
Devrim**

İşbirlikçi uşak takımı emperyalist köleliği meşrulaştırma yarışında...

Yanıtımız bağımsız sosyalist Türkiye'dir

Emperyalist dünyanın jandarması ABD'nin başkanı Clinton'ın Türkiye'ye gelişi, çürümüş kapitalist düzenin kendisini ayakta tutmak için, ABD emperyalizmine onursuz bir uşaklığı ve köleliği daha da derinleştirmekten başka bir çıkar yolu kalmadığını gösterdi. Düzenin tüm temsilcilerinin bu konuda yekpare hale geldiklerini, adeta sömürgecinin meclisinde konuşan "başkan" Clinton'u hep birlikte ayakta alkışlayarak sergilediler. İktidarından muhalefetine, düzen sağından düzen soluna, laikinden dincisine, politikacısından askerine, burjuva medyanın kalemşörlerinden üniversite öğretim üyelerine kadar tüm sömürü düzeni taraftarları, "başkandan çok başkancı" görünmek konusunda adeta birbirleriyle yarıştılar. Kendi içlerindeki çekişmelere, yağma ve talan kavgalarına ara verip, büyük efendiye kendilerini begendirmek için sıraya dizildiler.

Çünkü onların da çok iyi bildiği gibi Türkiye bütünüyle ABD tarafından yönetilmektedir. İç ve dış politikası, ekonomi ve maliye politikaları, iç ve dış savaş stratejileri ABD'li uzmanlar tarafından planlanmaktadır. Öyle ki, ABD'nin desteği olmadan hükümetler bile kurulamamaktadır. Bu gerçekler en yalın biçimde burjuva medya temsilcilerinin ağzından dile getirildi; Clinton ABD Başkanı olarak değil, sadece "Başkan Clinton" diye takdim edildi.

Eylül ayı sonunda Ecevit'in yaptığı geziyi "Türkiye'nin olanaklarının Amerika'da pazarlanması" için bir fırsat olarak görenler, Clinton'un gezisini de bu fırsatın bir devamı olarak değerlendiriyorlar. ABD Başkanı'nın övgülerinden sarhoş olup, "biz çok yakından baktığımız için sadece kötü, olumsuz şeyleri görüyoruz, ama onlar uzaktan bakıyorlar ve Türkiye'nin geleceğinin çok parlak olduğunu, büyük bir devlet olduğunu bizden iyi görebiliyorlar" türü söylemlerle, halka yaşadıklarınıza, gördüklerinize, bildiklerinize değil "Başkan"ın söylediklerine inanın mesajları veriyorlar.

Ancak,

Türkiye'deki baskı ve sömürden bunalan işçi ve emekçiler için çizilen pembe tabloların hiçbir inandırıcılığı yoktur. İşsizlik, açlık, sefaletin yanısıra peşpeşe deprem katliamları ile sarsılanların, devletin enkaz altından sağ çıkanlara bir çadır bile vermekten geri durduğunu görenlerin, gelecek yüzyıla Türkiye'nin damgasını vuracağı yalanlarına karnı toktur. Bu devlet, en basit bilimsel gerçeklere bile yıllardır sırtını dönerek, kâr, rüşvet ve yağma için fay hatlarının üzerine yerleşim ve sanayi inşa edilmesinin tek sorumlusudur. Bu sorumluluğu hiçbir demagoji gizleyemez. Hiçbir pembe tablo bu kanlı vahşet gerçeğini silemez.

Clinton'un koruma ordusuyla gelmesi, işçi ve emekçilere yönelik bir tehdit olmanın yanı sıra, ABD'nin bir gövde gösterisine dönüştürüldü. Süper güç ABD vurgusu her vesileyle yinelandı. Bu güç karşısında direnmenin anlamsız kalacağı vb. tehditler eşliğinde, burjuva sınıfın ve devletinin uşaklığı meşrulaştırılmaya çalışıldı. Sermaye sınıfının "Başkanı" meclis kürsüsünden yaptığı konuşmada, Türkiye'deki farklı kesimlere mesajlar vererek, bu kesimlerin kendi denetimlerinde hareket ettiğini ve bundan sonra da hareket ederlerse kazançlı çıkacaklarını açıkladı. Kemalistlerin, islamcılarının, faşist milliyetçilerin, Kürt burjuvazisinin, burjuva aydınlarının ABD'nin vesayetinde olacaklarını söyledi. Bu kesimlerin ABD, dolayısıyla emperyalist sistemin bekçiliğini yapmaları karşılığında alacakları avantajların büyüklüğünün kendi halklarına ihanet etmelerine degecek kadar çok olduğunu anlata anlata bitiremedi.

Özellikle, meclisin depreme rağmen işçi-emekçi düşmanı yasaları süratle çıkarmasını övdü. Sistemin esas olarak sömürünün devamını garanti altına alma peşinde olduğunu ilan etti. İşçi ve emekçi düşmanlarına övgüler düzen Clinton, Türk egemenliğinin barbarlığının diğer uluslara da örnek olmasını diledi. Yani diğer ülkelerin sömürücü sınıflarına Türkiye gibi olun çağrısı yaptı.

Türkiye'nin 2000 yılının en önemli ülkesi olacağı vb. pohpohlamalarla, ABD çıkarlarının taşeronu

olacağı gerçeğini gizlemeye çalıştı.

Balkanlar, Kafkasya ve

Ortadoğu'daki emperyalist

çıkartları için Türkiye'nin ABD tarafından kullanılmasının onur verici bir rol olacağını söyleyen Clinton, "Bu bölgelerde ABD yağmasını kolaylaştırın, siz de artıklarından faydalanırsınız" olarak özetlenebilecek bir konuşma ile

millettekilerinin

alkışlarını aldı.

Bu

onursuzluk tüm partilerin ortak davranışı oldu.

Depremzedeler için kıllarını kıpırdatmayanlar, efendilerinin önünde secde ettiler. Köleliklerini göstermek için birbirleriyle yarıştılar. Yeni yağma ve talanlar için efendilerinden sadece emir beklediklerini ortaya koydular. Yardım adı altında önlerine atılan kredi kırıntılarından dolayı memnuniyetlerini dile getirdiler.

AGİT'e gerçekte Türkiye değil ABD ev sahipliği yapıyor. ABD Başkanı'nın zirve öncesinde gelmesi ve mecliste konuşma yapması bunu simgeliyor. Dünyanın en istikrarsız bölgesinde yer alan Türkiye'nin çevresinde emperyalist sistemin çıkarlarının bekçiliği için seçilmesi, işbirlikçi tekkelci burjuvaziye onurlandırdı. Şimdi bu güvenle işçi ve emekçi sınıfların mücadelesine karşı daha vahşi saldırıacaklar. Çünkü en büyük istikrarsızlık Türkiye'nin içindedir. İşçi ve emekçiler azgın bir kapitalist sömürü altında öfke biriktirmektedirler.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, ABD'nin uydusu olarak yaşamak ile bağımsız sosyalist bir düzen arasında bir tercih noktasındadır. ABD'nin uydusu olarak yaşamak; IMF reçeteleri ile sömürülmeye devam etmek demektir. Emperyalist rekabetin piyonu olarak kardeş halklarla boğazlaşmaya devam etmek demektir. Özelleştirme saldırılarıyla işsiz kalmak, sefalete mahkum olmak demektir. Mezarda emeklilik, sosyal hakların gaspı demektir. Sendikal örgütlenmenin önündeki baskıların artarak devam etmesi demektir. Dizginsiz faşist terör, işkence, infaz uygulamalarının sürmesi demektir.

İşçi ve emekçiler ABD patentli politikalara boyun eğmeye devam ederlerse, IMF'nin hazırlattığı bütçeden paylarına düşecek olan oran her geçen yıl azalacaktır. Yeni vergiler ile milyonlarca emekçinin sömürüsü katmerlenecektir. Komşu halkları emperyalist boyunduruk altında tutma amacıyla militarist yapı güçlendirilecek, saldırganlık artacaktır. Özelleştirme ve tahkim uygulamalarıyla binlerce işçi işsiz kalacak, işini kaybetmemiş olanlar da çok düşük ücrete çalışmaya mecbur bırakılacak, sefalete mahkum edileceklerdir.

Türk burjuva sınıfların emperyalist sisteme tam entegrasyondan kazançları ise, yağma ve talandan paylarına düşen kırıntılar olacaktır. Bu kırıntılar uğruna Türkiye işçi ve emekçilerinin sömürü dişlileri altında öğütülmesini istemektedirler. Sermaye sınıfının emperyalist sisteme daha ileri düzeyde entegrasyona sempati yaratmak için, demokrasi gelecek beklentileri yayması boşuna değildir. Ama bu entegrasyon tamamlandığında, işçi ve emekçilerin mücadelesine karşı emperyalist efendilerin doğrudan müdahaleleri de meşrulaştırılacaktır. Türk sermaye sınıfları sırtlarını emperyalist efendilerine dayayarak sömürü ve talanda daha da pervasız olacaklardır.

İşçi ve emekçiler için emperyalist sisteme kölece bağımlılığın bedeli, her geçen gün daha fazla sömürü, daha fazla baskı ve zulümdür. İşçi ve emekçilerin kurtuluşu sermayenin sınıf iktidarını yıkmakla, emperyalist köleliğin her biçimini süpürüp atmakla mümkündür. Türkiye işçi sınıfı, komşu ülkelerin emekçi halklarıyla birlik ve dayanışmasını en ileri noktaya çıkararak, emperyalist-kapitalist sömürü, yağma ve yıkım saldırılarına karşı mücadele bayrağını yükseltmelidir.

Devlet seri katliamlara devam ediyor!

Şimdi katliam sırası nerede?

Hüküm süren mezarlık düzeni ve katliam devleti, emekçilerin canını biner biner almaya devam ediyor.

Bolu-Düzce bölgesinde 12 Kasım'da meydana gelen deprem, sermaye düzeni altında faşist devlet eliyle bir kez daha kitlesel bir kıyıma, vahşi bir katliama dönüştü.

Devletin emekçi halka yönelik deprem politikası "ölen ölür, kalan sağlar sürünür"! Ve görülüyor ki, 17 Ağustos depremi ile yaşanan vahşet, devletin bu politikasında zerre kadar bir değişiklik yaratmamış. Aynı Susurluk sonrasında olduğu gibi 17 Ağustos depremi sonrasında da "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" nutukları atmışlardı. "Bu kez dersimizi aldık, yetersizliklerimizi gördük" yalanları söylemişlerdi. Oysa Bolu-Düzce depremi bir kez daha bile bile, göz göre göre vahşi bir katliama dönüştü.

17 Ağustos depremiyle Bolu-Düzce bölgesinde büyük bir yıkım yaşanmamakla birlikte yapılar önemli ölçüde hasar görmüştü. Ağustos depreminde hasar gören bu binaların onarımı ve tahliyesi için aradan geçen zamanda devlet hiçbir adım atmadı. Bölge halkına birer tabutluğa dönüşen bu hasarlı binalar yerine barınabileceği herhangi bir yer de gösterilmedi. Bölge halkı 12 Kasım depremi ile birer mezara dönüşen tabutluklarda yaşamaya mahkum edildi. Tersine, devlet ağır hasarlı binalara bile oturulabilir raporu verdi. Devlet böylece kira, onarım vb. yardımı olarak halka vereceği üç kuruşu kurtarmanın hesabını güttü. Dahası, depremden bir hafta önce çadırlar Vali'nin emriyle toplatıldı, insanlar bu yüzden hasarlı evlere geri dönmeye zorlandı. Bölgede yakın bir zamanda deprem bekleniyordu. Bolu-Düzce'de büyük bir deprem beklenmesine ve bilim adamlarının depremden birkaç gün önce bu yöndeki tüm uyarılarına kulak asılmadı. Hiçbir önlem alınmadı. Böylece yeni bir katliama davetiye çıkartıldı.

Ya deprem sonrası? Ortalık "12 Kasım'da devlet anında felaket bölgesindeydi, kurtarma ve yardım çalışmaları bu sefer hiçbir aksaklık, eksiklik olmadan yerine getirildi, halkın tüm ihtiyaçları karşılandı" demeçlerinden geçilmiyordu. Enkaz altındaki halkı değil maskesi yüzünden yere savrulan devleti kurtarmayı kendisine asıl görev edinen bu sahtekar yalancıların foyası Bolu'da devlete karşı protesto gösterisi yapan öfkeli on binler tarafından açığa çıkartıldı.

Dün Gölcük, Yalova, İzmit, Adapazarı, Avcılar'da on binlerce ölü ve deprem sonrasında evsiz, çadırsız, çamur içinde, soğukta, yağmurda aç, sefil, perişan yüz binler... Bugün ise Bolu, Düzce, Kaynaşlı, binden fazla ölü ve on binlerce insan yine kış kıyamet altında evsiz, çadırsız, perişan.

Öyleyse şimdi katliam sırası nerede? Deprem bu kez nereyi vuracak? Mezarlık düzeni ve katliam devleti bu kez kaç bin emekçinin canını alacak?

Bu soruyu soranlar devlet tarafından felaket tellallığı yapmakla ve halkı paniğe sevk etmekle suçlanıyor.

Ama felaketi bu soruyu soranlar yaratmıyor. Felaketi yaratan insanlık dışı düzen. Asıl yıkıcı güç deprem değil, devlet. Paniği bu soruyu soranlar yaratmıyor. Emekçi halk bu devletin boyunduruğu altında yaşadığı için panik içinde. Emekçi halk sağlıklı barınma hakkı kapitalist cellatlar tarafından gasp edildiği için, deprem sırasında birer tabutluğa dönüşen evlerde yaşamaya mahkum edildiği için panik içinde.

Evet şimdi katliam sırası nerede?

Bu soru yüksek sesle sorulmalıdır. Bu soruyu sordurtan bizzat bu çürümüş düzenin ve bu kokuşmuş devletin varlığıdır. Milyonlarca insanı deprem karşısında korunmasız, güvencesiz, çaresiz bırakarak ölüme mahkum eden bizzat bu düzenin ve bu devletin kendisidir. Bu düzen ve bu devlet varlığıyla yeni katliamlara davetiye çıkartmaktadır. Devlet, bundan önceki onlarca örnekte olduğu gibi, 17 Ağustos depreminden sonra da emekçilerin can güvenliğini sağlamak açısından hiçbir önlem almamış, hiçbir adım atmamıştır. Sadece günü nasıl kurtarırım, tepkiyi nasıl azaltırım diyerek hareket etmiştir.

17 Ağustos depremi 50 bin emekçinin canına mal oldu. Depremden kaçınılmaz, ama depremin vahşi bir katliama dönüşmesi hiç de kaçınılmaz değil. İnsanlık doğa karşısında binlerce yıl öncesinde olduğu gibi acz içinde değil. Alınacak önlemlerle depremin yıkıcı sonuçlarının önüne geçmek, can ve mal kaybını asgariye indirmek bütünüyle bilimin ve teknolojinin imkanı dahilinde. Bunun için gerekli olan ise, sermayeye değil, emekçinin canına, yaşamına, sağlığına kıymet veren bir düzen. Yatırımını kâr, rant, faiz için değil insanca çalışma ve yaşama koşullarını sağlamak için yapan bir düzen. Bunun için gerekli olan, insanlara zulmetmeyi ve katletmeyi değil, daha iyi

koşullarda yaşatmayı görev bilen bir devlet. İşte bu topraklarda olmayan şey tam da bu.

Bilim de, teknoloji de sermaye tekellerinin hizmetinde. Bilim ve teknolojinin çarkları tekellerin kasasını doldurduğu yere kadar dönüyor. Bilim ve teknolojinin imkanları işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarları ve ihtiyaçları için kullanılmıyor. Zenginliklerin, kaynakların tümü sermayenin mülkü ve onun hizmetinde. Kaynaklar işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarları ve ihtiyaçları için seferber edilmiyor. Depremlerin vahşi bir katliama dönüşmesinin perde arkasındaki gerçekleridir bunlar.

Depreme dayanıksız bina ve bölgelerde yaşayan insanların buralardan tahliye edilerek yeni yerleşim bölgelerinde inşa edilecek sağlıklı konutlara yerleştirilmesi mümkündür ve gereklidir.

Burjuvalar aynı şeyi bizden gasp ettikleri zenginlikler sayesinde gerçekleştiriyorlar. Kentlerin depreme dayanıklı bölgelerinde ve daha sağlam binalarda yaşıyorlar ya da buraya kolaylıkla taşıyorlar. Peki onlar tarafından sefalete mahkum edilen işçi sınıfı ve emekçiler ne yapacak? Burjuvazi ve devleti kendi canını da malını da güvence altına almış. Geride kalanların başına gelecek felaket onları zerre kadar ilgilendirmiyor.

Eğer bizler devletin üzerine üzerine gitmezsek, onlar bu konuda tek bir adım bile atmayacaklar. Devlet depremin tehdit ettiği bölgelerde değil tahliye seferberliği başlatmak ve sağlıklı barınma imkanı sağlamak, deprem enkazın altından sağ çıkabilenlere kışlık çadır bile vermekten geri duruyor.

Çadır imalatı çok yüksek bir teknoloji mi gerektiriyor? Hayır! Seri üretimle her gün yüzlerce,

binlerce çadır imal edecek bir fabrika kurmak çok büyük bir yatırım mı gerektiriyor? Hayır! Bu imalatı gerçekleştirecek teknik eleman ve işçi kıtlığı mı var? Tam tersine, işsizlik diz boyu! Öyleyse bu insanlık dışı vahşet neden? Çünkü devlet eğer çadır üretir ve halka dağıtırsa, hizmetinde olduğu insanlık dışı kapitalist ekonominin işleyişini zedelemiş olacak. Serbest piyasa kurallarına aykırı davranmış olacak. Çünkü kârsız yatırım, ücretsiz hizmet kapitalizmin değil sosyalizmin işi. Çünkü milyonların daha sağlıklı koşullarda yaşaması için yapılacak yatırımlar bu vahşi kapitalist düzenin talan ekonomisinin sırtında bir kambur teşkil ediyor. Bu tür işler için devletin harcayacağı her kuruşun adı gereksiz masraf oluyor. Bunun için özelleştirme adı altında halka dönük tüm hizmetler paralı hale getiriliyor ve kazanılmış sosyal haklar birer birer tasfiye ediliyor. Bunun için devlet, depremin tozu dumanı içinde mezarda emeklilik yasasını meclisten geçiriyor.

17 Ağustos depreminden emekçi halkın can güvenliğini sağlamak yönünde ders çıkaran bir devlet ivedilikle bir yeniden imar seferberliği başlatırdı. Bunun için gerekli yasalar çıkartır, gerekli kaynakları aktarır, ve sadece depremin yıktığı bölgelerde değil, bir bütün olarak depremin tehdidi altındaki bölgelerde tüm sağlıksız yerleşim alanlarını ve yapıları tasfiye ederdi. Ama devlet sağlıksız binaları tasfiye ederek emekçi halkın can güvenliğini korumak yerine, emekçi halka dönük devlet hizmetlerinin, kazanılmış hakların son kırıntılarını tasfiye etme yolunu tuttu. Depremin toz bulutu içinde mezarda emeklilik yasasını meclisten geçirdi.

17 Ağustos depremi, devletin çıplak bir terör aygıtına dönüşmüş ve sosyal hizmetleri tasfiye etmiş olmasından dolayı katliamı nasıl da büyüttüğü gerçeğini su yüzüne çıkarmıştır. Buna rağmen tasfiye hareketine son hız devam eden bir devletin yeni depremler karşısında halkın can güvenliğini sağlaması beklenemez.

Kurbanlık koyun gibi telef olmak istemiyorsak, eyleme geçmeliyiz!

Bu gerçek 12 Kasım gecesi binlerce can pahasına bir kez daha teyid edilmiştir. Artık bu gerçek bütün çıplaklığıyla görülmelidir. Artık işçi sınıfı ve emekçi kitleler bu gerçeğin gerektirdiği şekilde ivedilikle harekete geçmelidir. Eğer sesimizi örgütlü mücadelelerimizle yükseltmezsek, insanca yaşamının, insanca çalışmanın, insanca barınmanın koşullarının sağlanması hakkını söke söke koparıp almazsak, hiç kuşku olmasın ki katliam sırası diğer bölge ve kentlerdedir.

Bir kez daha görülüyor ki, eğer biz örgütlü gücümüzle harekete geçmezsek, bu devlet yeni katliamların önüne geçmek için hiçbir önlem almayacak, hiçbir adım atmayacaktır.

Devlet gerçek yüzünü “takdiri ilahi” maskesi ile gizlemeye çalışıyor!

Asıl yıkıcı olan deprem değil, devlettir!

Türkiye bir deprem ülkesi. Yerleşim bölgelerinin %90'ı, nüfusun ise %95'i birinci dereceden deprem tehlikesi kuşağında bulunuyor.

Bu topraklarda depremler kaçınılmaz. Ama depremlerin yıkıma, yıkımın ise kitlesel katliamlara dönüşmesi kaçınılmaz değil. Aynı şiddetteki depremler başka ülkelerde hiçbir can ve mal kaybına yol açmayabiliyor. Bu topraklarda ise birer kitlesel katliama dönüşüyor.

Depremin bu derecede tehdit ettiği bir ülkede sanayileşme, yerleşim bölgeleri ve planları, imar, yapılaşma vb. konularda alınması gereken önlemlerin, atılması gereken adımların neler olduğu bilinmiyor değil.

Buna karşılık bugüne kadar devletin aldığı hiçbir önlem, attığı hiçbir adım yok. Çünkü hiçbir sermaye sınıfının çıkarına gelmiyor. Onların çıkarına gelenlerin ise işçi sınıfı ve emekçiler için yarattığı yıkıcı sonuçlar ortada.

Bu topraklarda asıl yıkıcı güç deprem değil devlettir. Bu devlet emekçilere hizmet etmek değil, zulmetmek işini görüyor. Bu devlet emekçileri yaşatmak değil katletmek görevini üstleniyor.

Devlet, depremlerin birer kitlesel katliama dönüşmesi için elinden ne geliyorsa onu yapmıştır bugüne kadar.

Bu topraklarda son 100 yıl içinde 100 binden fazla insan deprem enkazları altında kalarak can verdi.

Eğer gerekli önlemler alınmış olsa bu kayıp verilmeyecekti. Ama bu sermaye devletinin umurunda bile değil. Onlar her alanda olduğu gibi imar alanında da talanla, soygunla, rüşvetle ceplerini doldurmakla meşguller. Ve gene 100 yıldır “takdiri ilahi” hurafeleriyle, “ölenlere rahmet, yaralılara şifa, kalanlara sabır” demeçleriyle, “devletimiz yaraları sarıyor” yalanlarıyla kitleleri uyutarak bu katliamlara alıştırmaya çalışmıştır.

Ama son depremler artık kitlelerin gözünü gerçeklere açıyor. Artık insanları “takdiri ilahi” hurafeleriyle uyutmak eskisi kadar kolay değil. Kitleler

kurbanlık koyun gibi telef edilmenin bir kader olmadığını biliyorlar.

17 Ağustos depreminden sonra tekelci sermaye basını, türbanlı göstericilerin “7.4 yetmedi mi?” dövizini açmaları karşısında ateş püskürüyordu. Her ne kadar Cumhurbaşkanları deprem için “takdiri ilahi” dese de, tekelci sermaye basını bu konuda bilimsellik havaları atmaktan geri durmuyordu. 12 Kasım depreminden sonra ise, beklenen İstanbul depremi için “dua edelim, fay hattı parçalı kırılsın!”, “Allahım bizi koru!” manşetlerini sütunlarına bu kez onlar taşıdılar.

Devletin deprem tehlikesi karşısında halkın can güvenliğini sağlamak için hiçbir ciddi önlem almadığını ve almayacağını, hiçbir adım atmayacağını en iyi onlar biliyorlar. Çünkü devletin bu konuda atacağı her ciddi adım yüz binlerin canını kurtaracak olsa da, kapitalist ekonominin sırtında bir kambura dönüşecek. Bu ise tekellerin dizginsiz sömürü ve yağma düzeninin çıkarına dokunuyor.

Onları böyle manşetler atmaya sevk eden deprem beklentisi yeraltından değil yer üstünden geliyor. Yeraltından gelecek olan sarsıntıdan kendi yaşamları adına pek bir korkuları yok, çünkü hepsi güvence altındalar. Kaygan zeminlerde, dayanaksız binalarda oturanlar onlar değil. Onlar depremin yıkıntıları altından devlete karşı yükselecek kitlesel öfkenin isyana dönüşüp düzenlerini yerle bir etmesinden korkuyorlar.

Her deprem çürümüş düzen gerçeğini gözler önüne seriyor. Her deprem devletin halka hizmet açısından yok olduğunu gözler önüne seriyor. Bu yüzden sermaye basını bundan sonra yaşanacak yıkımın sorumluluğunu şimdiden Allaha havale ediyor ve halka “takdiri ilahi”nin kudretine sığınmayı telkin ediyor. Sermaye devleti kendi gerçek yüzünü perdelemek için dinsel gericiliğe, hurafelere dört elle sarılıyor. Bu sözde laiklerin, 28 Şubat şakşakçılarının “7.4 yetmedi mi?” diyenlere karşı hücum edişlerinin gerisinde halkın dinsel duygularının kullanılması değil, bunun kendi çıkarlarına karşı kullanılması yatıyor. Emekçi halka karşı dinin tepe tepe kullanılması konusunda ise aralarında hiçbir farklılık yok.

Üzerinde yaşadığımız topraklarda depremlerin her seferinde vahşi bir katliama dönüşmesinin yegane sorumlusu hüküm süren çürümüş kapitalist düzen ve kokuşmuş faşist devlettir. Depremin yarattığı insanlık dışı yıkımı mazur göstermek ve bu vahşi katliamları örtbas etmek için kullanılan “takdiri ilahi” perdesinin arkasında boylu boyunca çürümüş kapitalist düzen, katliamcı faşist devlet gerçeği yatıyor.

Biz bu düzeni ve devleti yıkmadıkça felaketler başımızdan hiç eksik olmayacak!

Devlet bilim adamlarını suçluyor...

Suçlu olan bilim adamları değil devletin kendisidir!

Emekçilerin sermayenin çıkarlarıyla çatışan yaşamsal çıkarları söz konusu olduğunda, devletin sermayenin çıkarlarına bekçilik yapmak için bilimin, bilim adamlarının, bilimsel düşünce ve tartışmaların, bilim ile emekçi halkın etkileşime girmesini nasıl engellemeye çalıştığı deprem tartışmaları vesilesiyle bir kez daha görüldü. Ve bu düşmanlığın düzenin ve devletin emekçilere düşmanlığından kök aldığı bir kez daha gözler önüne serildi. Çürümüş düzenin her alanda olduğu gibi deprem konusundaki bilimsel etkinlikler üzerinde de faşist devletin baskı zincirlerini daha da sıkarak hükümünü sürdürmeye çalıştığı görüldü.

Düne kadar devlet “takdiri ilahi”, “ölenlere rahmet, yaralılara şifa, kalanlara sabır” nutuklarının arkasına sığınyordu. Böylece, depremlerin nasıl olup da birer kitlesel katliama dönüştüğü sorusunun sorulmasına, bu açıdan düzenden ve devletten hesap sorulmasına meydan bırakmamaya çalışıyorlardı.

Bilim adamları yakın zamanda İstanbul’da büyük bir depremin gerçekleşme ihtimalinin yüksek olduğunu açıkladılar. Bu yüzden devletin gerekli önlemleri ivedilikle almasını istediler. Elbette ki bilim adamlarının özellikle 17 Ağustos ve 12 Kasım sonrasında depremin yakın bir gelecekte gerçekleşme ihtimali üzerine yaptıkları açıklamalar sebepsiz değildir, bir değerlendirmeye dayanmaktadır.

Devlet ise bilim adamlarını halkı paniğe sevk etmekle suçluyor. Onlara göre bilim adamının görevi, deprem tehlikesi karşısında halkı uyarmak, depremin binlerce insanın ölmesine yol açmasının hiç de kader olmadığını söylemek ve bunun için devleti gerekli önlemleri almaya çağırmak değil. Söz konusu olan, topraklarının %90’ı, nüfusunun %95’i birinci derece deprem tehlikesi altında olan, her 2-3 yılda bir büyük depremlere maruz kalan bir ülke, harekete geçmiş Kuzey Anadolu fay hattının yakın tehdidini yaşayan bir bölge olsa da, sermaye devletin egemenliği altında bilim adamlarının görevi, deprem bugün olmasa da yarın olacak gerçeğini açıklamak değil.

Bilim adamlarının görevi; halkı “deprem gerçeği” ile uyarmak değil, “deprem tehlikesi yok” diyerek uyutmaktır. Devlete göre; “deprem tehlikesi yok, evleriniz başınıza yıkılır diye korkmayın, binanız hasarlı zemininiz çürük de olsa içinde rahat rahat oturun, devlet önlem almıyorsa bile huzursuz olmayın, panik yapmayın, sokaklara çıkıp asayiş bozmayın, dünyanın gözü üzerimizdeyken istikrarsızlık görüntüsü yaratmayın, daha dün on

binlerce insan can vermiş olsa bile şimdi sıra bize mi geldi diye düşünmeyin, devletten sağlıklı barınma hakkınızın gereklerinin yerine getirilmesini talep etmeyin” diyenler, iyi bilim adamları. “Deprem tehlikesi var, gerekli önlemler devlet tarafından ivedilikle alınmalıdır” diyenler ise kötü bilim adamlarıdır ve bunların ne yapıp edip susturulması gerekiyor.

**Halkı paniğe sevk eden ne?
Halkın moralini bozan ne?**

Devlete kalırsa, halkı paniğe sevk eden bilim adamlarının birbirini tutmayan görüşleriydi. Her kafadan bir ses çıkıyormuş, bu yüzden halkın moralini bozuluyormuş. Burada önemli olan depremin bir gün sonra mı bir yıl sonra mı, on gün sonra mı on yıl

sonra mı gerçekleşeceği konusundaki fikir ayrılıkları değildir. Deprem ister bir gün sonra, ister bir ay sonra, isterse bir yıl sonra gerçekleşsin, gerçekleşecek deprem karşısında şehirlerin ve konutların, yanı sıra deprem sonrası hizmetlerin mevcut durumu bilinmektedir ve eğer gerekli önlemler alınmazsa yeni ve daha büyük katliamların yaşanması kaçınılmaz olacaktır. Asıl gerçek budur.

İşte bilim adamlarının deprem konusundaki tüm uyarıları, depremin yılı, günü, saati üzerine spekülasyon bir tartışmaya değil, 17 Ağustos ve 12 Kasım’dan ders alınarak gerekli önlemlerin ivedilikle alınması noktasına bağlanmaktadır.

Milyonları

deprem karşısında korku ve paniğe sevk eden ise, gerekli önlemlerin alınmamış olmasıdır. Depremin tam olarak ne zaman gerçekleşeceği bir ihtimaldir, ama mevcut durum değişmediği sürece gelecek depremlerin yeni katliamlarla sonuçlanacağı ise kesindir. Halkı paniğe sevk eden bilim adamlarının deprem olasılıkları konusundaki açıklamaları değil, 17 Ağustos ve 12 Kasım depremleri ile birlikte gözler önüne serilen gerçeklerdir. Deprem vahşi bir katliama dönüşmektedir. İçinde yaşadığımız evler deprem karşısında korunaksızdır, birer tabutluktan farksızdır. Zeminler dayanaksızdır, birer mezarlıktan farksızdır. Devlet ise milyonlarca insanın deprem karşısında çaresiz kalmasının baş sorumlusudur. İnsanlara sağlıklı barınma imkanı sağlamadığı gibi,

imara uygun olmayan bölgelerin rant çıkarları için imara açılmasını, çürük binalara rüşvet çıkarları için göz yumulmasını bizzat kendisi organize etmiştir.

Ve bu devlet 17 Ağustos ve 12 Kasım depremlerine rağmen hiçbir önlem almamakta, hiçbir çözüm adımı atmamaktadır.

Devlete kalırsa milyonlarca insan kurbanlık koyun gibi sıranın kendisine gelmesini beklemeli, ölenler ölmeli, geride kalanlar ise “takdiri ilahi” deyip avunmalıdır.

Eğer kitleler gelecek depremlerin birer kitlesel katliama dönüşmeyeceğini bilseler, eğer insanlar devletin bu konuda gerekli adımları attığını ve gerekli önlemleri aldığını görseler, ne bilim adamlarının deprem tahmin ve beklentileri, ne de bu konuda kendi aralarındaki görüş ayrılıkları halkı paniğe sevk edebilir. Tüm bunlar halkı sadece bilgilendirmiş olur.

Yaşanan panik, kurbanlık koyun gibi telef olmaktan kaçınmak için bir çırpınıştır. Panik, insanların can güvenliğini sağlaması, insanın yaşamına yatırım yapılması için bir çılgınlıktır. Ama bu paniğin bir adım ötesi ise tüm bunları yerine getirmesi için devlete karşı isyandır. Ayaklanmadır.

Halkın korkusu depremin katliama dönüşmesidir. Devletin korkusu ise bu paniğin isyana dönüşmesidir.

Devlet, 17 Ağustos öncesinde ve sonrasında olduğu gibi, 12 Kasım öncesinde ve sonrasında olduğu gibi, bu konuda önlem almadığı ve almayacağı için, sorunu bilim adamlarının deprem beklentisi konusundaki açıklamalarını yasaklayarak “çözme” yolunu tutmaktadır. Devlete kalırsa milyonlarca insan gerçekte birer tabutluk olan evlerinde sakince oturmalı ve kuzu kuzu telef olmayı beklemelidir. Ne devletten katliamların hesabını sormalı, ne de gerekli önlemlerin alınması için ayağa kalkmalı, isyan etmelidir.

Depremle yaşamaya alışmak nedir?

Depremle yaşamaya alışmak; birer tabutluk olan evlerin başımıza yıkılmasını sessiz sedasız beklemek midir?

Depremle yaşamaya alışmak; toplu kıyımlara, vahşi katliamlara “takdiri ilahi” deyip razı olmak mıdır?

Depremle yaşamaya alışmak; depreme karşı hiçbir önlem almayan, ama depremlerin birer katliama dönüşmesi için elinden geleni ardına koymayan, emekçilere sağlıklı konutlarda barınma imkanı sağlamayan, kentleri, konut alanlarını sermayenin kâr, rant, rüşvet çıkarları uğruna birer emekçi mezbahanesine dönüştüren devlete boyun eğmek midir?

Depremle yaşamaya alışmak; enkaz altından sağ çıkanlara çadır vermekten geri duran ve keşke ölseydim de kurtulsaydım dedirten bir devlete rıza göstermek midir?

Devlet halkı depreme değil, toplu katliamlara alıştırmak istiyor. Bu devlet katletmeye fazlasıyla alışkındır. Ama biz katledilmeye alışmamalıyız.

Herkes sağlıklı uygun ve güvenli konut!

Bir “bilim” adamının yükselişi ve düşüşü

Bilime değil yalana dayalı sistem!

17 Ağustos'un ardından medyanın yıldızını parlattığı isimlerden biri de Kandilli Rasathanesi Müdürü A. Mete Işıkkara oldu. Sadece olur-olmaz açıklamalarıyla değil, gittiği sinema ve konserden yediği yemeklere kadar tüm yaşamıyla gündemin baş köşesine oturtuldu.

Işıkkara bir akademisyen. Çeşitli üniversitelerin ilgili bölümlerinin pek çok akademisyeni gibi, kuşkusuz Işıkkara'nın da depreme ilişkin bilgisi ve görüşleri bulunacaktır. Zaten ancak deprem vesilesiyle, hangi üniversiteden hangi bilim adamının ne söylediğini öğrenme şansımız oldu. 17 Ağustos'u takip eden gün ve haftalar boyunca, Marmara'nın fay haritaları ve bir İstanbul depremi riski üzerine farklı görüşlerin çatışmasını izledik. Kimi telaşlandırdı, kimi sözde rahatlatı. Işıkkara ise kimi zaman İstanbul halkını sokağa döktü, kimi zaman evlerinde rahat uyumaya çağırdı.

Bu arada irili ufaklı artçı depremler Marmara'yı sallamaya, bölgede yaşayanları diken üstünde tutmaya devam ediyordu. 12 Kasım'da Bolu'yu vuran ikinci depremle birlikte tartışmalar yine alevlendi. Ama bu kez, bilim adamıyla bürokrati ayrıştıracak gelişmeler de yaşanıyor. Devlet zaten yıkılan bölgelerdeki sorunların altında ezilmekteydi. Bir de henüz olmamış bir İstanbul depremi sıkıntısına girmeyi hiç istemiyordu.

Önce Ecevit'ten azar yedi bilim adamları. “Halkı galeyana getirecek açıklamalar yapmayın!” diyordu sayın Başbakan. Bilim adamlarının bu emre ne kadar uyacağını göreceğiz, ama 17 Ağustos deneyiminden sonra halkın hükümete inanmayacağı açıktı. Öyleyse daha inandırıcı bir ağızdan halkı teskin etmek gerekiyordu.

Ecevit'in açıklamasını Işıkkara'nın açıklamaları ve TPAO Müdürü'yle birlikte “çok önemli” ibaresiyle yaptığı basın açıklaması izledi. 17 Kasım günü akşam saatlerine doğru Kandilli'den canlı yayın yapan televizyonlar İstanbullulara Işıkkara'nın müjdesini ulaştırıyordu: İstanbullu rahat nefes alabilirdi, bir İstanbul depremi çok yıkıcı olmayacaktı!..

Daha bir gün önce, İstanbul depremi üzerine yürüyen tartışmalara, “akademik tartışmaları akademik ortamlarda yapın, halkın önünde yapmayın” sözleriyle nokta koymaya çalışan Işıkkara, teskin operasyonunu daha etkili kılmak için olacak, açıklamasında bir de harita kullanıyordu. “Son ve kesin bilgi” diye sunduğu harita, TPAO'nun Marmara denizi topografisini gösteren haritasıydı. Işıkkara'nın yanında ekran karşısına geçen TPAO Müdürü de, şiracının bozacısı oluyordu.

17 Ağustos ve 12 Kasım depremlerinde yerle bir olan kentlerin, yitirilen on binlerce canın, yıkımın asıl sorumlusu olan kapitalist devlet için hiçbir değeri olmadığı ortadadır. Bunu zaten her depremde olduğu gibi, yaşanan son iki yıkımdaki vurdumduymazlığıyla kanıtlamış bulunuyor. Ama depreme ilişkin açıklamalara getirmeye çalıştığı bu sansür artık suçun da üstündedir. Devlet, beklenen bir İstanbul depremine karşı önlem almamakla yetinmemekte, sözde “bilim adamı” bürokratlarına yalan açıklamalar yaptırarak halkı rahatlatmaya, bireysel olarak alınabilecek önlemlerin de önüne geçmeye çalışmaktadır.

Bir petrol şirketi müdürünün şahitliğinde yapılan bu açıklamanın halkı teskinde ne kadar işe yarayacağı su götürür. Ancak açıklamayla birlikte ortaya çıkan kimi su götürmez gerçekler var. Bunlardan ilki Işıkkara'nın şahsıyla ilgili. Öncesi de çok farklı olmamakla birlikte, bu son açıklamasıyla Işıkkara'nın bürokrat kimliği akademik kimliğini altetmiş bulunuyor. Başkalarına hatırlatmayı iş edindiği “bilim etiği”ni ayaklar altına almaktan kaçınmayan, on binlerce insan canının söz konusu olduğu bir olaya ilişkin yalan söylemeyi görev bilen bir devlet memurudur artık o. Zaten medya da onu bilmem ne Prof.'u olarak değil, Kandilli Müdürü olarak sunmaya çoktan başlamıştır. Özetle, haftalarca uğraşarak parlatılan yıldız, 3-5 dakikalık basın açıklamasıyla sönmüştür.

Işıkkara'nın kimliğinden çok daha önemli gerçekler

17 Ağustos ve 12 Kasım depremlerinde yerle bir olan kentlerin, yitirilen on binlerce canın, yıkımın asıl sorumlusu olan kapitalist devlet için hiçbir değeri olmadığı ortadadır. Bunu zaten her depremde olduğu gibi, yaşanan son iki yıkımdaki vurdumduymazlığıyla kanıtlamış bulunuyor. Ama depreme ilişkin açıklamalara getirmeye çalıştığı bu sansür artık suçun da üstündedir. Devlet, beklenen bir İstanbul depremine karşı önlem almamakla

yetinmemekte, sözde “bilim adamı” bürokratlarına yalan açıklamalar yaptırarak halkı rahatlatmaya, bireysel olarak alınabilecek önlemlerin de önüne geçmeye çalışmaktadır.

Devlet Bolu depremine ilişkin raporlara rağmen önlem almayarak, hatta bu bilgileri halktan gizleyerek 12 Kasım katliamına imza atma suçu işlemiştir. Aynı şekilde, İstanbul depremi için de bugünden suç işlemeye ve işletmeye başlamıştır. Dün Kızılay Müdürü'nü harcayarak, birkaç müteahhidi tutuklayarak suçtan arınmaya çalışmıştı, yarın Kandilli Müdürü'nü harcamanın yolunu şimdiden düzlemektedir.

Ne var ki, bu kez işler o kadar kolay yürüyeceğe benzemiyor.

Bu açıklamanın netleştirdiği bir başka gerçek var ki, Türkiye'de hala devletin denetiminde halka karşı suç işlemeye yanaşmayacak aydınlar bulunmaktadır. Işıkkara'nın açıklamasına kimi üniversitelerin kimi yerbilimleri uzmanlarından gelen tepkiler bu açıdan yüz ağartıcıdır.

Bu açıklamaların depreme ve devletin suçlarına ilişkin yanları böyle. Bir de daha genel yönü var. Işıkkara'nın ağızından ifade edilen seçkinci yaklaşıma göre, bilimsel konuların halkın karşısında tartışılması hem doğru değil, hem de “bilimsel etiğe” uygun değil. Bilim adamları saygınlıklarını korumalıdır. Yani avam tabakasını muhatap almamalı, kendilerini finanse eden ve doyuran kapitalist sınıfın ve devletin korumasında ve sadece bu sınıfa hizmet edecek tarzda, emekçi halka kapalı bir çalışma ve yaşam sürmelidirler. Halk sağlığıyla ilgili dahi olsa, halkla ilişkiyi siyasilere bırakmalıdırlar. Devlet “büyükleri” neyi ne zaman ve ne kadar açıklayacaklarını daha iyi bilirler.

Türkiye'nin emekçi halkları böyle bilim adamlarını çok gördü. Çernobil'in ardından da radyasyon kurumu müdürüne tehlike yok açıklaması yaptırılmıştı. Bu devletin o günkü başı, ekrana çıkıp çay içerek, milyonların gözüne baka baka yalan söylemiş, sonra o çaylar, o fındıklar “radyasyonu yüksek” gerekçesiyle ihraç edilen ülkelerden geri gönderilmiş, bir yıl depolarda bekletildikten sonra ilkokullara “devlet yardımı” adı altında dağıtılmıştı. Dolayısıyla, Işıkkara'nın seçkinciliği, salt kendi şahsını bağlayan bir sorun değildir. Bu seçkincilik kapitalist sistemin ve devletin suçlarını örtmek için perde yapılmaya çalışılmaktadır. Devlet her önemli gelişmede böyle bir örtü ve Işıkkara türünden bir “bilim adamı” bulmakta zorlanmamaktadır.

Devlet neden çadır temin etmiyor?

Sözde yenilenmiş olan Kızılay, Bolu-Düzce depreminde bölgeye gönderdiği malzemeleri anlata anlata bitiremiyordu. Binlerce çadır ertesi gün bölgeye ulaştırılmıştı, diğerleri ise yoldaydı ve bölgenin barınma konusunda hiçbir sorunu yoktu.

Oysa gerçekler hiç de böyle değildi. Kızılay da devletin icraatlarını hizmetle değil lafla yapan tüm diğer kurumları gibi yalan söylüyordu. 17 Ağustos'ta devletin maskesinin yere savrulmasından sonra, bu sefer devlet iş başında görüntüsü yaratarak durumu kurtarmak için toplu yalan sefeberliği başlatmıştı devlet. Medya da onlara eşlik ediyor ve birkaç çatlak sesin dışında hepsi devletin kurtarma ve yardım çalışmalarını öve öve bitiremiyordu. Ama Bolu'da binlerce öfkeli insanın protesto gösterisinin haberi satır aralarından da olsa verildi ve böylece gerçekler bir kez daha açığa çıktı. Kitleler gerek deprem öncesinde gerekli önlemlerin alınmaması, gerekse de deprem sonrasındaki ilgisizlik yüzünden devlete lanet okuyorlardı. Bölgeye çadır gönderilmemişti ve on binlerce insan kış ayazında, yağmur altında sokaklarda yatıp kalkıyordu. Aynı saatlerde tüm devlet erkani "başkan" Clinton ve diğer emperyalist efendilerini İstanbul saraylarında kuş sütüyle ağırlamak işiyle meşguldüler. Kim düşünecekti bunca önemli iş arasında Bolu'nun, Düzce'nin "baldırı çıplak" halkını! Halkına "çadır" bile vermeyen bu devletin erkani ve milletin vekilleri, o saatlerde Clinton'un "21.yüzyılın dünya devleti Türkiye!" pohpohlamalarıyla kendilerinden geçiyorlardı.

Halkın öfkesi devlete karşı kitlesel protesto gösterisine dönüşünce, öne gene öfke yatıştırıcı paratoner olarak Kızılay kurumunu sürdürdüler. Kızılay başkanı çadır sorunu konusuna açıklık getirdi! Sadece Türkiye'de değil, tüm dünyada çadır sıkıntısı yaşanıyor. Tüm dünyada çadır stokları tükenmiş. Yardım için her ülkeye başvurmuşlar. Ama her yerden aynı yanıt almışlar. Elleri boş dönmüşler. Devlet çadır temin edebilmek için elinden geleni yapıyor.

Evet sadece Türkiye'de değil tüm dünyada çadır stokunun tükeniği doğrudur. Çünkü çadır burjuvaların değil, onlar tarafından mahkum edildikleri yıkım koşullarında barınabilmek için ezilenlerin ihtiyacıdır. Ve sadece Türkiye'de değil, tüm emperyalist dünyada ezilenlerin canına okumakla kalmayıp, barınmaları için bir çadırı bile gereksiz masraf olarak gören bir düzen hüküm sürmektedir.

Bunların "çadır stoku bitmiş" özürleri kabahatlerinden büyüktür.

Çadır stoku tüm dünyada tükenmiş bahanesi arkasına sığınmak isteyen bu devlete sormak gerekir.

Çadır imal etmek çok zor bir iş midir? Örneğin ABD'nin kucagında, Clinton'un kollarında 21. yüzyıla "dünyanın kaderini elinde tutan bir devlet" olarak gireceğini ilan eden Türkiye Cumhuriyeti'nin üstesinden gelebileceği kadar zor bir iş midir? Yoksa çadırın üretim malzemesi mi kıttır?

Örneğin dünyanın en kıt maddelerinden biri olan uyuşturucunun trafiğini elinde tutan, uyuşturucunun

imalatını, alışını satışını, dolaşımını başarıyla yürüten Türkiye Cumhuriyeti'nin arayıp bulamayacağı kadar kıt mıdır? Yoksa üretim teknolojisi mi karmaşıktır? Örneğin ABD'nin emirleri doğrultusunda bölge halklarının canına okumak için üretimi-montajı gene ABD'nin denetimi altında gerçekleştirilen F-16 savaş uçaklarının imalatından daha ını zordur çadır imalatı? Yoksa masrafı mı çoktur? Örneğin gene ABD başta olmak üzere emperyalist dünyadan her yıl milyarlarca dolarlık silah ve dış-ıç savaş malzemesi alımı yapan, güvenlik güçlerini gene milyarlarca dolarlık yatırımlarla modernize ve tahkim eden Türkiye Cumhuriyeti'nin bütçesinin kaldıramayacağı bir yük müdür?

Çadır olmadığı için isyan eden halkın üzerine salınan ropocoplardan her birinin üzerindeki giysinin ederi acaba kaç çadır masrafı tutar?

ABD'nin verdiği savaş kredisi 'yardımları' karşılığında satın alınan bir Sikorsky helikopterin maliyeti karşılığında acaba kaç bin emekçinin sağlıklı konut ihtiyacı karşılanabilir? Sadece Cavit Çağlar'ın tek bir bankadan hortumladığı 2 milyar dolar karşılığında acaba depreme dayanıklı kaç şehir yeniden inşa edilebilir? İç ve dış borç faizleri adı altında dönen ve devlet bütçesinin yarısını yutarak emekçi halkın cebinden çıkıp asalak rantiyecilerin kasasına akan soygun çarkının durdurulması karşılığında acaba depreme

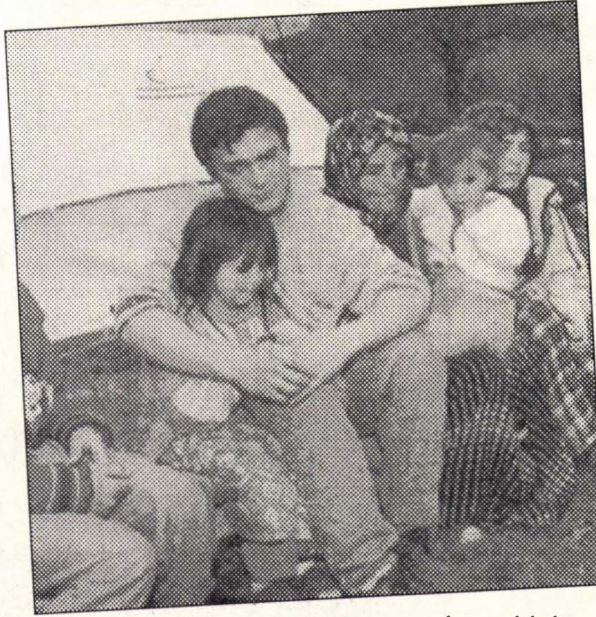
dayanıklı kaç şehir yeniden inşa edilebilir?

Çadır stokları bitmiş, on binlerce insan yağmur altında sokaklarda yatıp kalkıyormuş, ama bu arada Türkiye Cumhuriyeti devleti de boş durmuyormuş, dünyanın dört bir köşesinden çadır bulup getirmek için soruşturma-araştırma yürütüyormuş!

Evet yine soruyoruz. Deprem enkazları altından sağ çıkan halka devlet neden çadır temin etmiyor?

Çadır stokları tükendiği için mi, yoksa sermaye düzenini ayakta tutmanın ve emperyalizmin içerde ve dışarda hizmetini görmenin temel koşulu olan işçi sınıfına ve emekçilere dönük "iliklerine kadar sömür, bedenini, canını, kanını kâra çevir, daha ötesinde hepsinin canı cehenneme" şeklindeki büyük devlet politikasının bir gereği olarak mı? Hangisi?

Dün Türk devletinin ABD'ye uşaklığını eleştiren Libya devlet başkanı Kaddafi'yi aşağılamak için Libya'ya "çadır devleti" ismini takan ABD uşağı sermaye iktidarı, deprem enkazı altından çıkanlara çadır bile temin edemiyor. Kendileri saraylarda, köşklere yaşıyorlar. Emperyalizme bu uşaklığın faturası ise bir çadırdan bile yoksun bırakılan emekçi halka çıkıyor. Biz emperyalizmin çizimleri altında çamura daha fazla battıkça onların kanlı sınıf saltanatı daha bir haşmetle yükseliyor. Ama sarayların, köşklere bu haşmeti, emperyalizmin uşağı sermaye devletinin bir "çadır devleti" bile olamayan aşağılık konumunu sadece derinleştiriyor. Bugün depremin enkazına, toprağın çamuruna gömülen biziz, ama emperyalizme uşaklığın, emekçi halka düşmanlığın onursuzluğunun batağında yaşayanlar onlar. Yarın kendi devrimci sınıf iktidarımız için ayağa kalktığımızda yaşadıkları bu bataklık onlara mezar olacak.

Bugünün düne göre tek farkı, diğerlerinin suskun kalmayı kabul etmemesidir. Son depremler sadece on binlerce cana mezar olan yıkıntılara yol açmadı. Deprem bölgelerindeki galeyenların gösterdiği gibi, emekçi halkın zihinlerindeki kimi duvarları da yıktığı ortada. Aynı şekilde, kimi aydınların zihinlerindeki korku duvarlarının da çatlamaya başladığı görülüyor.

Yapılan ve açıklanan tüm araştırmalar yer sarsıntılarının süreceği yönünde. Ama son gelişmeler de göstermiştir ki, sistemdeki sarsılmalar da sürecektir. Çürüyen sistem pek çok suçunu gizlemeyi bugüne kadar az-çok başardı, her sarsıntının ardından bir tahkim operasyonu ile ayakta kalmayı başardı. Ne var ki, hiçbir suçu deprem yıkımındaki kadar açık, somut, elle tutulur değildi. En azından emekçi kitlelerin bilinç düzeyi gözönüne alındığında böyle değildi. On binlerce emekçinin canına malolan bir suçtan arınmak ve aklanmak, bu sistem ve bu devlet için mümkün değildir. Çünkü deprem yarısını sarmanın tek bir yolu vardır; depreme dayalı el uzatmak ve yeni depremlere karşı önlem almak. Bu sistem her ikisinden de uzaktır. Bu sömürü sisteminin çarkı yardım etmeye değil, yardımları yağma lanmaya ayarlıdır. Yapmaya-onarmaya değil, yıkmaya ayarlıdır.

Yakın süreç sisteme ilişkin bu gerçekleri emekçi kitlelerin gözünde daha da netleştirecek gelişmelere gebe. Devletin yıkıcı gücü, öfkeli depreme dayalı hak talebini yükselten işçi-emekçiye, devrimci tutsaklara, öğrenci gençliğe, depreme ilişkin gerçeklerin gizlenmesine alet olmak istemeyen bilim adamlarına karşı daha fazla kullanılmaya devam edilecektir. Çünkü IMF'ye verilen sözlerin yerine getirilebilmesinin başka bir yolu yoktur. Çünkü emek-gücü başta olmak üzere tüm ülke değerlerinin emperyalizme peşkeş çekilebilmesinin başka bir yolu yoktur.

İMF'nin üç yıllık yıkım programı

İşbirlikçi burjuvazi adına hükümet, IMF ile stand-by anlaşması yaparak bir parça kredi almak için kırk takla atıyor. IMF emperyalist efendileri adına Türkiye'de bulunuyor. Sermaye hükümeti ve bürokratlar el pençe divan vaziyette, IMF'nin teftişinden nasıl başarılı çıkacağız diye kıvranıp duruyorlar. Büyük bir zavallılıkla depremin ülke ekonomisine getirdiği "büyük yükü" izah etmeye çalışıyorlar. Tabii ki bunca çabalar göçük altında ölüme terk ettiği işçi ve emekçilerin yaralarını sarmak için değil, sermayedarların iktidarını ayakta tutmak içindir. On binlerce insanın yaşadığı yıkımı fırsat sayıp işçi ve emekçileri mezarda emekliliğe mahkum eden, "tahkim" yasalarını çıkaran sermaye devletinin işçi-emekçiler yararına düzenlemeler yapmayacağı yeterince açıktır. Sermaye devleti daha şimdiden deprem fonunda biriken paraları sermayedarlara peşkeş çekmeye başlamıştır. İşçi-emekçilerin omuzlarına yıkılan "deprem vergisi" ile biriken kaynakları da onlara aktarmanın haince planlarını yapmaktadır.

IMF stand-by antlaşması için şartnamesini uşakların önüne koymuş bulunmaktadır. Bu koşulları yerine getirirseniz stand-by anlaşması mümkün diyorlar.

Kan emiciler üç yıl geçerli olacak stand-by anlaşmasını imzalamak için şunları istiyorlar:

- Özelleştirmeyi hızlandır. En kârlı KİT'ler içinde yer alan THY, TÜPRAŞ, POAŞ'ı haraç-mezat emperyalist efendilere ve işbirlikçi uşaklarına peşkeş çek.

- Kamu bankalarını yok pahasına Koçlar'ın, Sabancılar'ın, Eczacıbaşılar'ın hizmetine sun. Yapacağın yasal düzenlemelerle bankacılık alanındaki tekelleşmeyi hızlandır. Bankaları bir avuç sermayedar denetimine alsın. Bankacılık sektöründeki bütün işlemlere kefil ol. Mevduatlara devlet güvencesi sağla. Cavit Çağlar'ın yaptığı gibi, sermayedarlar banka kasalarını boşaltırlarsa, zararı karşıla.

- Kamu emekçisi sayısını 350 bine indir. İlk elden %20'sinin işine son vererek sayıyı hemen 1 milyon altına indir.

- Tarıma dönük tüm sübvansiyonları sıfırla, emekçi köylüyü beş karış toprağını ekemez hale getir. Tarımsal KİT'leri özelleştir.

- KİT'lerin ekonomideki ağırlığını %10'un altına indir. KİT'ler zam yapma özgürlüğüne sahip olsun.

İşte stand-by anlaşmasını imzalamak için IMF'nin sermaye devletinden yerine getirmesini istediği koşullar bunlardan oluşuyor. Emperyalistlerin hizmetkârı IMF iliklerimize dek sömürülmemiz için uşaklarından bu yıkım programını uygulamasını istiyor. İşçi-emekçi düşmanı sermaye devleti, IMF'ye yıkım programını eksiksiz uygulayacağı sözünü veriyor.

Özelleştirmeleri hızlandırmanın ne anlama geldiğini yaşayarak öğrendik. Yapılan özelleştirmeler sonucunda yüz binlerce işçi işinden-ekmeğinden oldu. Şanslı olup işini kaybetmeyen sınıf kardeşlerimiz ise azgın sömürüyle, sendikasızlaştırmayla, esnek çalışmayla sefalet ücretlerine mahkum edilmek isteniyor. Patronlar asgari ücretle işçi alımını aralıksız

sürdürüyorlar. Amaçları, işsizlik kılıcını başımızdan eksik etmeyip, her türden sömürü karşısında tepki göstermemizi engellemektir.

THY, TÜPRAŞ, POAŞ en fazla kâr eden KİT'ler arasında yer alıyor. Bundan dolayı emperyalist tekeller bu işletmelere sahip olmak istiyor. Eğer bu özelleştirmeler gerçekleştirilirse, tıpkı şeker fabrikalarında, Et Balık Kurumu'nda, Petlas'ta, vb.'lerinde olduğu gibi, THY, TÜPRAŞ, POAŞ işçilerini de işsizlik, sendikasızlık, açlık, sefalet, esnek çalışma bekliyor.

IMF kamu emekçisinin işine-ekmeğine de göz dikmiş durumda. Kamu alanında istihdamın daraltılması isteniyor. Hedef kamu emekçilerinin sayısını 350 bine düşürmek. Sermaye devleti yedinci beş yıllık kalkınma planında bu hedefi 2002 yılına kadar gerçekleştirmeyi düşündüğünü açıkça ilan ediyor. Devlet Planlama Teşkilatı eski başkanı Yıldırım Aktürk, kamu emekçilerine yönelik bu kıyım politikasının uygulanmasının ancak "polis devleti" ile mümkün olacağını ifade ediyor.

Şimdiden bu süreci hızlandıracak yasal düzenlemelere başladılar. Personel yasa tasarısı ile kamu emekçilerinin iş güvencesini ortadan kaldırmayı planlıyorlar. Kamu emekçileri saldırılara karşı çıktığında, bu yasaya dayanarak kapı önüne koyacaklar. Sendikal hak ve özgürlükler için, grevli toplu sözleşmeli sendika için mücadelede yerini alan kamu emekçilerini uyduruk soruşturmalarla işinden, ekmeğinden edecekler. Çünkü IMF 2002 yılını beklemek istemiyor. Kamu emekçilerinin %20'sinin işine son verilerek sayılarının ilk aşamada 1 milyon altına düşürülmesini emrediyor. Gerçek hedefleri ise, her dört kamu emekçisinden üçünü işsiz bırakmaktır.

IMF'nin üç yıllık stand-by anlaşmasının imzalanması için emrettiği diğer hüküm ise, sefalet ücretlerinin süreklileştirilmesidir. IMF sadaka artışların 3 yıllık program boyunca devam etmesini istiyor. Hükümet kısa bir süre öncesine kadar sefalet ücretlerini gerçekleşmiş enflasyon üzerinden hesaplıyordu. IMF ise hükümetlerin hedeflediği gerçek dışı enflasyon oranının esas alınmasını istiyor. Nitekim, sermaye uşağı iktisatçılar bile enflasyon 2000 yılında en azından %60 olacağını belirtirken, hükümet %25 enflasyon hedefi üzerinden zam dayatmaktadır. Aynı şekilde, asgari ücretin belirlenmesinde de "hedeflenen enflasyon" yönteminin esas alınması emrediliyor.

IMF'nin tarım alanına da el attığı biliniyor. Hızla tarım alanına dönük her tür destekleme alımının

kaldırılmasını istiyor. Böylece yoksul küçük üretici köylülük toprağını ekemez hale getirilecek.

IMF bununla da yetinmiyor. Türkiye Zirai Donanım Kurumu, devlet üretme çiftlikleri ve kooperatiflerin de özelleştirmesini istiyor. Bu tarımsal KİT'leri de tasfiye etme planıdır. Bu haince planın gerçekleşmesi durumunda on binlerce tarım işçisi işinden-ekmeğinden edilecektir.

IMF ayrıca KİT'lerin, ekonomideki ağırlığının %45'ten %10'a düşürülmesini istiyor. Sermaye devleti, IMF dayattığı için, KİT'lerde zamları otomatige bağlıyor.

İMF'nin dayatması stand-by yıkımına dur diyelim!

1994'te başlayan stand-by anlaşmalarının üçüncüsü imzalanacak. Bu anlaşmaların ortak yanı işçi ve emekçilerin açlık ve sefaletinin derinleştirilmesi, bir avuç parababasının daha fazla semirtilmesidir. Üreten, alınteri döken, bütün değerleri yaratan işçi ve emekçilerin gelir pastasından aldığı pay sürekli düşmektedir. Nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçilere bütçeden ayrılan pay sadece %15'tir. İşçi ve emekçilerin cebindeki her yüz liranın yetmiş lirası sermaye devleti tarafından gasp edilmekte, emperyalist tekellerin ve

onların işbirlikçilerinin kasalarına akıtılmaktadır. Örgütlenmekten, mücadele etmekten başka yolumuz yoktur. İşçi sınıfı sermaye uşağı sendika bürokratlarına güvenilemeyeceğini yaşayarak gördü, görüyor. Hain sendika bürokratları sermayenin işçi sınıfı içindeki ajanlarıdır. Emek örgütlerimiz olan sendikalarımıza sahip çıkarak bu ajanları defetmeliyiz. Taban örgütlülükleri oluşturarak kaderimizi kendi ellerimize almalıyız. Bütün kötülüklerin anasının sermaye iktidarı olduğu bilinciyle hareket etmeli, saldırıları boşa çıkarmak için sınıf politikaları etrafında

birleşmeliyiz. Ancak örgütlü militan bir mücadeleyle bu saldırılara karşı koyabilir, bu emek düşmanı politikaları boşa çıkartabiliriz.

Komünistlerin inisiyatifinin büyük önem taşıdığı bir süreçten geçiyoruz. Söz konusu olan yalnızca pratik-siyasal faaliyet değildir. İşçi ve emekçileri eylemli süreçlere itmede, bu doğrultuda harekete geçirip örgütlemeye komünistlerin ortaya koyacağı kapasitedir. Büyük bir öfke ve huzursuzluk içinde bulunan işçi ve emekçilerin düzeylerine uygun örgütlenmeler oluşturma, eylemsel kanallar açmak göreviyle yüz yüzeyiz.

Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ile yapılan röportaj

Kızıl Bayrak: Zeytinburnu Belediyesi'nde işten atılmalar yaşandı. Şu an işyerinde süren bir direniş var, bize buradaki gelişmeleri anlatır mısınız.

Hasan Gülüm: Zeytinburnu Belediyesi'nde şu an çalışan 243 işçi var. 9 işçi ise işten atılmış durumda. Bunlardan dördü kendi istekleriyle, kıdem ve ihbar tazminatlarının ödenmesi durumunda gideceklerini söylediler. 5 arkadaşımız ise şu an eylemde. Belediye işvereni atılmaların nedenini 13. maddeye dayandırıyor. İşçi fazlalığı ve verimsizlik diyorlar, ama diğer yandan da işçi alıyorlar. 12 gündür direniş yerinde çadır kurulu. Geçen hafta Cuma günü kitlesel bir eylem gerçekleştirdik. Arkasından gelen deprem ve AGİT zirvesi yüzünden bu hafta çalışmamızı kendi içimize döndürdük. Şimdi Zeytinburnu halkını da örgütlemeye çalışıyoruz. Bu çalışma işten atılan işçilerin sahiplenilmesine yöneliktir. Zaten işten atılan işçilerden üçü Zeytinburnu'nda oturmaktadır.

Önümüzdeki hafta Salı gününden sonra, daha önce de yapmış olduğumuz o güçlü sokağa çıkmayı tekrar gündeme alacağız. İşyerlerinde 3- 4 saatlik iş bırakma eylemi düşünüyoruz. Yani şimdiye kadar buna yönelik bir dizi eylem yaptık ama bu eylemler kamuoyuna yeteri kadar yansımadı. İşin doğrusu eylemlerin başarısı biraz da kamuoyu oluşturmaya bağlı. Şu an Zeytinburnu'ndaki eyleme önemli bir halk desteği var. Biz bu desteği eyleme dönüştürmeyi hedefliyoruz. Zeytinburnu halkına dönük 10 bin bildiri dağıttık. O bölgedeki sendikaları ve kitle örgütlerini bilgilendirdik, eyleme desteğe çağırdık. Burdaki amacımız belediye işvereni üzerinde halkın baskı unsuru olabilmesini sağlamaktır. Bunu başardığımızda kazanacağız.

Kızıl Bayrak: Şu an Belediye-İş Sendikası'nda örgütlü işyerlerindeki durum nedir?

Hasan Gülüm: Bizim şu an işyerlerimizdeki sorun işten atılmalarla çok işçilerin alacaklarıdır. En azından yaklaşan sözleşmeler öncesi işten atılmalar bir dönem yaşanmayacaktır. Ama her belediye işçisinin 1 milyara yakın alacağı bulunmaktadır. Bizim, biliyorsunuz, Erzurum'dan Ankara'ya bir yürüyüşümüz var. Yürüyüşçü işçilerimiz Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun devam ettiği bir sırada Ankara da olacaklar. Bu toplantıya girecekler.

Kızıl Bayrak: Yaklaşan Toplu sözleşmelere yönelik tabanın bilgilendirilmesi ve komitelerin oluşturulması için çalışmalarınız nelerdir?

Hasan Gülüm: Toplu sözleşme konusu Belediye-İş Sendikası için büyük bir önem taşıyor. Biz Kasım'ın ilk haftasında toplu sözleşme komiteleri kurduk. Önümüzdeki günlerde bu komiteleri bütün işyerlerimize yayacağız. Sorun ve

sıkıntımız, saldırının boyutu gelecek dönemde biraz daha farklı olacak. Kamu ücretlerinin üstünde ücret aldığımız birimler var. Dolayısıyla bu dönem sıkıntı ve sorun yaşayacağımız bir süreç olacak. Erken çalışmaya başlamamızın temel nedeni bu. Her işçinin 1 milyara yakın alacağı var. Kamu çalışanlarına uygulanan yıllık % 25'lik zam oranı, Mart ayında bize de yansıyacaktır.

Kızıl Bayrak: Bir Emek Platformu ihtiyacı nerden doğdu? Var olan platformları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Hasan Gülüm: Biz bu konuyu kamuoyuna yayınladığımız deklarasyonda aslında çok net ortaya koyduk. Emek platformu ihtiyacı, işçi sınıfına yönelik saldırılara birleşik bir cevap verilememesinden doğmuştur.

İşçi şubeleri platformu var, KESK'e bağlı şubeler platformu var. Biz bu bileşenleri reddetmeden, ama iş yaparak örgütlenecek bir platformu ortaya koyduk. Bunda sayıyı çok da önemsemiyoruz. Size somut bir örnek vereyim. Geçen Cuma günü Zeytinburnu'nda eylem yapan, tam da Emek Platformu'nun bileşenleridir. Bu noktada yakalanan kitlesellik yanyana geldiğimizde iş yapabildiğimizi gösteriyor. Şimdi bakalım kitleselliği örgütleyen kurumlara. Belediye-İş Şubeleri'dir, Genel-İş Şubeleri'dir, Teksif Şubeleri, Deri-İş katkı sunmuştur. Bunun dışındakiler DİSK'e bağlı şubelerdir. Bizim için bir platformun adı önemli değildir. Bir tartışma sürecidir. Bu tartışma süreçlerimizi devam ettirerek, ama aynı zamanda iş yaparak, büyümek gibi bir hedef var. Şöyle bir sorun ve sıkıntımız yok; şubeler bir araya geldik, bir platform oluşturduk. Yok böyle bir şey. 5 şube olabiliriz ama bu şubeler iş yapar. 10 şube olur ama bu şubeler iş yapar. Bu iş üzerinden de birliği büyütür.

Kızıl Bayrak: Devlet Ulucanlar Cezaevi'nde planlı bir katliam gerçekleştirdi. Bu katliamda 10 yiğit devrimci şehit oldu. Daha önce de buna benzer katliamlar hep yaşandı. Yeni katliamlara izin vermemek için

işçi sınıfının tavrı ne olmalıdır?

Hasan Gülüm: İşçi sınıfının katliam karşısında alması gereken tavırla, bugünkü gerçekliği çok ayrı şey. Yani Türkiye'de bugün işçi sınıfı sendikal bazda ele alınıyor. Bugün bunun karşısında durabilecek kurum yada örgütlülük yoktur. Peki katliamlar devam eder mi? Karşı koyuşlar büyümedikçe eder. Bence sorunu işçi sınıfının öznelliğinden çıkarmak gerekiyor. Çünkü bugün bu öznelliği yok. Bunun karşısında durabilecek örgütlü gücü yada örgütlü kurumları yok. Dolayısıyla bunun karşısında durabilmek için, bütünlüklü bir halk muhalefeti gerekiyor. Yada, adı ne olursa olsun, ülkede yaşayan herkesin ortaklaşabileceği yada birlikte örebileceği bir sürece ihtiyaç var. Aksi durumda katliamlar yeniden yaşanır. Herkes anımsar, '96 Ölüm Orucu sonrası ortaya çıkan sonuç bunun açık örneğidir. O dönemde yaşanan ortaklık bugün de yaratılabilirse, yarın F tipleri, hücre tipleri gündeme gelmez. Yoksa Ulucanlar yeni bir saldırının başlangıcı ve ilk ayağı olur. Bunun engellenmesi tümüyle belirttiğim çerçevede örgütlü güçtedir.

Kızıl Bayrak: Teşekkür ederiz,

Zeytinburnu Belediyesi'nde işten atmalara karşı kitlesel basın açıklaması yapıldı

Zeytinburnu Belediyesi'nde Belediye-İş Sendikası'nda örgütlü 9 işçinin işten atılmasına yönelik işçi ve emekçilerin tepkileri giderek büyüyor. "İşçi kıyımına son, atılan işçiler işe geri alınsın!" talebiyle gerçekleştirilen basın açıklamaları vb. eylemliliklerin yanında, en son olarak, 12 Kasım günü yaklaşık 1500 işçi Zeytinburnu Belediye Başkanlığı binasına yaptıkları yürüyüşle işten atılmaları protesto ettiler.

Belediye-İş Sendikası'nın çağrısıyla, Zeytinburnu top sahasında toplanan Belediye-İş Sendikası Şubeleri, DİSK Genel-İş 2 no.lu bölgeye bağlı şubelerde örgütlü işçiler, Sümerbank işçileri, Deri işçileri, 'Son sözü direnenler söyler, zafer direnen emekçinin olacak!' Belediye-İş İst. Şb, 'İşimizi kimseye kaptırmayız' Sümerbank işçileri, 'Yaşasın işçilerin hak ve özgürlükler mücadelesi' Dev.Dem.Send.Birlik, 'İşçi kıyımına Son' İst. Emek Platformu, DİSK Genel-İş İst. Şubeleri, Teksif v.b. şiarların yazılı olduğu pankartlar altında ve "Başkan istifa, işçi kıyımına son, direne direne kazanacağız, İşten atılanlar geri alınsın, yaşasın sınıf dayanışması" sloganları atarak belediye binasına kadar yürüdüler. Belediye bahçesinde de protestolarını devam ettiren işçilere hitaben Türk İş 1. Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak ile Belediye-İş 2 no.lu şb. Başkanı Hasan Gülüm, yaptıkları konuşmalarda işten atılan işçiler geri alınmaya ve işçilerin Nisan ayından bu yana olan maaş ve ikramiye alacakları ödenciyeye kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler. eyleme EMEP, ÖDP gibi siyasi partilerin yanı sıra, Tüm Bel-Sen. 1 No'lu Şube'ye bağlı kamu emekçileri de katılarak destek sundular.

Bariş ve özgürlüğü işçiler mücadelesiyle kazanacak

Milyonlarca işçi-emekçinin, devrimcinin kanını sömüren ABD Başkanı Clinton yeni direktifler vermek için ülkemize geldi. Onun uşağı TC devleti ise saygıda kusur etmeyecek bir karşılama düzenledi. Başbakan Ecevit, Clinton'ın huzuruna çıkmak için Amerika'ya giderken 10 devrimci tutsağın kanını hediye etmişti. Bu sefer de kendisi ülkemize geldi ve onu eli boş göndermek olmazdı.

Clinton'un gelişini protesto etmek için 15.11.99 tarihinde saat 12.30'da YKM önünde bir basın açıklaması yapılmak istendi. Fakat TC devleti insan haklarına ne kadar "duyarlı" olduğunu göstermek için bu basın açıklamasına izin vermedi ve faşist kolluk güçleriyle azgınca saldıracak 115 kişiyi gözaltına aldı. Bu saldırıya Amerikan uşağı TC devleti "Amerika içiniz rahat olsun başkaldırının böyle başını ezeriz. Hiç kimse size olan uşaklığımızın önünde set oluşturamaz" mesajını verdi.

Aynı günün akşamı saat 10.00'da Cebeci Kampüsü öğrencileri gözaltıları protesto etmek amacıyla tekrar bir basın açıklaması düzenlediler. Clinton'ın gelişine değinilen ve gözaltına alınanların derhal serbest bırakılması istenen basın açıklamasında, "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi, gözaltılar serbest bırakılsın, kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı.

16.11.99 tarihinde de DKÖ'ler Adliye'nin önünde saat 12:30'da bir basın açıklaması düzenledi. Konuşmada, "ABD ve Avrupa emperyalizmi ülkemiz işçi ve emekçilerine bariş, kardeşlik ve demokrasi getiremez. Bariş ve özgürlüğü işçi ve emekçiler kendi mücadelesiyle kazanacaklar" denildi. Kitlenin karşısında 15 Kasım günü gözaltına alınanların bulunduğu otobüsler duruyordu. Bir dayanışma örneği sergilenecek iki taraf birden sloganlar attı. Sıklıkla atılan sloganlar şunlardı: "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi, kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz, Amerikan uşağı olmayacağız, yaşasın devrim ve sosyalizm, baskılar bizi yıldıramaz, Clinton defol bu memleket bizim" daha sonra gözaltına alınanlar mahkemeye sevk edilerek buradan serbest bırakıldılar.

Boyalı medyanın ve şakşakçı takımının girdiği Amerika'yı ve Clinton'ı sevmeye yarışı kitleleri uyutma ve efendilerine sadık bir uşak olduklarını kanıtlama çabasının bir ürünüdür. İşçi ve emekçiler şunu çok iyi bilmelidirler ki, Amerika ve onun sadık uşağı TC devleti hiçbir zaman yoksulluk içindeki halkı düşünmez. Basit ama yalnızca kandi çıkarları için vardır. İşçiler, emekçiler için özgür bir yaşam, insan hakları bu kokuşmuş, çürümüş düzenle değil sosyalizmle mümkündür.

**Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın sosyalizm!
Kızıl Bayrak/Ankara**

Halkların kasabı Clinton defol!

Ankara kamu emekçileri, 20 Kasım'da gerçekleştirecekleri "Yoksulluğa ve talana hayır!" mitinginin duyurusunu yapmak ve dünya halklarının kasabı Clinton'ın Türkiye'ye gelişini protesto etmek amacıyla, 17 Kasım Çarşamba günü saat 12:30'da Ulus Heykeli önünde bir basın açıklaması yaptılar. Daha sonra Ulus Heykeli'nden Sakarya Caddesi'ne doğru yüründü. Eylemde emekçiler "Direne direne kazanacağız!", "IMF defol bu memleket bizim!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!", "Hükümet zammını al başına çal!", "Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!" sloganları attılar.

KESK dönem sözcüsü Veysel Yıldız, Ulus Heykeli önünde yaptığı basın açıklamasını Sakarya Caddesi'nde tekrar okudu. Veysel Yıldız, hükümetin 2000 yılı IMF bütçesinin emekçilere yönelmiş bir saldırı paketi olduğunu ve emekçilerin de bu saldırıya sessiz kalmayacaklarını söyledi. 20 Kasım ve 4 Aralık'ta yapılacak eylemlerin sonuç vermemesi durumunda, emekçilerin üretimden gelen güçlerini kullanarak işi bırakacaklarını, greve gideceklerini açıkladı.

KESK dönem sözcüsü, çürümüş sermaye devletinin halkların kasabı Clinton için yaptığı hazırlıklar ve karşılama törenlerine karşın, bugün Gebze'de ve Adapazarı'nda soğuk ve açlıkla mücadele eden halka karşı sorumluluğunu yerine getirmedeğini belirtti. Eylem, 20 Kasım Cumartesi günü yapılacak olan, "Yoksulluk ve talan bütçesine hayır!" mitinginin duyurusu da yapıldıktan sonra sloganlar ve alkışlarla sona bitirildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arhive.org>
Kızıl Bayrak/Ankara

Kimya Teknik grevi 100. gününde

Bayrampaşa'da kurulu, kimyevi madde üretimi yapan Kimya Teknik işletmesinde, işçilerin Petrol-İş Sendikası'nda örgütlenmeleri sonucu, işverenin sendikayı tanımaması üzerine 11 Ağustos tarihinde başlayan grev ilk günkü kararlılık içerisinde devam ediyor.

Üretimin grevin ilk gününden itibaren durdurulmuş olduğu işletmede, grevdeki işçiler fabrika önüne kendi çabalarıyla kurdukları barakayı grev çadırı olarak kullanıyorlar. Akşamları da burada nöbet tutarak grev yerini terketmiyorlar.

Grevdeki işçilere dönük sınıf dayanışması ziyaretler düzeyinde sürüyor. Şimdiye kadar Birleşik Metal-İş Topkapı Şubesi'nde örgütlü, Pancar Motor, Erka Balata, PDK işçileri ile Petrol-İş'te örgütlü işletmelerdeki işçiler dayanışma ziyaretlerinde bulunmuşlar. Çeşitli sendika şubelerinin yöneticilerinin de destek ziyaretlerinde bulunduğu greve Balıkesir'de grevde bulunan Bağfaş Gübre işçileri de önümüzdeki günlerde Kimya Teknik işçilerini ziyaret edecekler.

İşçiler 28 Kasım günü, grevlerinin 110. gününde dayanışma gecesi tertipleyeceklerini, bunda amacın ise direnişleri ilerici kamuoyunun gündemine getirmek ve direnişlerine dönük sınıf dayanışmasını pekiştirmek olduğunu belirtiyorlar.

Kızıl Bayrak: Greviniz bugün ne durumdadır?

1. işçi: Şu an beklemedeyiz, başlangıçtaki durum devam ediyor, hiçbir görüşme gerçekleşmedi, hiçbir gelişme kaydedilmedi. Biz de direnişimizi sürdürüyoruz.

Kızıl Bayrak: Greviniz 3. ayını aştı, bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

1. işçi: Biz grevimizi sürdüreceğiz, bu ayın 28'inde de dayanışma gecesi düzenleyeceğiz. Grevimizi kazanana kadar sürdürmeyi düşünüyoruz. Bunun başka yolu yok.

Kızıl Bayrak: Grevinize dönük sınıf dayanışması ne düzeyde?

1. işçi: Tek tek duyarlı insanların yanında örgütsüz kesimler grevimizi ziyaret ediyorlar. Sendikaya üye olan işçiler geliyor. Geneldede fabrikalardan ziyaretler oluyor. Pancar Motor, Erka Balata, PDK işçileri birkaç kez dayanışma ziyaretinde bulundular. Yakın zamanda grevdeki Bağfaş işçileri bizi ziyaret edeceklerini söylediler.

Kızıl Bayrak: Sendikamız grevinize dönük gereken sahiplenmeyi gösteriyor mu?

1. işçi: İlk günkü gibi sendikamızın bizi sahiplenmesi devam ediyor. Bize önceden aylık 30 milyon veriyordu sendikamız, bu rakamı 65 milyona çıkardılar. Ayrıca bu ay kömür yardımı da bulunacaklar. Bir de gece düzenleyeceğiz. Yani bize gereken yardımda bulunuyor.

Kızıl Bayrak: Genel olarak işçi arkadaşların moral düzeyi nasıl?

1. işçi: İşçiler burada, arkadaşlara da sorun. Biz işçi arkadaşlarla konuştuğumuzda hepsi, biz bir yola başımızı koyduk, kazanana kadar da direnişe devam edeceğiz diyorlar.

Kızıl Bayrak: 3 aydır grevdesiniz. Bu grevin size ne gibi kazanımları oldu?

1. işçi: Derler ya, grev çadırı okul çadırıdır diye, bu bir gerçek. Biz önceden de grevler gördük. Ama biz örgütsüz olduğumuz yerde bazı başka yerlerde grevler gördük. Duyarlı değildik. Görüyorduk ama grevin ne anlama geldiğini bilmiyorduk. Ama şimdi bizim başımıza geldiği için, biz grevi yaşadığımız için daha çok şeyler öğrendik direnişlere duyarlı olmanın, sınıf dayanışmasının önemini anladık en azından. Yani bu sınıf dayanışması olmazsa bu Türkiye'de hiçbir şey olmaz. Çünkü biz emek gücümüzü satıyoruz. Bunun da karşılığını insanca almak istiyoruz. Bunların bilincine vardık. Sınıf dayanışmasının Türkiye'de önemini anladık. Grev bizlere bunları öğretti. Tabii sıkıntıları da öğretti, herşeyin güllük gülüstanlık olmadığını da öğretti. Bizim önceden bu kadar sorunlarımız yoktu tabii, greve çıkınca bazı şeyleri daha iyi öğrendik. Ama dayanışmamız çok iyi gidiyor. Bu bütün arkadaşların da görüşüdür. Bu grevin bazı zorluklar getirdiğini ama bazı da güzellikler yaşattığını biliyoruz. Sınıf dayanışmasını burda öğrendik. Herhalde bundan sonra da unutmaya pek niyetimiz yok.

Kızıl Bayrak: Direnişinizle ilgili görüş belirtmek isteyen başka arkadaşlar var mı?

2. işçi: Sendikamızın bizim aidatımızı yükseltmesi bize doping oldu. Birbirimize daha çok kaynaştırdı. Bu grev ne kadar sürerse sürsün kazanana kadar grevimizi sürdüreceğiz. Pes etmeyeceğiz. Gelen ziyaretçiler hakkında da onların duyarlılığı bizi çok memnun ediyor. Bizi yalnız bırakmıyorlar. 28'indeki gecemizde sınıf kardeşlerimizle daha çok kaynaşacağımızı düşünüyoruz.

Kızıl Bayrak: Teşekkür ederiz. Sizlere haklı mücadelenizde başarılar diliyoruz.

“Başarıya ulaşmanın yolu emekten, barıştan, özgürlükten yana olan tüm güçlerin birleşik mücadelesinden geçer”

Eğitim-Sen İzmir 1 No’lu Şube Başkanı ve İzmir Demokrasi Platformu ve KESK Şubeler Platformu dönem sözcüsü Bahri Akkan’la yaptığımız röportajı yayınlıyoruz:

Kızıl Bayrak: Devlet işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırı bütçesini açıkladı. Bunun ardından KESK bir eylem takvimi belirtti. Bununla ilgili düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

Bahri Akkan: Devlet uzun yıllardan bu yana yıllık bütçeleri sosyal muhatabı olan emekçilerle değil, ulusal ve uluslararası sermayeyle görüşerek hazırlamaktadır. 2000 yılı bütçesi de bu tarzda İMF heyetleriyle görüşerek hazırlanan bir bütçe olma özelliği taşımaktadır. Taslaktaki haliyle geçecek olursa eğer, bu bütçe faizcinin, kara paracının, rantiyecinin, savaş tacirlerinin bütçesi olacaktır. Emekçilerin ve yoksul halk kesimlerinin daha da yoksullaşmasını getirecektir. Bütçenin yaklaşık yarısının faize ayrıldığı bir yerde herhangi bir yatırım yapılmayacak demektir. Herhangi bir gelişme söz konusu olamaz. Ücretlere ayrılan %21’lik bir pay, tüm ücretli emekçilerin daha da yoksullaşması anlamına gelecektir.

KESK, böyle bir bütçenin emekçiler açısından kabul edilemeyeceği görüşünden hareketle, ve İMF’nin emretmiş olduğu bu bütçenin emekçiler tarafından kabul edilemeyeceğinin bir ifadesi olarak bir eylem takvimi çıkardı. Basın açıklamalarıyla başlayan, bölge mitingleriyle devam eden ve 4 Aralık’ta büyük Ankara yürüyüşüyle sürececek olan bu eylem sürecinde, taleplerimiz hükümet tarafından gözardı edilir, gerekli yanıt verilmezse, Emek Platformu’yla ortak iş bırakma eylemleri örgütleyerek genel greve dönüştürme hedefli çalışmalar devam etmektedir. Bu sürecin öznelere bir tanesi olan KESK’in görüşleri alınmadan bir bütçenin hazırlanamayacağını, bu eylemlerle ifade etmeye çalışıyoruz.

Kızıl Bayrak: Emperyalist saldırganlığın organizatörü Clinton’ın Türkiye’ye gelmesiyle ilgili ne söyleyebilirsiniz?

Bahri Akkan: Uluslararası tekellerin, sermayenin ve emperyalizmin sözcüsü durumunda olan ABD Başkanı Clinton’ın Türkiye’ye gelmesi de bu süreçten bağımsız değildir.

Son süreçte uluslararası tekeller üzerinden Yeni Dünya Düzeni girişimleri daha da yoğunlaşmıştır. ABD Başkanı Clinton’ın Türkiye’ye gelmesi, Ortadoğu jandarmalığının yanı sıra Kafkaslar ve Balkanlar’ın jandarmalığı noktasında Türkiye’ye yeni bir misyon yüklenilmek istendiğini göstermekte, bu da, Türkiye’de demokrasinin değil baskının, terörün, şiddetin artması anlamına gelmektedir. Kafkaslar’ın ve Balkanlar’ın jandarmalığına soyunan bir Türkiye, içerde de dikensiz bir gül bahçesi yaratmak istemektedir. Son süreçte yapılan operasyonlar, yaşanan diğer gelişmeler de bunların göstergesidir diye düşünüyorum.

Kızıl Bayrak: Ulucanlar’daki katliam ve Adana’daki yargısız infazın ardından, işçi-emekçilere yönelen saldırılarla, saldırıların kapsamı genişlemiş durumda. Bu toplam saldırılara karşı koyuş yalnızca KESK üzerinden sonuç alıcı olabilir mi?

Bahri Akkan: Şimdi, biz taraflardan biriyiz. Biz tek başımıza verdiğimiz mücadelenin başarıya ulaşması için çaba sarfederiz. Ama başarıya ulaşmasının yolu, emekten, barıştan, özgürlükten yana olan tüm güçlerin birleşik mücadelesinden geçer. Bugün, Türkiye’de bunun koşulları için gerekli zemin vardır. KESK bu noktada ve her anlamda gerekli özveri ve çabayı gösterme kararlılığı içindedir. Önümüzdeki süreçte emek cephesinin daha geniş bir birliktelikle bu saldırılara yanıt vermesi doğrultusunda çabalarımız devam edecektir. Ama bu çabalar sonuç vermediği oranda da KESK olarak var olan takvimimizi hayata geçirmeye devam edeceğiz.

Kızıl Bayrak: Ankara mitingi yalnız KESK üzerinden mi olacak?

Bahri Akkan: Hayır, buna tüm yoksul halk kesimlerini katmak, örgütlü-örgütsüz güçleri içine alabilmek için görüşmeler devam ediyor. KESK bunun örneğini önceki yıllarda vermişti. “Demokratik devlet, halk için bütçe” girişimleri ve bu çerçevede yapılan Ankara eylemleri vardı. Bu eylemin de tüm emekten, barıştan, özgürlükten yana olan güçlerle birlikte olabilmesi için çabalarımız devam ediyor. Bu çabalarımız sonuç verdiği oranda ortak olacaktır. Yani biz bir eylem kararı aldık. Buna gelin destek sunun şeklinde değil, Ankara eylemini ortak yapalım çerçevesi üzerinden geliyor.

Kızıl Bayrak: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Bahri Akkan: Şu an yok, teşekkür ederim.

Kızıl Bayrak: Biz teşekkür ederiz.

Kızıl Bayrak/İzmir

İMF’nin yıkım saldırılarına karşı mücadele alanlarına!

Kamu çalışanlarının İMF’nin sefalet bütçesine karşı oluşturdukları eylem takvimi sürüyor. Bu takvim çerçevesinde gerçekleştirilecek eylemlerden biri de, İlimiz’de 20 Kasım’da yapılacak mitingdir. Hem bu mitingin duyurusunu yapmak hem de kamu çalışanlarının İMF programları hakkındaki görüşlerini bir kez daha açıklamak üzere, Tüm Maliye-Sen Hatay Şubesi bir basın açıklaması düzenledi. Şube Başkanı M. Necdet Özen’in okuduğu açıklamada, hükümetin iş başına geldiği günden beri emekçilerin ve halkın aleyhine icraatlar gerçekleştirdiği, tekellerden, sermayeden, özelleştirmeden, rantiyeden yana koyduğu tercihi sürdürdüğü, sermayenin istemleri doğrultusunda hazırlanan 2000 bütçesinin tam bir İMF reçetesi olduğu ifade ediliyordu.

Kılavuzluğunu İMF’nin yaptığı birçok ülkede olduğu gibi Türkiye’de de emekçiler, çalışanlar ve tüm halk kesimlerinin sefalet içinde bir yaşama mahkum edildiği, öngörülen ekonomik kararların uygulanmasına yönelik siyasi ve sosyal müdahalelerin gündeme geldiği belirtilen açıklamanın devamında; bu bütçeyle üreticilerin değil faizciler gözetildiği, halkın eğitimi ve sağlığının değil silahlanmanın gözetildiği, işsizlerin, yoksulların değil rantiyecilerin gözetildiği, üretkenliğin değil enflasyonun hedeflendiği, bütçenin Türkiye emekçilerinin yaşam düzeyini yükseltecek bir anlayışla değil,

yerli-yabancı sermaye gruplarının kârlarına kâr katmayı hedefleyen bir anlayışla hazırlandığı, bütçeden çalışanlara ayrılan payın her yıl küçüldüğü, 1999 yılı personel harcamaları %25.3 iken bu oranın 2000 bütçesinde %21,2’ye gerilediği ifade edildi.

Kaynakların peşkeş çekildiğine de dikkat çeken Özen, “Bu ülkede kaynak yok” denir, ülke kaynakları batık şirketlere, bankalara, eş-dost-akrabaya peşkeş çekilir. Bu ülkede, “kemer sıkmalıyız” denir, ülke olanakları yöneticilere çar çur edilir. Bir avuç zümre zevk içinde yaşar bu ülkede. “Verirsek enflasyon yükselir” derler, oysa yıllardır düşük ücret verildiği halde enflasyon bir türlü düşmez. Gerçek şudur; iktidarlar temsil ettikleri sınıfların çıkarlarını gözetiyor. Onları koruyor, onların daha çok kazanması için çalışıyor. Bu yüzden ki ücretli çalışanlar, emekçiler yaşamlarını yokluklar içinde sürdürmeye zorlanmaktadır” dedi.

20 Kasım 1999 tarihinde Antakya Uğur Mumcu Meydanı’nda gerçekleştirilecek “Açlık ve sefalet hayır” mitingine katılacaklarını da belirttiikten sonra, “20 Kasım 1999 Cumartesi günü saat 11:00’de toplanma bölgesi olan Sümerler Aalen Alanı’nda olacağız sen de katıl gücümüze güç kat, kendi geleceğini kendin belirle. Çünkü bizler söz verdik çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız” çağrısıyla açıklamayı bitirdi.

Kızıl Bayrak/Antakya

Gürsan Cam işçilerinin dayanışma şenliğinden

Çalıştıkları Gürsan Cam Fabrikası’na sendikayı getirmek istedikleri için işten atılan 80 işçi direnişe geçmiş ve mesai saatleri içerisinde fabrika önünde beklemeye başlamışlardı. Atılan işçiler dışarda direnişe geçerken fabrika içerisinde de diğer işçiler onlara destek olarak üretimi %5’lere kadar düşürdüler. Fabrika sahibinin direnişi kırmak için tüm uğraşlarını, 14 Kasım 1999 günü moral kazanmak, birbirlerine olan bağlarını kuvvetlendirmek ve maddi ihtiyaçlarını bir parça da olsa finanse etmek için bir şenlik düzenlediler. Şenliğin yapıldığı salona, “Sendika hakkımız engellenemez”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz”, “Yaşasın Gürsan direnişimiz”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek” şiarlarının yazılı olduğu dövizler asıldı.

Şenlik 12 Kasım’da Düzc’e meydana gelen depremde ölenler için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından işten atılan bir işçi söz alarak, direnişin nasıl başladığını ve gelişimini anlattı. Bu işçi sözlerini, “mücadele edeceğiz ve kazanacağız” diyerek bitirdi. Daha sonra slayt gösterimi yapıldı. Slayt gösteriminin ardından Gürsan işçilerine gelen mesajlar okundu. Biz de Kızıl Bayrak okurları ve çalışanları olarak direnişçi Gürsan işçileriyle dayanışma içinde olduğumuzu belten bir mesaj gönderdik. Daha sonra Genel İş Sendikası’ndan Cemal Özçelik bir konuşma yaparak, “sendikalaşma mücadelesi bir başlangıçtır. Gürsan işçisi bu direniş içinde bilinçlenerek tüm haklarını mücadele ederek kazanacağını kavrayacaktır” dedi. Konuşmadan sonra Tüm Bel-Sen’den bir yönetici de söz alarak, sendika ağalarının direnişi kıрма

eğilimlerine değindi ve “sendika bürokrasisinin gerçek yüzünü görmektesiniz. Yapılmaya çalışılan tüm oyunlara rağmen direnişi kendi başınıza sürdürdünüz. Gürsan işçileri bu alanda bir simgedir ve direniş buradan başlayarak tüm ülkeye yayılmalıdır. İçerde arkadaşlarınız sizlere destek vermek için üretimi %5’lere kadar düşürdüler ve bunun sonucunda 4 işçi daha işten atıldı. Bütün bu baskılar, engellemeler sisteme sadece kısa süreler kazandırıyor. Eninde sonunda sonuç emeğin iktidarı olacaktır” diyerek sözlerini bitirdi.

Yapılan konuşmalar şenliğe katılanlar tarafından atılan sloganlarla kesiliyordu. “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Yaşasın sendikal mücadelemiz!”, “Sendika hakkımız engellenemez!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kahrolsun sendika ağaları!”, “Gürsan işçisi direnişin simgesi!” sloganları şenlik boyunca atıldı.

Konuşmaların ardından işten atılan işçiler türküler eşliğinde halaylar çektiler. Şenlik ertesi gün yine mesai saatleri içerisinde fabrika önünde buluşmak üzere bitirildi.

En meşru hakları olan sendikayı fabrikalarına taşımak için direnişe geçen Gürsan işçileri emek-sermaye kutuplaşmasını gördüler. Şimdi Gürsan işçileri kurtuluşlarının ancak sosyalizmle mümkün olabileceği bilinciyle hareket edip diğer sınıf kardeşleriyle buluşmalı ve bir direniş ağı örmelidirler.

Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kızıl Bayrak/Ankara

Faşist devletin yeni cezaevleri politikası: Ya toplu katliam ya hücrelerde çürümek! Ya teslimiyet ya ölüm!

Teslim alma politikası **direnışin granitten kayasına çarpacak**

Resul Ayaz

26 Eylül'de Ulucanlar'da bir devlet katliamı olduğu kadar şanlı bir direniş de yaşandı. 30 Haziran'da başlayan ve çeşitli aşamalalardan geçerek 21 Ekim'de konulduğumuz hücrelerde devam eden eylemimizle, teslim olmamanın, diz çökmemenin, düşmana diz çöktürmenin soylu onuruyla dolu bir zafer kazandık. Bu direnişin her anı, her safhası daha şimdiden devrimci dayanışmanın ve devrim davasına kendini adamanın üstün örnekleriyle sınıf mücadelesi tarihine kazınmıştır. On yiğit devrimci şehit düşerken, onlarcası işkenceden geçirilirken diz çökmedi. Düşmanın teslim alma ve onursuzlaştırma girişimleri direnişin granitten kayasına çarparak tuzla-buz oldu. Devrimci iradenin teslim alınamazlığı bir kez daha kanıtlandı. Devrimci dayanışmanın o görkemli bayrağı hep yükseklerde dalgalandı. Düşman bomba ve kurşun sağnağı altında sloganlarımızdan, coşkumuzdan ve kinimizden duyduğu korkuyu iliklerine kadar hissetti. Ölü ya da diri ele geçirdikleri bedenlerimize karşı hayvanca saldırımları bunun kanıtıdır. Yalan ve demagoji ile şanlı direnişimizi karalamaya çalışmaları, olmadık senaryolara başvurmaları bunun kanıtıdır.

26 Eylül Ulucanlar katliamı faşist sermaye devletin zindanlarda bugüne kadar gerçekleştirdiği en kanlı katliamlardan biri. Devletin '95 sonrasında iyice belirginleşen zindanlarda katliam politikasının en son ve en kapsamlı halkasını oluşturuyor.

Devrimci hareketi ağır bir yenilgiye uğrattığı 12 Eylül faşist darbesi koşullarında bile zindanlarda böylesi kitlesel katliamlara girişme cüreti gösteremeyen sermaye devleti neden özellikle '95'ten bu yana bu tür katliamlara girişmektedir? Yapısal krizin yol açtığı istikrarsızlık ve güçsüzlük son birkaç yıla özgü değilse eğer, bunun daha özel bir nedeni ya da nedenleri olması gerekiyor. Hücre tipi cezaevi politikası elbette bugün zindanlara dönük saldırıların ana halkasını oluşturuyor. Fakat bugün F tipi cezaevi olarak sunulan bu saldırı yıllardır sermaye devletin gündeminde idi. En son ('98) Eskişehir tabutluğunun yeniden açılması girişiminin püskürtülmesiyle beraber bir süre rafa kaldırıldı.

Bu yazıda son yıllarda açık kitlesel katliamlara gerekçe olarak gösterilen F tipi cezaevleri politikasının arka planında yatan etkenlere ve bazı gelişmelere değinmek istiyoruz.

Emperyalizme bağımlılığın daha da derinleştirdiği krizin işçi ve emekçi kitlelerin yaşamında yol açtığı yıkımın sosyal patlamalara yol açması ve devrimci bir önderlikle buluşması sermayenin yıllardır en büyük korkusudur. Kitlesel ve sınıfsal bir kimlik kazanamamış bile olsa, sermaye sınıfı herhangi bir direniş odağının varlığını sömürü düzenine yönelmiş bir tehdit olarak görmektedir. Yalnızca bu nedenle bile olsa zindanlar devletin boyun eğdiremediği direniş odakları olarak sermayenin saldırılarına maruz kalmaktadır. Fakat şimdiye kadarki saldırılardan farklı olarak, '95 sonrasındaki saldırılar, açık kitlesel katliamlarla sonuçlanmış ya da bu amaçla gerçekleştirilmiştir.

'95 Gazi halk direnişi sermayenin korkusunun hiç de yersiz olmadığını gösterdi. Sermaye devleti bu direnişten gerekli dersi çıkarmıştı. Gazi'de devlet terörüne karşı açığa çıkan kitlesel devrimci direniş yayılmamalı, daha geniş kitleleri, işçi ve emekçi hareketini ateşleyen bir kıvılcıma dönüşmemeliydi. Gazi, ezilen sömürülen milyonlara örnek olmamalıydı. Her biri farklı kanallarda yürüyen (gençlik, kamu, işçi ve Kürt hareketi) mücadelenin devrimcileşmesinin militan bir kimlik kazanmasının ve devrimci bir önderlikle buluşmasının önüne geçilmeliydi.

Bu çerçevede düzenin bekası için bir yandan reformistlere düzen sınırları içinde uğursuz rollerini

oynaması için bir takım yeni kapılar açılırken, diğer yandan yaygın şiddet uygulaması ve terörle kitle hareketi denetim altına alınmaya çalışılıyordu. Devrimci örgütlere dönük sistematik operasyonların yoğunlaştırılması ve katliamlar ile mevcut politika tamamlanıyordu.

Gazi direnişi çok geçmeden ilk devrimci yankısını semt hareketliliği ve '96 1 Mayıs'ında gösterdi. Devletin katliamcı kimliğiyle ve aşırı yoksullaşmaya karşı kitlelerde biriken öfke ve tepki 1 Mayıs'ta bir kez daha bilirken, devrimci örgütler de yıllar sonra ilk kez hatırı sayılır bir kitlesellik ve bir prestij kazandılar. Sermaye devleti huzur operasyonları, gösterileri yasaklama ve kitle gösterilerine saldırma vb. uygulamalar ile kitle hareketine korku vermeye çalışırken, seri operasyonlarla da devrimci hareketi zayıflatmaya çalıştı. Zindanlar ise bu saldırıların daha özel ve hassas bir diğer ayağını oluşturuyordu. Devlet devrimci ve komünist örgüt operasyonlarıyla yetinemezdi. Zira zindanlara atılan devrimciler buraları da birer direniş odağına dönüştürüyorlardı. Öteden beri devletin teslim alamadığı devrimci öncülerin bu mevzisi de şiddet kullanarak dağıtılmalıydı.

Katliamlar serisinin başlangıcı: **Buca, Ümraniye, Diyarbakır**

Sermaye devleti 21 Eylül '95'teki Buca katliamı ile yeni dönemde zindanlarda imha politikasının ilk adımını atmış oldu. Üç devrimci katledildi. Birkaç ay sonra (4 Ocak '96) bu kez Ümraniye'de yeni bir katliama imza attı. Yine dört DHKP-C savaşçı katledildi.

Dışarıda işçi-emekçi kitlelerde hoşnutsuzluğun eylemli bir tarza bürünmeye başladığı '96 yılında bu saldırılar yoğunlaşarak ve birbirine paralel olarak sürdürüldü. '96 1 Mayıs gösterilerinde 4 devrimci katledildi.

Devlet bu yükselişe, baş eğdiremediği kararlılığa bu kez 8-9-10 Mayıs genelgeleri ile karşılık verdi. Bir kez daha zindanlar hedefe çakıldı. Devrimci tutsaklar ya hücrelere girecek ya da katledilecekti. Eğer devrimci örgütler diz çöktürülür devrimci mevziler dağıtılsa, yükselmekte olan kitle hareketi de o ölçüde kolay karşılanabilirdi. 20 Mayıs'ta tüm zindanlarda başlayan ve 69 günlük ÖO-SAG eylemiyle geri püskürtülen bu saldırı sermaye devletin zindan cephesinde kolay bir başarı elde edemeyeceğini bir kez daha gösterdi. 12 şehit pahasına kazanılan bu zafer dışarıda ve dünya ilerici-

devrimci kamuoyu üzerinde güçlü etki bıraktı.

Aldığı yenilgiye rağmen sermaye devletinin amacından vazgeçmeyeceği açıktı. Ne olursa olsun devrimci tutsaklar diz çöktürülmeliydi. Daha ÖO-SAG'ın yaraları sarılmadan Eylül '96'da bu kez Diyarbakır zindanında 10 yurtsever tutsak vahşi bir saldırıyla katledildi.

21 Eylül '95'te Buca'da başlayan seri imha politikası '96 Eylül'üne gelindiğinde 12'si ÖO-SAG'da olmak üzere toplam 29 devrimci ve yurtseverin katledilmesiyle sonuçlandı. Buna dışarıda faili meçhuller, işkencede, sokakta katledilenler de eklendiğinde tablo netleşiyor.

Katliam makinası bileleniyor

'96 Kasım'ındaki Susurluk kazasından sonra sermaye devletinin ortaya saçılan pislikleri ve bunun kitlelerde yarattığı tepkilerle birlikte siyasal krizin derinleşen görüntüsüne bizzat çete devletinin kumanda merkezi MGK-ordu eliyle müdahale ihtiyacı, bir süre için zindanlara dönük katliamcı politikanın geri planda bekletilmesini getirdi. Açığa çıkan kanlı ve kirli ilişkilerine yükselen tepkiyi manipüle etmek, iç çatlaklarına çeki düzen vermek ve istikrarsızlığın üstünü örtmek için, ordu, 28 Şubat Siyaset Belgesi'nde çerçevesi çizilen planı uygulamaya başladı. Bu plana göre; laiklik-şeriat kutuplaşması ekseninde dikkatler birinci tehdit olarak gösterilen dinsel gericiliğe çekilecek ve çağdaşlığın-demokrasinin gerçek koruyucusu olarak ordu müdahalesi meşrulaştırılacaktı. Yanı sıra, bunu tamamlayacak biçimde; çeteleşen, mafyalaşan sermaye devletine karşı duyulan kitlesel tepkiler "devletin çetelerden temizlenmesi", "temiz toplum, temiz siyaset" manipülatif kampanyaları eşliğinde yatıştırılacak, devletin kontr-gerilla yapılanması korunacak ve güçlendirilecekti. Kirli işlerde kullanılan ve bir süre sonra kendi çıkarları için çalışmaya ve çatışmaya başlayan üç-beş tetikçi ile adi suç şebekeleri, bir süre sonra bırakılmak üzere, zindanlara tıkılacaktı. Böylece devlet çetesinin kendisi aklanmış olacaktı.

Daha güçlü saldırıların IMF tarafından dayatıldığı bu süreçte sermaye devleti bu planların sonuçlarını almada belli bir mesafe katletti. İslami gericiliğin gücü düzenin arzu ettiği sınırlara belirli ölçüde çekilmiş, bunun ilk sonuçları 18 Nisan '99 seçimlerine de yansımıştı. Göstermelik çete operasyonları ile parça parça devletin çetelerden temizlendiği imajı veriliyordu. A. Öcalan'ın yakalanması ve sonraki süreçte PKK'nin "siyasal çözüm" bataklığına sürüklenmesiyle, sermaye devleti yıllardır bu cephede yürüttüğü savaşta ilk kez derin bir nefes alıyordu. Bu gelişmeleri devrimci hareket üzerinde tasfiyeci bir rüzgara dönüştürmek için güçlü bir imkan elde eden devlet af ve pişmanlık yasalarını gündeme soktu.

Terör ve katliam bir devlet politikasıdır

Ancak, siyasal alandaki bu operasyonların herşeye rağmen belli sınırları vardır. Çürüme ve istikrarsızlığın kaynağı iktisadi kriz daha da derinleşmiştir. 17 Ağustos depremi yalnızca deprem mağdurları değil, tüm kesimler nezdinde sermaye devletinin gerçek yüzünü gözler önüne sermiştir. Deprem, hükümetiyle, ordusuyla, yerel yönetimiyle,

Emperyalizme bağımlılığın daha da derinleştirdiği krizin işçi ve emekçi kitlelerin yaşamında yol açtığı yıkımın sosyal patlamalara yol açması ve devrimci bir önderlikle buluşması sermayenin yıllardır en büyük korkusudur. Kitlesel ve sınıfsal bir kimlik kazanamamış bile olsa, sermaye sınıfı herhangi bir direniş odağının varlığını sömürü düzenine yönelmiş bir tehdit olarak görmektedir. Yalnızca bu nedenle bile olsa zindanlar devletin boyun eğdiremediği direniş odakları olarak sermayenin saldırılarına maruz kalmaktadır. Fakat şimdiye kadarki saldırılardan farklı olarak, '95 sonrasındaki saldırılar, açık kitlesel katliamlarla sonuçlanmış ya da bu amaçla gerçekleştirilmiştir.

Kızılay'ı ile, Sağlık Bakanlığı'yla, çürümenin ve yozlaşmanın üzerinde yeşerdiği temeli açığa çıkarmıştır. Öncesinde kitlesel gösterilerle protesto edilen mezarda emeklilik ve tahkim yasalarının deprem fırsat bilinen meclisten çıkarılması ise acizliğin veciz bir göstergesi olmuştur. Yıkıma uğrayan emekçiler sermayenin bu fırsatçılığını deprem bölgesine gelen sermaye temsilcilerinin yüzüne haykırmaktan geri durmamışlardır

İşte sermaye devletinin son zindan katliamının gerisinde bu tür bir zayıflık bulunmaktadır. IMF'nin 2000'li yıllarda tavizsiz uygulanmak üzere hazırladığı reçetelerin, emperyalizmin bölge politikalarının getireceği yıkımın kendiliğinden de olsa bir sınıf ve kitle tepkisi yaratacağı açıktır. Diğer cephelerde alınan sınırlı mesafeden sonra artık zindanlara yönelik saldırılara devam edilebilirdi. Böyle bir süreçte zindanların, belli sınırlar içinde de olsa, kendisinin dışına taşan etkisini herkes gibi sermaye devleti de hesaplıyordu. Emperyalizmin bölge politikalarında hesaba katılması gereken bir güç, iyi bir uşak olduğunu kanıtlamaya çalışan, canla başla emperyalizme hizmet eden bir devletin kendi zindanlarına hakim olamaması düşünülemezdi. Milyonları açlık, sefalet ve işsizlik uçurumuna itecek olan IMF reçetelerinin karşısına dikilecek, onların eylemine önderlik edecek her türden devrimci muhalefet için cesaret kaynağı olacak devrimci mevzilerin varlığına tahammül edilemezdi. PKK'nin bile çözülüp teslim olduğu bir dönemde bir avuç devrimci isyancının devlete kafa tutmasına göz yumulamazdı.

Sermaye devleti bu dört yıl boyunca bir taraftan F tipi cezaevlerini inşa ederken, diğer taraftan da tekeli medya aracılığıyla hücre sisteminin ne kadar rahat, konforlu olduğuna dair propagandayı sürdürüyordu. Koğuş sistemiyle beraber bütün kazanımlara göz dikiliyordu. Sinsi bir biçimde hücre tipi cezaevine geçişin pratik örnekleri uygulanmaya sokuluyordu. Newroz gösterilerinde tutuklanan 50 kadar Tuzla Deri işçisi ile daha öncesinden yakalanan PKK'li tutsaklar Kartal F tipi cezaevine konuldu. Kemal ve Bülent Ertürk adlı tutsakların bu

uygulamanın bir parçası olarak Eskişehir tabutluğuna gönderilmesi girişimi ise devrimci tutsakların genel eylemliliği ile püskürtüldü. Çetelerin iç hesaplaşması sonucu Bayrampaşa'da 7 adli tutsağın öldürülmesi, hücre uygulanmasına geçişin ve devrimci tutsaklara saldırının malzemesi olarak medyada bolca kullanıldı. Bayrampaşa, Ulucanlar, Ümraniye ve Buca vb. cezaevleri aşağılık bir karalama kampanyası eşliğinde hedef haline getirildi. Kendi hesaplarına göre, bu direniş odakları dağıtılsa diğer cezaevleri üzerinde egemenlik kurulabilecekti. Aylar öncesinden başlayan hazırlıklar tamamlandıktan sonra MGK toplantısında saldırı için karar kesinleştirildi. Karar ABD ziyareti için yola çıkan Ecevit tarafından Brüksel'de açıklandı: "Devlet cezaevlerinde egemenliğini mutlaka tesis edecektir".

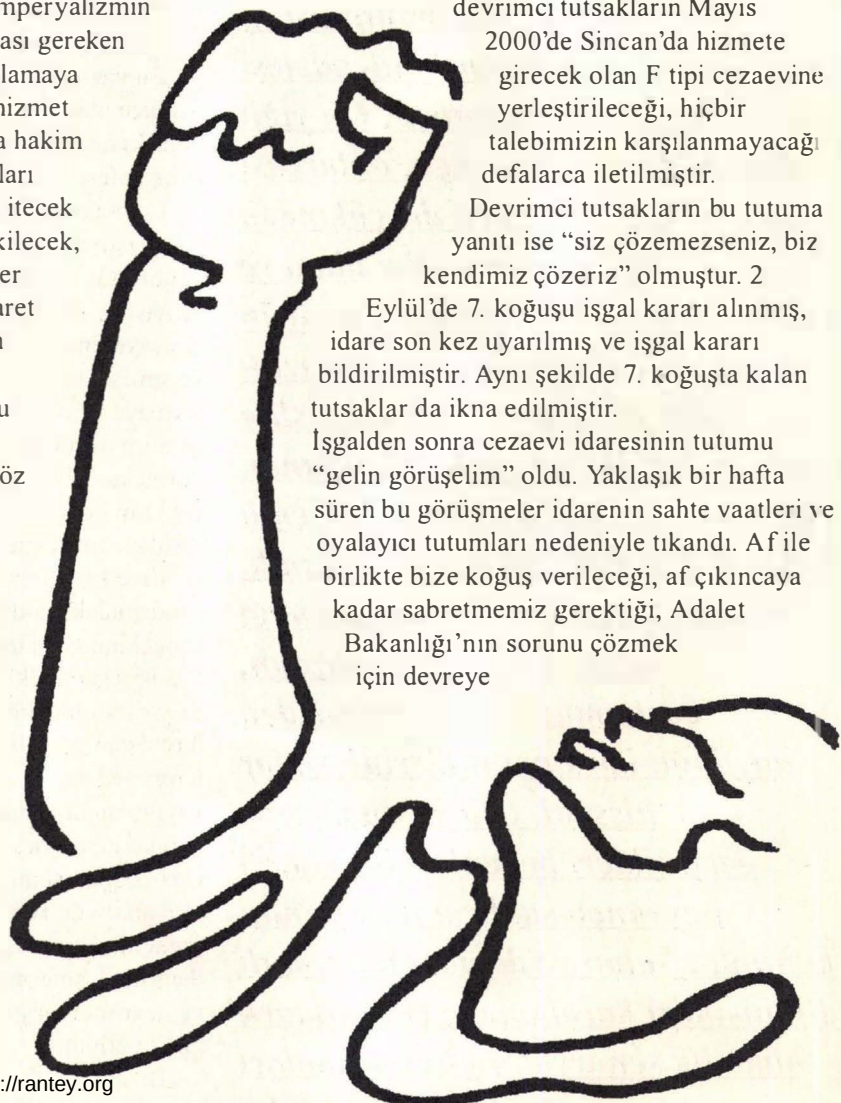
Kararlı bir direniş örneği

26 Eylül Ulucanlar katliamı, koğuş işgali, tünel ya da sevklerin gerçekleşmemesi gerekçelerine dayandırılmaya çalışılıyor. Devrimci ve komünist tutsakların aylardır fiili eylemlilikleriyle idarenin ve kamuoyunun gündemine sokmaya çalıştıkları koğuş sorunu, toplam sorunlardan yalnızca birisidir. Faşist yöneticilere, Ceza ve Tevkifevleri Müdürü ve Adalet Bakanlığı'na bu sorunlar iletilmişti ve taleplerimiz ortaya konulmuştu. Tedavi-hastane sorunundan sevklerde çıkarılan güçlülere, askerin fiili saldırılarından idarenin keyfi uygulamalarına kadar, devletin tüm yetkili kademeleri sorun ve taleplerimizden haberdardır. Fakat onların amaçları Ulucanlar'daki devrimci direniş odağını dağıtmaktı. Bu nedenle başından sonuna kadar taleplerimiz dikkate alınmamış, dahası yerli yersiz tehditler savrulmuştur. Ulucanlar'ın boşaltılacağı,

devrimci tutsakların Mayıs 2000'de Sincan'da hizmete girecek olan F tipi cezaevine yerleştirileceği, hiçbir talebimizin karşılanmayacağı defalarca iletilmiştir.

Devrimci tutsakların bu tutuma yanıtı ise "siz çözemezseniz, biz kendimiz çözeriz" olmuştur. 2

Eylül'de 7. koğuşu işgal kararı alınmış, idare son kez uyarılmış ve işgal kararı bildirilmiştir. Aynı şekilde 7. koğuşta kalan tutsaklar da ikna edilmiştir. İşgalden sonra cezaevi idaresinin tutumu "gelin görüşelim" oldu. Yaklaşık bir hafta süren bu görüşmeler idarenin sahte vaatleri ve oyalayıcı tutumları nedeniyle tıkandı. Af ile birlikte bize koğuş verileceği, af çıkıncaya kadar sabretmemiz gerektiği, Adalet Bakanlığı'nın sorunu çözmek için devreye

girdiği ve çözümün tek koşulunun 7. koğuştaki işgale son vermemiz olduğu söyleniyordu. Görüş ve diğer haklarımızın gasp edilmesi samimiyetsizliklerinin yalın bir göstergesiydi. Bu nedenle görüşmeler tamamen kesildi. Görüş hakkının gasp edilmesine kadar devrimci ve komünist tutsakların tutumu, mevcut işleyişi normalleştirme şeklinde idi. Görüşlerin kesilmesine sayım vermeme eylemiyle karşılık verildi.

Düşmanın korkusu: Birbirine kenetlenmiş bir avuç kararlı devrimci

Daha eylemimizin başlangıcında yapılan toplantılarda, devletin zindanlara dönük kapsamlı bir hazırlık yaptığı, yeni saldırıların eli kulağında olduğu, ortak tespitini yapıyorduk. Buna uygun bir hazırlığa girişmiştik. '96 SAG-ÖO şehitlerini anma

etkinlikleri, “cezaevlerine dönük saldırılar ve devrimci görevler” başlığı taşıyan bir panelle bitirilmiş, geçmiş deneyimlerden dersler çıkarmaya dönük uzun tartışmalar yapılmıştı. Daha özelde ise, üç devrimcinin Eskişehir tabutluğuna konulması üzerine gerçekleşen eylemimizin teknik zaafı üzerinde durmuştuk. Devrimci dayanışma ve aynı siperde düşmana karşı savaşmanın verdiği moralle, devrim davasına olan sarsılmaz inancımızla bu eylemden de zaferle çıkacağımızdan emindik. Bedel ödemeye ve ödetmeye hazırдық.

Bunun için, 26 Eylül'de Ulucanlar'da bir devlet katliamı olduğu kadar şanlı bir direniş de yaşandı. 30 Haziran'da başlayan ve çeşitli aşamalardan geçerek 21 Ekim'de konulduğumuz hücrelerde devam eden eylemimizle, teslim olmamanın, diz çökmemenin, düşmana diz çöktürmenin soylu onuruyla dolu bir zafer kazandık. Bu direnişin her anı, her safhası daha

şimdiden devrimci dayanışmanın ve devrim davasına kendini adamanın üstün örnekleriyle sınıf mücadelesi tarihine kazınmıştır. On yiğit devrimci şehit düşerken, onlarca işkenceden geçirilirken diz çökmedi. Düşmanın teslim alma ve onursuzlaştırma girişimleri direnişin granitten kayasına çarparak tuzla-buz oldu. Devrimci iradenin teslim alınamazlığı bir kez daha kanıtlandı. Devrimci dayanışmanın o görkemli bayrağı hep yükseklerde dalgalandı. Düşman bomba ve kurşun sağnağı altında sloganlarımızdan, coşkumuzdan ve kinimizden duyduğu korkuyu iliklerine kadar hissetti. Ölü ya da diri ele geçirdikleri bedenlerimize karşı hayvanca saldırmaları bunun kanıtıdır. Yalan ve demagoji ile şanlı direnişimizi karalamaya çalışmaları, olmadık senaryolara başvurmaları bunun kanıtıdır.

Gerçek anlamda bir savaş yaşandı Ulucanlar'da. Kurşun deliği açılmamış bir karış duvar kalmadı. Bir yanda yüzlerce kişiden oluşan profesyonel katil sürüsü, itfaiyesi, suyu, gaz bombası, köpüğü, keleş, tomsonu, her türden tabancası, telsizi, ABD yapımı shot-gun tüfeği, G-3'ü, cop, kalkanı, çelik yelege, zırhı, her türden kesici ve delici aracı, henüz ne olduğu belirlenemeyen kimyasal maddeleri ile bir katliam ve işkence şebekesi... Öbür tarafta elinde taş, sopa ve gerektiğinde kendisiyle beraber düşmanı havaya uçurmak için ateşlenmeye hazır tüpler ile inançlı, cüretli, herşeyiyle kendini devrime adanmış olan bir avuç insan...

Onlar gibi savaşarak hazırlanalım daha büyük kavgalara!

Bugün eğer katliamda yalnızca on şehit verilmişse, bunu bir tesadüf saymak gerekir. Zira geri kalan devrimci tutsaklardan ateşli silahlardan ve öldürücü darbelerden yara almayanların sayısı iki elin parmağını geçmez.

Gerçekte devletin Ulucanlar'daki hesabı daha büyük bir katliamdı. Çatışmaların bitmesine yakın bir evrede, onlarca devrimci tutsağın yaralı olarak ele geçirildiği bir safhada yapılan telsiz konuşmalarında “30-40 kişiyi gözden çıkarın” ifadeleri bunun açık bir kanıtıdır. Aynı şekilde, çatışmada yaralı olarak ele geçirilen ve ölümcül bir yarası bulunmayan Habip ve İsmet'in onlarca tanığın gözü önünde işkenceyle katledilmesi, Cemal Çakmak'ın ölüler listesinde adına açıklanması, çatışmada başaramadıklarını çatışma sonrasında yürürlüğe koyduklarını gösteriyor.

Sınıf mücadelesinin sertleştiği bir döneme giriyoruz. Milyonların hayatını cehenneme çevirecek saldırılar peş peşe geliyor. Sermayenin faşist devleti işini kolaylaştırmak için öncü-devrimcileri ezerek, en azından etkisini zayıflatarak, emekçi kitlelere köleliği dayatmak istiyor. Emekçi yığınların bu katliamı kendi dışlarında gerçekleşen, kendilerini pek de ilgilendirmeyen sıradan bir olay gibi boş gözlerle izlediğini söylemek doğru değil. Henüz devlete olan tepkilerini açıkça ifade edemiyorlar. Henüz kendilerine yönelen saldırılar ile devrimcilerin katledilmesi arasındaki bağı yeterince kuramıyorlar.

Zindanlarda direnmek, yeri geldiğinde bedel ödemek biz devrimci tutsaklar için olağan bir görev. Fakat asıl zor olan, içerde ve dışarda, bunu işçi ve emekçilere anlatabilmek, kavrayabilmek ve onları kendi kurtuluşları için mücadeleye sevk edebilmektir. Bu başarılmalıdır. Bu, onlarca şehidimizin bize başarmamızı emrettiği görevdir. Bu başarıldığında, onlardan akan tek bir damla kan yerde kalmamış olacaktır. Biz tan ağarırken ateş altında yeni halaylara durmaya hazırız. Yeter ki kavgaya bayrakları dört bir yanda derlenip yükselsin!

Katliam, direniş ve teslimiyet...

Hiçbir güç alını kızıl yıldızlı başa boyun eğdiremez!

26 Eylül Ulucanlar direnişinin şimdiye kadar pek bilinmeyen, devrimci-sosyalist basında işlenmeyen bir yönü de PKK'li tutsakların direniş öncesinde ve direniş esnasında aldığı tutumdur. Düşmanın bildiğini dosttan saklamak olmaz.

30 Haziran'da eylemi başlatırken sorunun bir parçası olan PKK'li tutsakların, içine girdikleri yeni yönelim nedeniyle geline yerde artık çözümün bir parçası olmayacaklarını çok iyi biliyorduk. Gerçekte birlikte kaldığımız 5. Koğuş'ta sayıca eşit olmamıza rağmen, koğuşta yer sorunu konusunda en az sıkıntı çeken hep PKK'liler oldu. Kendilerini bize göre ayrıcalıklı sayıyor, öyle davranmakta bir sakınca görmüyorlardı. Sırf bu nedenle sürüşme yaratmamak konusunda çaba harcanı.

Eylem uzadıkça bu arkadaşlar rahatsızlıklarını dile getirmeye başladılar. Fakat asıl rahatsızlık işgal eylemiyle su yüzüne çıktı. İçine girdikleri teslimiyet süreciyle birlikte PKK ile aynı koğuşta kalmanın karşılıklı olarak daha da zorlaşacağı taraflar için bir sır değildi. Dahası, bu arkadaşların zindan politikası en diri oldukları dönemde bile devrimci örgütlerin politikası ile sürekli çatışma halindeydi. Zindanlar onlara göre “yatılacak” yerlerdi. Asıl mücadele dışarda idi. Zindanlarda eylem koymak provokasyon yaratır, saldırılara kapı açardı. Kısaca onların politikası, rahatlığın ve uzlaşmanın teorisine dayanıyordu.

Fakat yine de anlaşılmasın olan bir şey var! İşgalle birlikte bu arkadaşlar, “Eğer istenmiyorsak biz çekip gideriz. Burada herhangi bir çatışmanın vesilesi olmak istemeyiz” yaklaşımı içindeydiler. Bu tutumda bir süre samimi de davrandılar. İdareye gidip koğuş talebinde bulundular. Fakat son günlerde, “sizin niyetiniz başka, siz provokasyon peşindesiniz, siz tam barış için adımlar atılmışken bizi engellemek, işimize engel olmak istiyorsunuz” mealinde abuk-sabuk suçlamalarda bulundular. Oysa idare de kendileri de biliyordu ki, sorunumuzu ve çözümümüzü en açık biçimde ortaya koymuş, çözüm için bir çaba sarfedeceklerse bunu görmezlikten gelmeyeceğimizi kendilerine defalarca iletmiştik. Ne yazık ki onlar gerçek niyetimiz konusunda ikna olmak istemediler. Bir noktadan sonra, barışı sabote etmek için bu eyleme giriştiğimize kendilerini ciddi ciddi inandırdılar ya da bilemeyeceğimiz nedenlerle böyle görünmek işlerine geldi. Koğuş işgali tarihi bile bunu yeterince açıklamıyor muydu? Öğle ya, 2 Eylül! 1 Eylül barış gününden, “teslim ol” çağrılarının resmen yapıldığı tarihten, yalnızca bir gün sonra! Ne de olsa artık ince hesapların arasındaki niyetleri görebilecek kadar diplomatik deneyim edinmişlerdi!

Katliamdan sonraki değerlendirmeleri ise, “bir koğuş için bunca şehit vermeye, katliamdan geçmeye değer miydi?” şeklinde oldu.

Bu arkadaşlara yeniden hatırlatmak isteriz:

Birincisi; Ulucanlar'da sorunun bir parçası idiniz, çözümün bir parçası olmadınız. Bu sizden beklenmiyordu da. Bu nedenle ve genel gidişatınızın bir parçası olarak teslim olmanızı şaşırtıcı da bulmadık. Ayrılan yolları tarif ettiğimizde, kabullenmediniz. Fakat o zaman size ifade edilen şeyi yeniden söyleme ihtiyacını hissediyoruz. İşimizi zorlaştırmayın, kendi çözüm anlayışımıza ve pratigimize güçlük çıkarmayın yeter. Bunu yapmadınız. Dolaylı da olsa katliamda sizin de payınız var.

İkincisi; bu ülkede en küçük insani değerler için ne büyük bedellerin ödendiğini bilmiyor olamazsınız. Bugün düşmanın ayakları dibine serdiğiniz kendi tarihinize bu gözle bakmaya cesaret ederseniz, yüzlerce örneğini görmekte zorlanmazsınız.

Üçüncüsü; devrimciler ve komünistler koğuş işgali ve diğer eylemlere girmeselerdi bile, er ya da geç bu kapsamda bir saldırıya maruz kalacaklardı. Sorun hiç de tek başına bir koğuş sorunu değil, iki farklı sınıfın irade savaşıydı. Kavgaya girildiği bir noktada geri çekilmek olmazdı. Devrimci direniş geleneğinde “teslim olmak” yoktur. Ne var ki bu aşamada artık ne biz bunu size anlatabiliriz, ne de sizin bunu kavramaya cesaretiniz var.

Sizler dün bizimle aynı cephede idiniz, bugün cephe değiştiriyor, karşı tarafın safına geçiyorsunuz. Yolunuz açık olsun! Düne kadar yarattığınız tüm devrimci değerlere bundan sonra da kendi öz değerlerimiz gibi sahip çıkacağımızdan emin olabilirsiniz. Ne de olsa sizin artık bu değerlere ihtiyacınız kalmadı.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri: Parti Pro

Genel olarak parti

SUNUŞ

TKİP Kuruluş Kongresi'nin parti programı üzerine yaptığı kapsamlı tartışmaların yayınına yeniden başlıyoruz. Bilindiği gibi bu tartışmaların yayınına Kuruluş Kongresi'ni izleyen aylarda başlamış, tartışmalardan 11 bölüm yayınlamış, fakat kongrenin siyasal sorunlar ve siyasal çalışmaya ilişkin materyalini öncelikle sunmak kaygısıyla, program tartışmalarına ara vermek zorunda kalmıştık. Parti programı üzerine tartışmaların yeniden yayınına ancak şimdi başlayabiliyoruz. Bunun parti programının yayınlanacağı bir evreye denk gelmesi ayrı bir anlam ve işlev taşımaktadır.

Yayınlamış bulunduğumuz ilk 10 bölüm genel olarak parti programı, program bilinci, program yöntemi, programın iç yapısı ve bütünlüğü, vb. konuların yanı sıra, parti programının teorik ve ilkesel bölümüne ilişkin kapsamlı tartışmalar içermektedir. Yakında iki kitap halinde sunulacak-olan bu tartışmalar, program sorunu üzerine tarihsel deneyimi irdelemek ve genellemek gibi temel bir amaca yönelmişti. Yayınlamış bulunan 11. Bölüm ise, parti programının siyasal bölümlerine bir ilk giriş tartışmalarından oluşmaktaydı ve tutanakların yayını burada kesilmisti.

Parti programı sorunu TKİP Kuruluş Kongresi'nde iki ana safhada tartışılmıştır.

İlk safha ön hazırlık sürecidir. Bu safhada parti programı sorununun halihazırda yayınlanmış bulunan bölümlerinin yanı sıra, siyasal bölüm, yani proletarya devrimine ilişkin çok çeşitli sorunları içeren bölüm ile emeğin korunmasına ilişkin bölüm ele alınmıştır.

İkinci safha resmi kongre oturumlarıdır. Burada, önce bir kez daha genel olarak program sorunu, yöntem, yapı ve teorik bölüme ilişkin sorunlar ele alınmış, ardından ise kongreye sunulan "TKİP Program Taslağı" üzerine kapsamlı tartışmalar yürütülmüştür.

Burada parti programı üzerine tartışmaların yeniden yayınına siyasal bölüm ile emeğin korunması bölümüne ilişkin ön tartışmalar atlanarak başlanmaktadır. Bu, parti programının yayınlanacağı bir evrede, parti programına ilişkin resmi kongre tartışmalarını öncelikle yayınlama kaygısının ürünüdür. Zira bu tartışmaların büyük bir bölümü doğrudan program taslağı üzerinedir ve programın kendisinin yayınlanacağı bir evrede bu tartışmaların bir an önce sunulmasının ayrı bir önemi vardır.

Siyasal bölümlere ve emeğin korunması bölümüne ilişkin tartışmalar başka biçimlerde ayrıca sunulacaktır.

Redaksiyon

Parti programının ilkesel ve politik önemi

Cihan: Bir parti kongresindeyiz, çalışmalarımızın sonunda partimizin kuruluşunu ilan edeceğiz. Devrimci bir partinin herşeyden önce bir programla var olabildiğini biliyoruz. Devrimci bir parti siyaset sahnesine herşeyden önce bilimsel temellere oturan devrimci bir programla çıkar. Zira programında kendi ilkelerini, temel amaçlarını, bu amaçlara ulaşmanın yol ve yöntemlerini ortaya koyacak, bunu dosta düşmana ilan edecektir. Engels'in sık sık tekrarladığımız güzel sözleriyle, dostun düşmanın gözü önünde göndere bir bayrak çekilecektir ve parti hakkında bu bayrağa bakılarak bir ilk hüküm verilecektir.

11 yıllık bir siyasal hareketiz; oturmuş bir ideolojik kimliğimiz, temel meseleler üzerine görüşlerimiz var. Burada yeni bir ideolojik kimlik beyanında bulunmayacağız. Temel meseleler üzerine belki çok yeni açıklıklar da ortaya koymuş olmayacağız. Fakat yine de, sağladığımız ideolojik birikimin bir program formunda ifade edilmesi, temel ilke ve amaçlarımızın bir program çerçevesinde ortaya konulması, partili konum ve kimlik iddiasının en temel gereği olacak, apayrı bir anlam taşıyacaktır. Kuruluş Kongresi'nin program üzerine yapacağı çalışmanın önemi herşeyden önce buradan gelmektedir.

İkincisi; devrimci bir parti programı kurulu düzene ve egemen sınıfa karşı bir savaş ilanıdır. Ortaya devrimci bir program koymak, mevcut toplumun çözümsüzlüklerine karşı devrimci bir çözüm platformu sunmak ve bu temel üzerinde bir savaş ilan etmek demektir. Bir parti programı dostun düşmanın önünde göndere çekilmiş bir bayraksa eğer, düşmana karşı bu bayrak altında savaşılacak, temel hedeflere bu bayrak altında yürünecektir. Programın ikinci önemli yanı budur, buradan gelmektedir. Programı bu savaşçı kimliği ile, bu militan kimliği ile, kurulu düzene ve egemen sınıfa savaş ilan eden bu yönü ile de kavramak durumundayız.

Üçüncüsü; bir program, bu ilk iki temel özelliğinin de bir gereği olarak, bir partinin üzerinde yükseldiği, parti güçlerinin üzerinde kenetlendiği, kendi irade ve eylem birliklerini ifade ettikleri, bu birliği pekiştirdikleri bir zemindir. Bu demektir ki, irade ve eylem birliğimiz programımız temeli üzerinde yeni bir kuvvet kazanacak, perçinlenecektir. Program, birliğimizin gerçek temeli ve harcı olacak, bizi birbirimize kenetleyen sağlam ve kuvvetli bir bağ olacaktır. Programla birlikte, çevreciliğin kalıntıları yeni bir darbe yiyecek, gerçek partili kimlik dönemi başlayacaktır. Zira bizi bir araya getiren ve bir arada tutan en temel bağ artık program bağı olacaktır.

Bu noktaların her birini derinlemesine kavramak apayrı bir önem taşımaktadır. İlkeleri ve amaçları olmayan devrimci bir parti düşünülemez. Kurulu düzene karşı savaş ilan etmeyen bir devrimci parti düşünülemez. Kendi birliğini programla yoğurmamış, düşmanın önünde ilan ettiği programını kendi birliğinin harcı haline getirmemiş bir parti düşünülemez. Programımızı bütün bu yönleriyle

kavramak ve bu çerçevede program sorununu çok önemsemek durumundayız.

Program bilinci:

Eylem kılavuzunu önemsemek

Yaptığım bu son vurguyla program bilincine de gelmiş oluyorum. Ön tartışmalarda da üzerinde enine boyuna durulduğu gibi, bir program bilinci oluşturmak, bugün bizim en temel sorunumuzdur. Bu birkaç bakımdan önemlidir.

Birincisi; genel olarak tarihe baktığımızda, kimi durumlarda programların özel bir önem taşıyamayabildiğini de görüyoruz. Türkiye sol hareketinin bir program geleneği, bir program bilinci yoktur diyoruz. Ama genelde Marksizm adına ortaya çıkmış olan partilerin de birçok durumda program sorununda yeterli hassasiyetle hareket etmediklerini, zamanla bunu yitirdiklerini görüyoruz.

Oysa Marksizm'in kurucularında, özellikle de tepeden tırnağa bir devrim ve eylem adamı olan Lenin'de, bu hassasiyet çok belirgin bir biçimde var. Program sorununu her zaman, devrimci sürecin her aşamasında çok önemsiyor. Biz bunu yalnızca program üzerine temel önemde düşünce ve vurgularından değil, fakat bizzat program üzerine yaptığı somut çalışmalardan da biliyoruz. O bu hassasiyeti, yalnızca partinin kuruluş döneminde değil, katedilen tarihsel adımların yeni bir programı bir ihtiyaç haline getirdiği devrim sırasında ve sonrasında da, aynı titizlik ve heyecanla gösteriyor. Öylesine ki, Ekim Devrimi'nin hemen öncesinde ve hemen sonrasında sürdürülen yeni parti programı üzerine tartışmalar sırasında, marksist bir parti programının anlamı, önemi ve en önemlisi de yöntemi ve yapısı hakkında söyledikleri bugün de tüm canlılığını koruyor, bize bugün de yol gösteriyor.

Lenin'in program konusundaki hassasiyetine ve programa bağlı tutumuna belki daha önce de kullandığım açıklayıcı bir örnek vermek istiyorum. Bir halklar hapishanesi olan Rusya'da parti programının ulusal soruna ilişkin 9. maddesi, ulusların kendi kaderini tayin hakkı konusundaki tek cümlelik bir ifadeden oluşmaktadır. Ama Lenin ulusal sorun konusundaki tüm tartışmalarında bu maddeyi anmaya, ona dayanmaya özel bir önem veriyor. "Programımızın ulusal soruna ilişkin ünlü 9. maddesi" diyerek, bütün bir ideolojik savaş bunun üzerine oturtabiliyor. Ulusal soruna ilişkin tüm temel açıklamalarını o bir cümlelik programatik ilkeye ve tutuma dayandırabiliyor. Zira o bir cümlede sorunun bütün bir özü ve özeti vardır. O bir cümlede, Çarlık rejimi bünyesindeki tüm ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkı savunulmaktadır. Bu, ulusların eşitliği, ulusal hakların meşruluğu, ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkı çerçevesinde alınmış bir tutumdur. Bu programatik tutumun kendisidir önemli olan, ulusal soruna ilişkin öteki herşey bu tutumdan türemektedir.

Lenin için ezilen ulusların hakları konusunda alınmış bu tutum çok önemlidir. Bu ilkesel bir konumdur ve uğruna savaşılacak bir hedeftir. Ortaya koyduğu ilkesel tutumu, önüne koyduğu hedefi çok

Programı Üzerine Kongre Tartışmaları/1

programı üzerine

ciddiye aldığı için, ona içtenlikle bağlı olduğu için, bu tek cümlelik madde Lenin için çok önemlidir. Bu uğruna savaşılacak temel bir ilke ve politik bir hedeftir, gerçekleştirilmesi için herşey yapılacaktır.

Peki program bilincini dejenere eden, programları önemsizleştiren nedir? Bu herşeyden önce devrimci ilke ve hedeflerden, çok daha somut olarak devrimden kopmaktır. Partiler ya da partililer program üzerinden ortaya konulmuş tutumlarını, savaş ilanlarını ciddiye almıyorlarsa eğer, mücadeleden ve devrimden kopmuşlar demektir. Programını ciddiye almamak, aslında kendi savaş ilanını, ortaya konulan devrimci hedefleri ciddiye almamaktır. Hedeflerin ciddiye alındığı bir durumda, program bilincinin dejenere olmasının olanaklı olduğunu düşünmek mümkün değildir, zira bunun için bir neden yoktur. Ama ilke ve amaçta, ilkesel ve amaçsal kavrayışta zayıflık varsa eğer, programlar da çok geçmeden kağıt parçalarına dönüşürler ve tüm anlamlarını yitirirler.

Bize biçimsel bir program, program adı altında biçimsel bir belge lazım değil. Biz bu toplumu nasıl kavırıyorsak, bu toplumun yıkılış dinamiklerini nasıl görüyorsak ve bu dinamiklere bilinçli bir ifade kazandırarak bu toplumu yıkma görevini nasıl somutluyorsak, programımız da bu ve benzeri sorunların yanıtlarını içermeli, ne yapacağımızın ve nasıl yapacağımızın somut bir belgesi olmalıdır. Nereden nereye yürüyeceğimizi, nasıl ve kimlerle kime ve neye karşı savaşacağımızı göstermelidir. Biz tüm faaliyetimizde tam da bu belgede dile gelmiş, getirilmiş temel ve taktik hedefleri gerçekleştirmeye bakmalıyız. Bütün bir gündelik çabamız ve çalışmamız, bütün bir politik mücadelemiz ve faaliyetimiz, gücünü, ilhamını, yönünü, pusulasını, bütün bir ruhunu, bu devrimci programdan almalı, alabilmelidir.

Özetle, kendisin ciddiye alan, ortaya koyduğu ilkesel tutumu, temel amaçları ve hedefleri ciddiye alan bir partinin, programını ciddiye almaması mümkün değildir. Bir program gerçekten en temel nokta, en kritik nokta üzerinden kurulmuşsa, bu bir kılavuz ipidir, bu bir pusuladır. Lenin için şiddete dayalı devrim ve proletarya diktatörlüğü büyük bir inanç, sınıksız bağlanmış bir hedeftir. Ama bakıyoruz, bu hedefi programda ifade eden kişinin kendisi Plehanov'dur. Plehanov bunu ifade edebilmiş, kongrede tartışma açıldığı zaman bu konuda anlamlı şeyler söyleyebilmiş, ama kendisinin ortaya koyduğu bu ilke ve hedefler uğruna savaşmak buna rağmen onun sorunu olamayabilmiştir. O meseleyi sadece yorumlamıştır, o salt yetenekli bir yorumcu, güçlü bir düşünür olarak kalmıştır. Ama parti devrimci siyasal bir varlıktır, parti bir tarihsel eylem aracıdır. Partinin esas görevi ve misyonu düşünmek ve yorumlamak değil, fakat değiştirmektir. Parti için aslolan budur; düşünüp yorumlayarak ortaya koyduğu hedefleri gerçekleştirebilmektir.

Dolayısıyla biz, program bilincinin yozlaşmasını, herşeyden önce partilerin ortaya koydukları

hedeflere bağlılıklarının biçimsel kalması ya da zaman içerisinde şu veya bu nedenle bu bağlılığın biçimsel hale gelerek yitirilmesi olarak kavramalıyız.

Programımızın faaliyetimizin yönünü çizen ve ona ruh veren bir belge olup olamayacağı, bizim siyasal yaşamda ortaya koyacağımız hedeflere, tanımlayacağımız temel amaçlara ne kadar kilitlendiğimiz, bu doğrultuda ne denli tutarlılık ve ne kadar samimiyet gösterdiğimiz, onu pratikte gerçekleştirmek için nasıl bir tutum ortaya koyduğumuzla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Dolayısıyla ben, program bilincinin zayıflığını öyle basit bir kanıksamak ya da program çok genel olduğu ölçüde dönüp genele bakmamak olarak almıyorum. Programı küçümsemek, temelde ortaya konulan iddiayı küçümsemek anlamına geliyor. İddiamızı ciddiye aldığımız sürece programımızı çok ciddiye alacağız. Ve iddiamızı ciddiye almak için programımızı ciddiye almak zorundayız.

Bunların kendisi program bilincine de açıklık getiriyor. Ben dünyada böyle bir zayıflık var derken, belli klasik programlar üzerinden bu gözlemimi ifade etmiş oldum. Menşeviklerin kendi programlarını, bizzat menşevik önder olan Plehanov tarafından kaleme alınmış programlarını çok ciddiye aldıklarını zannetmiyorum. O programın temel ilkesel noktalarına gerçekten bağlı kalan, devrimi ciddiye alan Bolşevikler olmuştur.

Ünlü bir klasik program var; Alman sosyal-demokratlarının 1890'larda benimsediği Erfurt Programı. Bu program, giriş bölümü proletarya diktatörlüğü ve şiddete dayalı devrim gibi çok temel ilkesel sorunları atlamış olmakla birlikte (ki bu elbette bir rastlantı değil), kapitalizm çözümlemesinde, kapitalizmi yıkılışa götürecek dinamiklerin ortaya konulmasında, nihai hedeflerin tanımında bilimsel karakter taşıyan önemli bir temel belge. Ama Rosa Luxemburg'un da ifade ettiği gibi, programın bu teorik bölümü Alman oportünistleri tarafından hiçbir biçimde ciddiye alınmamış, herşey aynı programın pratik bölümüne indirgenmiştir. Bir programın pratik bölümünü teorik bölümünden, siyasal bölümünü ilkesel bölümünden kopardığınız zaman, zaten temel hedeften kopmuş, gündelik zemine düşmüş olursunuz. Bu da oportünizmin, reformizmin, düzen içiliğin platformudur. Nitekim Alman sosyal-demokrasisinde ve onu örnek alan tüm İkinci Enternasyonal'de, Bolşevikler ve başka bazı

Biz bir program ortaya koyacağız, bu temel üzerinde bir partinin kuruluşunu ilan edeceğiz. Herhangi bir parti değil, komünist bir sınıf partisi kurmak istiyoruz. İşçi sınıfının devrimci partisini kurmak istiyoruz. Sosyalizmi hedefleyen, komünizme varmak isteyen bir parti kurmak istiyoruz. Dolayısıyla temel hedefimizi komünizm olarak tanımlıyoruz. Bu nihai hedefi gerçekleştirecek sınıf olarak da bu toplumun belirli bir sınıfını, işçi sınıfını görüyoruz. Dolayısıyla, bizim programımız, komünizmin ve işçi sınıfının programı olacaktır. Biz bir komünist partisi programı ortaya koymak iddiasındayız ve bu komünizmin ve işçi sınıfının programı olacaktır. Programımızın temel karakterini, temel ayırdedici niteliğini, öncelikle böyle görmek durumundayız.

partileri saymazsanız, olan da budur.

Komünizm hedefine dayalı sınıf programı

Biz bir program ortaya koyacağız, bu temel üzerinde bir partinin kuruluşunu ilan edeceğiz. Herhangi bir parti değil, komünist bir sınıf partisi kurmak istiyoruz. İşçi sınıfının devrimci partisini kurmak istiyoruz. Sosyalizmi hedefleyen, komünizme varmak isteyen bir parti kurmak istiyoruz. Dolayısıyla temel hedefimizi komünizm olarak tanımlıyoruz. Bu nihai hedefi gerçekleştirecek sınıf olarak da bu toplumun belirli bir sınıfını, işçi sınıfını görüyoruz. Dolayısıyla, bizim programımız, komünizmin ve işçi sınıfının programı olacaktır. Biz bir komünist partisi programı ortaya koymak iddiasındayız ve bu komünizmin ve işçi sınıfının programı olacaktır. Programımızın temel karakterini, temel ayırdedici niteliğini, öncelikle böyle görmek durumundayız.

Belli bir sınıfın ve bir temel hedefin programı olacak bu. Biz popüler propagandada sosyalizmin ve sınıfın programı diyoruz. Daha bilimsel konuşacak olursak, komünizmin ve devrimci sınıfın programını ortaya koyacağız ve böyle bir program altında savaşacağız. Ben bu savaş bayrağı imgesini sık sık kullanıyorum; bunu bilinçli bir tutumla, böyle anlaşılması ve yerleşmesi kaygısıyla yapıyorum. Program dostun düşmanın önünde göndere çekilmiş bir bayraktır. Program altında savaşılacak bir bayraktır. Biz bu bayrak altında savaşacağız. Bu bayrağı küçümsemiş noktada, böylece savaşımızı da küçümsemiş olacağız. Biz göndere bir bayrak çektik ve bunun altında mevcut kurulu düzene savaş ilan ediyoruz diyebilmeliyiz. Partimizin kuruluşunun ardından metinlerimizi, ajitasyon bildirilerimizi kaleme alırken (partinin tanıtılması ve ajitasyonu çevrevesinde söylüyorum bunu), biz bir parti kurduk, göndere bir bayrak çektik, bu altında savaşacağımız bir bayraktır, bu kurulu düzene bir

savaş ilanındır diyebilmeliyiz. Bu heyecanı duyabilmeliyiz, yığınlara bu inançla, bu güvenle seslenebilmeliyiz. Bu ülkenin devrimci birikimine de aynı şekilde, uğrunda savaşılacak bayrak budur yaklaşımıyla, tokluğuyla, inancıyla gidebilmeliyiz ve onları bu bayrak altında birleşmeye ve toplanmaya çağırabilmeliyiz.

Türkiye solunda program ciddiyetsizliği

Program bilinci konusundaki zayıflığı Türkiye sol hareketinin bu konudaki köklü geleneğine bağlamak istiyorum. Bir kısmı sizlere sunulan ön tartışma tutanaklarında fazlasıyla var, tekrarlara düşmemek için aynı konularda fazla konuşmak da istemiyorum. Söyleyeceğim özetle şu; Türkiye’de kendi programını ciddiye alan herhangi bir parti olmadı. Türkiye’de stratejik anlamda ciddi bir devrimci partinin bugüne kadar neden oluşmadığının göstergelerinden biridir bu. Parti olarak ortaya çıkan her akım biçimsel açıdan ortaya mutlaka bir program koymuştur. Ama bir program ortaya koymak, büyük bir sarsıntı vesilesi olabilmelidir. Ve sarsıntıyı herşeyden önce programı ortaya koyanlar duyabilmelidir. Program bir iddiadır, ortaya koyanların bu iddiayı tok bir biçimde ortaya koyması, gerekçelendirmesi ve propaganda etmesi gerekir. Bunu etkili bir biçimde yaparlarsa ve ortaya koydukları iddianın içeriği de bir ciddiyet taşıyorsa, bu fazlasıyla etkili olur.

Ama kurulan partiler ortaya bir program koyuyorlar, fakat programlarını yüreklilikle, toklukla savunamayabiliyorlar. Programları var dedirtmek yetebiliyor bunlara. Bir parti kurulmuştur, bir programı da vardır, isteyen görebilir gibi bir sonuç çıkıyor. Bu, program bilincinin zayıflığını gösteriyor. Program bu aynı nedenle bu partilerin iç yaşamında da çok özel bir önem taşımayabiliyor. Politik gelişmeleri yorumlarken, ideolojik mücadele sürdürürken, polemikler yaparken, bu akımların kendi programlarına atıflarda bulunduklarını göremezsiniz. Partimizin programının da belirttiği gibi diyerek, şu veya bu akıma karşı kendi düşüncelerini programatik bir temele dayandırmak yoluna gittiklerine rastlayamazsınız.

Bu akımlar için programın daha başından itibaren biçimsel bir belge olması, büyük ölçüde programın ciddi bir ideolojik gelişmenin ürünü olmamasıyla da bağlantılıdır. Program biçimsel bir belge olarak hazırlanıyor. Ciddi bir ideolojik gelişme ve hesaplama süreci içerisinde ortaya çıkan birikimin süzülüp program formunda ifade edilmesi olmuyor da, kurulan partinin programa ihtiyacı var yüzeyselliği içerisinde biçimsel bir belge olabiliyor. Özel bir gelişme sürecinin ürünü olmadığı ölçüde de, bunu ortaya koyanlarda toklukla savunabilecek bir dinamizm de yaratamıyor.

Kendi kavrayışını ve mantığını belli bir toklukla ve ciddiyetle, belli bir heyecan tonuyla ortaya koyan bir program örneği olarak mevcut programlar içerisinde belki biraz DHKP-C’nin programından söz edilebilir. Bilimsel ölçülerle bakıldığında en geri, program yapısı ve özeni bakımından en baştan savma programlardan biridir bu program. Ama bu hareketin zaten çok da bilimsel temellere oturmayan, böyle kaygılar taşımayan kavrayışı açısından bakıldığında, kendi inançları neyse onu samimiyetle, belli bir heyecan tonuyla ortaya koyan bir program bu. Programından hareketin kimliği yansıyor, programında kendi kimliğin yansıtmış ve hiçbir kaygı duymamış. Gerçekten neye inanıyorsa, bizim yadırgadığımız bir takım şeyler de dahil, onu programına kendince koymuş ya da yedirmiş. Öteki programlar biçimsel teorik-bilimsel görüntüyü nasıl kurtarabileceklerine bakmışlar.

Programları, kendi gerçek kimliklerinin, gerçek ideolojik kavrayışlarının organik bir yansıması olamamış. Onun için öteki bir takım partileri programları üzerinden ciddiye almak çok güç. Ortaya biçimsel bir takım şeyler koymuş, ama o onun gerçek bilinci değil ki; bu onu böyle kavıyor, o halde bunu bu noktada ciddiye almak gerekiyor, diyebilirsiniz. Bir takım programlara bakılmış, taklit edilmiş ya da kopyalanmış.

Bu son söylediğim kuşkusuz doğru anlaşılmalı. Mantığı kavrandığı koşullarda, bir takım temel ilkelerin evrenselliği nedeniyle, yapılan bir kopya değil, evrensel olanı benimseme olur. Parti Marksizm-Leninizm temelleri üzerine yükselir ve onun genel esasları dünyanın her yerinde bir biçimde geçerlidir diyorsak, bir takım temel gerçeklerin programa aktarılması ya da benzeri gibi görülmesinin kendi başına yadırganacak bir yanı yok. Ama bunu böyle söyleyen partilerin gerçekte hiç de böyle bir kavrayışa sahip olmadıklarını da somut olarak görüyoruz. DHKP-C, “işçi sınıfı bu toplumda halk sınıf ve tabakalarından biridir” diyor; bakıyorsunuz bu kavrayış onun programına da bu şekilde yansımış. Bu kendi içinde bir tutarlılıktır. Ama başka birilerine bakıyorsunuz; programlarında işçi sınıfına tam da bilimsel teorinin gereği olarak ayrılması gereken o özel yeri ayırmışlar, ama gerçek pratik ve kavrayışlarının bununla hiçbir alakası yok. O zaman programlarında işçi sınıfının modern toplumda tuttuğu çok özel yere yaptıkları vurgunun gerçekte hiçbir kıymeti olmuyor. Oradan bakıp, burada bir marksist kavrayış var demeniz olanaklı olmuyor. Burada Marksizm’in genel geçerliliği olan temel bir düşüncesinin kaba bir aktarımı, tekrarı, taklidi var, ama gerçekte bunu içselleştiren bir kavrayış yok. Olsa, onun politikasına yansır, pratiğine yansır. DHKP-C’nin kendi içinde tutarlılığı derken kastettiğim de bu alandaki farktır, ama yalnızca bu kadar. Bilimsel açıdan ele alındığında, en geri programlardan biridir.

Program kampanyası

Bizde ideolojik gelişmeye, genel ideolojik açıklığa ilişkin kuvvetli bir bilinç vardır. Biz meselelerin teorik temelini, ilkesel anlamını, ideolojik içeriğini bütün bir gelişme sürecimiz içinde her zaman önemsedik. Bunu her zaman vurguladık, saflarımıza bu bilinci yaymaya çalıştık. Asgari ölçüde ideolojik duyarlılık, sorunların ideolojik ve ilkesel temellerine verilmesi gereken önem çerçevesinde bir bilinç var saflarımızda. Biz partinin kuruluşuyla ortaya bir program konulmasını, kendi saflarımızda sağlam bir program bilinci yerleştirmenin de iyi bir vesilesi yapabilmeliyiz. Ön tartışmalardaki tutanaklarda da vurgulanıyor bu zaten.

Bizim bir *Platform Taslağı*’mız var. Ama *Platform Taslağı*’mız en az tartışılan belgelerden biri olabilmıştır. Oysa bu birçok temel sorunda hareket noktası olarak ele alınabilecek bir belge. Özellikle Türkiye’nin toplumsal yapısı ve devrimin karakteri üzerine ulaştığımız ilk sonuçları toparlayan bir metin. Ama *Platform Taslağı*’mızı genelde ideolojik mücadelede, yani Türkiye sol hareketinin gündemine sokmada yeterli bir çaba harcamadığımız, bunu başaramadığımız da bir gerçektir. Bu *Platform Taslağı*’mızı temel bir belge olarak kullanmadığımızı gösteriyor. O kitapçıkta bir de yakın geçmiş değerlendirmesi var, ki bu değerlendirme de aynı ölçüde önemli.

Mevcut program bilincimizin ne olduğundan bağımsız olarak, saflarımıza program bilincini yerleştirmek için çok özel bir saygı içerisinde olabilmeliyiz. Partinin kuruluşunu bunun iyi bir

vesilesi haline getirebilmeliyiz. Bu çerçevede zaten bir program kampanyası önerisi var. Ön tartışmalarda bunun üzerinde duruldu, içe ve dışa yönelik yönleri bir bütünlük oluşturacak. Biz programımızın ilanını, onu geleneksel ve sol devrimci hareket karşısında etkili bir ideolojik silaha dönüştürmek, programımız üzerinden partimizi kitlelere tanıtmak açısından da bir kampanya olarak ele almalıyız. Geleneksel harekete karşı bugüne kadar yürüttüğümüz ideolojik mücadeleyi, bu kez doğrudan program çerçevesine oturtmak bakımından bir kampanya haline getirmeliyiz. Ama aynı zamanda programımızın temellerinin, anlamının, işlevinin kavranması bakımından kendi saflarımızda özel bir kampanya haline getirmeliyiz. Aynı sürecin değişik yönleri olmalı bunlar. Sağlam bir programı bilinci oturtmak, programı partinin ideolojik, siyasal ve örgütsel davranış çerçevesi haline getirmek, bütün bir propaganda-ajitasyon faaliyetinin üzerinde yükseleceği ve besleneceği bir zemin haline getirmek, çok büyük önem taşımaktadır.

Bunun dışında nelerden söz edilebilir? Az önce vurguladığım noktayı yineleyeyim; birliğimizin harcını bir de programla karmalıyız. Buna programın dışa dönük yönü üzerinden şunu ekleyebilirim; program bugüne kadarki ideolojik gelişmemizde yeni bir düzey olabilmeli. Hem programatik açıdan geleneksel olanla hesaplama dediğimiz çerçevede yeni bir ideolojik atılımın vesilesi olabilmelidir. Hem de program temeli üzerinde saflarımızda ideolojik bilinci derinleştirmek anlamında yeni bir ideolojik atılım dönemi olabilmelidir. Program bütün bir ideolojik temelimizin çerçevesini vereceğine göre, bizim bugüne kadar yeterince işleyemediğimiz bazı meselelerin işlenmesine de iyi ve zorunlu bir vesile olacaktır. Ideolojik atılım meselesini bu çerçevede kavramamız gerekiyor.

Bunun dışında programın temelleri ve kaynakları üzerine söylenecek şeyler var. Bunu çok kısa tutacağım, zira delegelere bir kısmı sunulmuş ön tartışma tutanaklarında ayrıntılı olarak gerekçelendirilmiş bunlar. Biz bir dünya görüşüne sahibiz, kendimizi marksist-leninist olarak tanımlıyoruz, komünizmi bir hedef olarak saptıyoruz. Bu bizim ideolojik-politik kimliğimizdir. Programımız elbetteki bugünün dünyasının ve bugünün Türkiye’sinin gerçeklerine getirilmiş bir açıklama ve çözüm önerisi olacaktır. Ama biz bu gerçeklere belli bir dünya görüşünün ışığında bakıyoruz. Marksizm bizim ideolojik temelimizdir. Toplumumuzun gerçeklerine bu gözle bakıyoruz, bu gözle yorumluyoruz ve hedeflerimizi de bu dünya görüşünün ortaya koyduğu esaslar üzerinden saptıyoruz. Programımızın teorik temeli bu noktada Marksizm-Leninizm’dir. Kaynakları komünizmin ve uluslararası devrimci işçi hareketinin 150 yıllık teori ve pratiğidir. Nihayet Türkiye sol hareketinin kendi tarihi birikimidir.

Bir başka nokta, sosyalizmin tarihsel deneyimleri dediğimiz alandır. 150 yıllık deneyimler derken bunu zaten kastedmiş oluyorum, burada sadece özel bir vurgu yapıyorum. Sosyalizmin tarihsel deneyimleri var, başarıları ve başarısızlıkları var. Olabildiğince bunun genellemesinin de bir ürünü olabilmelidir programımız. Komünizmin 150 yıllık birikimi, artı sosyalizmin tarihsel deneyimleri, artı Türkiye sol hareketinin uzak ve yakın dönemine ait toplam birikimler, bizim programımızın ana kaynaklarını oluşturmaktadır. Programımız bu birikimin süzülmesinin bir ifadesi olacaktır, bu birikimden süzölmüş sonuçların bugünün dünyasının ve Türkiye’sinin gerçeklerine uygun olmasının bir ifadesi olacaktır. Bu açıdan bilimsel, bu açıdan tarihsel kökleri olan bir program olacaktır, bir mirasın üzerinde yükselecektir. Programın genel

esasları üzerine söyleyeceklerim şimdilik bunlardır.

Program ciddiyeti sorunu

Bayram: Cihan yoldaş programın ne anlama geldiğinden, öneminden, amaçlarından bahsetti. Genel bir çerçeve çizdi ve dünya komünist hareketinde, özellikle Türkiye sol hareketinde program bilincinin zayıf olduğunu belirtti. Buna katılmamak mümkün değil.

Bu bilincin zayıflamasını etkileyen belli zorluklar olduğunu düşünüyorum. Uluslararası planda burjuva demokratik devrim süreçlerinin baskın olması, özellikle ulusal kurtuluş devrimlerinin ön plana çıkması, bunun devrimcilerin bilincinde teorileştirilmesini, evrenselleştirilmesini, şablonlaştırılmasını beraberinde getirdi. Bilimsel esaslara ve anti-kapitalist temellere oturan marksist bir program bilinci yitirmeye başlandı. Bu giderek nihai hedefin, komünizm bilincinin kararmasına, proletaryanın bu devrimler sürecindeki konumunun gölgelenmesine yol açtı. Ve bunun Türkiye devrimci hareketinde bir şablon olarak, bir kalıp olarak alınmasının, program bilincinin zayıflamasını koşulladığını düşünüyorum.

Örneğin, bir kısım devrimci-demokrat gruplarla tartışmalarımızda, bize sık sık Doğu Avrupa ülkelerini, halk demokrasilerini örnek olarak veriyorlar. Halk demokrasileri pratiği çok özel bir konjonktürde ortaya çıkmıştır. Bunu gözden kaçırarak tutup bu deneyimi bir şablon olarak alıyorlar ve hedeflerini anti-faşist pratikle sınırlanmalarına bir dayanak haline getirmeye çalışıyorlar. Uluslararası planda böyle bir durum var; yani burjuva demokratik devrim süreçlerinin ya da ulusal kurtuluş devrimlerinin bir döneme damgasını basmasının getirdiği bir bilinç bozulması ve dağılması var. Ama öbür taraftan bu tarihselliğe, bu nesnellığe teslim olma söz konusu.

Bütün bunların proletaryanın söz konusu dönemde kendi tarihsel rolünü oynamamasından ayrı düşünülmeyeceği düşüncesindeyim. Sonuçta proletaryanın kendi tarihsel rolünü bağımsız bir sınıf olarak oynayamaması, marksist bir program bilincinin zayıflamasını da beraberinde getiriyor. Dolayısıyla, Türkiye’de program bilincinin zayıflığının uluslararası dayanakları olduğunu düşünüyorum. Program bilincinin kuvvetlendirilmesi, aynı zamanda bunu zayıflatan etkenlere karşı mücadele anlamına gelir. Bunun bir yanı nesneldir. Sosyalizm mücadelesinin maddi-toplumsal zemininin gelişmesi bir yanıyla söz konusu sorunun çözümünü kolaylaştıracaktır. Bunu genel planda çağdaş popülizme karşı kararlı bir mücadele ile de birleştirerek yürütürsek, program bilincini hem kendi içimizde, hem de dışımızda yerleştirebileceğimizi düşünüyorum.

Cihan: Bilimsel temellere oturan sağlam tutarlı bir programa sahip olmak sorunu ile program ciddiyeti sorunu tam aynı şey değil. Bir parti marksist olur, marksist olmak iddiasında olur, ama buna rağmen bir program ciddiyeti taşımayabilir. Az önce ülkemizden DHKP-C örneğini bunun için verdim. Küçük-burjuva bir partidir, programı bilimsel temellere oturmamaktadır, ama program sorununu iyi-kötü ciddiye alan bir hareket olduğunu da ortaya koyduğu programıyla gösterebilmektedir. Bu hareket kendi inancını, kendi kimliğini, kendi anlayışını, tüm bunlar her ne ise, bu programa

Bize biçimsel bir program, program adı altında biçimsel bir belge lazım değil. Biz bu toplumu nasıl kavırıyorsak, bu toplumun yıkılış dinamiklerini nasıl görüyorsak ve bu dinamiklere bilinçli bir ifade kazandırarak bu toplumu yıkma görevini nasıl somutluyorsak, programımız da bu ve benzeri sorunların yanıtlarını içermeli, ne yapacağımızın ve nasıl yapacağımızın somut bir belgesi olmalıdır. Nereden nereye yürüyeceğimizi, nasıl ve kimlerle kime ve neye karşı savaşaçağımızı göstermelidir. Biz tüm faaliyetimizde tam da bu belgede dile gelmiş, getirilmiş temel ve taktik hedefleri gerçekleştirmeye bakmalıyız. Bütün bir gündelik çabamız ve çalışmamız, bütün bir politik mücadelemiz ve faaliyetimiz, gücünü, ilhamını, yönünü, pusulasını, bütün bir ruhunu, bu devrimci programdan almalı, alabilmelidir.

yedirebilmektedir.

Bunu şu bakımdan söylüyorum: Program bilincinin zayıflaması kendi başına proletaryanın kendi devrimci rolünü tarihin belli bir evresinde yeterince oynayıp oynamamasıyla çok fazla bağlantılı değil. Bir hareket popülist olur, buna rağmen ilke ve hedeflerini çok ciddiye alır. Bunu yapıp da devrimi başarıya ulaştıran toplumlar, ülkeler, partiler var. Ciddiyet apayrı bir şey. Ciddiyet ortaya koyduğu iddiayı ciddiye almaktır. Bir marksist partinin, devrimci sınıf partisinin bu noktada ciddiyeti kendine göredir, kendi ciddiyetinin bir sınıf karakteri vardır. Bir küçük-burjuva devrimci partinin, ulusal partinin, ulusal demokrat partinin ciddiyeti de kendine göredir. Bir parti ulusal demokratik bir parti, ulusal haklar uğruna mücadele eden bir parti olabilir; ama buna rağmen, kendi bu konumu çerçevesinde programını çok ciddiye alan bir parti olur, kendi sınırları içerisinde programının gerçekleştirilmesi için azami çaba harcayabilir.

Program: Teori ile pratik, ideoloji ile örgüt arasındaki gerçek köprü

Tuna: Biz ‘87’den bu yana, bu ülkede ana akımlar açısından, proletarya sosyalizminin ideolojik planda temsilcisi olduğumuzu, bu misyonu asgari planda yerine getirdiğimizi hep söyledik. Bu misyon çerçevesinde pratik-örgütsel rolümüzü yeterince oynamadığımızı, fakat bunu en etkin biçimde de ancak bir parti formunda oynayabileceğimizi dile getirdik.

Partileşme süreci içerisinde, ideolojik gelişimimizin süzölmüş bir ifadesi olarak program ihtiyacını hep vurguladık. Programımız gerçekte ideolojik gelişmemize özü itibarıyla yeni şeyler katmayacak olsa da; politik-örgütsel planda oynayacağımız rol ile ideolojik-teorik gelişimimiz arasındaki bağı kuracak, bu noktada ideolojik gelişmemizin yeni ve kuvvetli bir halkası olacaktır. Yanı sıra, bizim politika-örgüt ile ideoloji-teori arasındaki açının giderilmesi çabasının, bu ülkede proletarya sosyalizminin bir ana akım olarak politik-örgütsel planda oynamamız gereken rolü başarıyla oynayabilmemizin bir ön ve yol açıcı halkası olacaktır. Böyle bakıldığı zaman, program, kendi içerisinde bir ideoloji-teori sorunu olmaktan çok, onun oynayacağı temel rolün politik bir yol göstericilik olması açısından, temel bir politik ayrım noktası olacaktır. Dolayısıyla, program sorununu ciddiye almak; ideolojik-teorik gelişmeyle politik-örgütsel gelişme arasındaki bağ ile ilgili bir sorundur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu açıdan DHKP-C’nin kendi programı ile

politik-örgütsel yol göstericiliği arasında bir bağ kurmasının, bu noktada herşeye rağmen bir program ciddiyeti taşıyor olmasının bir mantığı da var. O küçük-burjuvazinin devrimci temsilcisi bir ana akım olarak, bütün diğer ara akımlardan farklı bir yer tutuyor.

Bu açıdan ben bu ilişkiyi, ideoloji-teori ile politika-örgüt arasındaki bağlayıcılığı, tam da program üzerinden kurmamız gerektiğini düşünüyorum. Diğer devrimci akımlarda program sorununu ciddiye almamanın gerisinde; programı devrimci sürecin, bu süreçte politik ve örgütsel planda taktik açılımların, devrime kadar uygulanacak pratiklerin bir yol göstericisi olarak değil de, devrim gerçekleştirildikten sonra alınacak ya da uygulanacak önlemlerin bir sunuluşu olarak algılanmasından kaynaklı bir zayıflık var. Bu nedenle bu ülkede başarılı bir devrimci gelişmenin yol göstericisi rolünü yerine getiremiyorlar. Bu rolü oynayabilecek durumda değiller.

Geleneksel solun resmi programı ile fiili programı arasındaki uçurum

Ülkemizde geleneksel devrimci akımların hem biçimsel bir program anlayışları var, hem de bunun bir sonucu olarak resmi olanın yanı sıra fiilen uyguladıkları gizli bir programları var. Bu söylediğim bütün bir sol hareket için geçerli. Genelde sistem içerisinde politik özgürlükler sorunu üzerinden yükselen bir ayrı program var. Bu aslında sosyalist önlemleri tamamen dışa çıkaran, sınıfa karşı sınıf politikasının karşısına çıkaran, meselenin bu yönünü son derece önemsizleştiren fiili bir program. Kağıt üzerindeki programlarından ayrı böyle fiili bir programları olduğu ölçüde, giderek süreç içerisinde o bir anlayış ve algılayış haline geliyor. Böyle bir devrimci yapı, yarın öbür gün olası bir devrimci durumda, devrimci bir kitle yükselişi şartlarında fiilen iktidarla karşı karşıya kalsa bile, programının bu tarafını uygulayamayacaktır.

Rusya deneyiminde, Menşeviklerin ve Sosyalist-Devrimcilerin programlarını uygulayamamalarının arkasında işte tam da böyle bir mantık var. Biz 1917’de, Sosyalist-Devrimcilerin tarım programının ancak Bolşevikler tarafından uygulanabildiğini görüyoruz. Bunu ön tartışmalar içerisinde özel bir tarzda incelemiştik. Lenin orada, Sosyalist-Devrimcilerin tarım programının (hemen hemen bir-iki küçük değişikliklerle) ancak Bolşevik iktidarı tarafından uygulanabildiğini açıklıkla söylüyor. Bu, bizdeki ara akımların program anlayışına, devrimci stratejiye bakışlarına iyi bir tarihsel örnek.

Kendiliğinden bir kitle hareketi gelişmediği, devrimci bir yükseliş yaşanmadığı ölçüde, devrimci hareketin programı giderek tümenden biçimselleşiyor, resmilesiyor, gözden düşüyor, ve reformizme doğru evrilen bir program revizyonu başlıyor. Devrimci demokrasinin bu noktada geriye doğru evrimiyle yeni bir program ihtiyacı, ama bu program ihtiyacı farkedildiğinde de, bu ancak geriye doğru bir program revizyonu olarak kendini gösteriyor.

Bunun dışında şunu söylemek istiyorum: Programımızın anlaşılabilirliği, on yıllık ideolojik gelişmemizin sindirilmesi ve bu çerçevede programımızın kadrolar ve bütün bir örgüt tarafından özel bir tarzda ele alınmasıyla olanaklıdır.

Diğeri ise marksist birikimi kavramak denilen alan. Programımızın gerçekten anlaşılıp kavranması, bir eylem kılavuzu olarak sindirilmesi, bir iç eğitim

ihtiyacı olarak Marksizmin temel esaslarının canlı bir tarzda kavranması ihtiyacı ile de kesişiyor. Nisan '94 *MK Değerlendirmeleri*'nde, EKİM'in ortaya koyduğu ideolojik platformun gerçek anlamının ve kapsamının ancak Marksizm-Leninizm'in yaratıcı bir tarzda incelenip kavranmasıyla anlaşılabilceği vurgulanmıştı. Bu olmadığı sürece, ortaya konulan hedefe ulaşmada zorlanma yaşanıyor. EKİM'in ihtiyaç duyduğu devrimci sınıf çalışması yaratıcı bir tarzda hayata geçirilemiyor. Buradan baktığımızda, bugün bizim için program ihtiyacı, pratik çalışmamız ile ideolojik gelişmemizin ortak bir keseni haline geliyor. Programın önemini bu çerçevede kavradığımızda, dışarıya karşı güçlü bir mücadele ile içeride güçlü bir eğitim yakıcı bir sorun haline gelecek.

Şunu da belirtmek istiyorum. Son 30-40 yıl, dünya ve Türkiye ölçüsünde sınıf mücadelelerinin geliştiği bir dönem oldu. Bu süreçte işçi sınıfı da hareketlendi, çeşitli mücadeleler içerisine girdi. Ne var ki sınıf hareketi küçük-burjuva hareketlilik tarafından gölgelendi. Bu olgu bu ülkede sınıfın yapısal özelliklerinden kaynaklanmıyorsa eğer, sınıf hareketinin zayıflığını temel etken olarak görmemek gerekir. Biz herşeye rağmen EKİM'in çıkışı ile işçi hareketi arasında bir bağ kurduk, bu paralelliğin bir rastlantı olmadığını söylüyoruz. Ama söylediğimiz bir şey daha var; 1970'lerin Türkiye'si, modern sınıfların, dolayısıyla proletaryanın gelişimi açısından, hiç de küçük-burjuva devrimciliğine mahkum düzeyde değildi. Dolayısıyla bilimsel bir metin olarak program üzerinden bakıldığı ölçüde, sınıf hareketinin gelişkin olmaması bir yana, sınıf hareketinin bu ülkede çoktandır bilimsel bir sosyalist program ihtiyacını karşılayacak altyapıyı sağladığını bir biçimde vurgulamamız lazım.

Farklı noktalara değinmeler

Osman: Eğer biz devrimin programını yapıyorsak, programımız gerçeği bütünüyle kapsamalıdır. Türkiye sol hareketi şu ana kadar hep ülke gerçekliğini gözönünde bulundurmaksızın hayal aleminde gezdi diyebiliriz. Bunun tarihsel-sınıfsal nedenleri ve uluslararası düşünsel dayanakları olduğunu düşünüyorum. Siz küçük-burjuva bir sosyal zemin üzerinde de bir ölçüde ciddi bir program iddiasıyla ortaya çıkabilir ve programınıza inanabilirsiniz. Ki bugün sosyal reformizme evrilmiş olan devrimci demokrat hareketler 12 Eylül karşı-devrimi öncesinde buna inandılar da.

Uluslararası gerilla hareketlerinin ve devrimci halk partilerinin de bir dönem programları için devrimci bir tarzda savaştıkları doğrudur. Ama geline nokta bu hareketlerin hepsi bir reform partisine dönüşmüşlerdir. Şunu söylemek istiyorum; siz eğer teorik açmaza sahipseniz, pratik radikalizminiz bu açmazınıza uzun süreli bir ilaç olamıyor.

Biz önemli bir iddiaya sahibiz, programımız da bu iddiaya sahip olmak durumundadır. Dünyada ve ülkemizde bir dönemin bittiğini iddia ediyoruz, ki bu da partimizin programatik olarak ciddi bir sorumluluk altına girmesi demektir. Eğer siz dünyada ve Türkiye'de bir dönemin bittiğini söylüyorsanız, yeni bir dönemi de öznel planda başlatmak iddiasını taşımak durumundasınız. Yani bu parti aynı zamanda uluslararası komünist hareketin umudu olacaktır. Programımız da bu nitelikte bir program olmalıdır. Bunun için, Sinan yoldaşın da önerdiği gibi, uluslararası komünist hareketin ve sosyalizmin tarihsel sorunlarına ilişkin bir bölümün programımızda yer alması gerektiğini düşünüyorum.

Temmuz: Söyleyeceğim bir-iki nokta var. Siz

dünyayı anlıyorsanız, bu çerçevede dünyaya ve ülkenize ilişkin, proletaryanın eylemiyle onu değiştirmeye ilişkin bilimsel bir çözümlemeye sahipseniz, gerçekten eyleminize kılavuzluk edebilecek bir programınız olabilir. Dahası buna uygun bir politik-örgütsel pratik içindeyseniz, bu sizi politikaya, örgüte bağlayan bir halka olur. Salt dünyanın anlaşılmasına değil, değiştirilmesine de kılavuzluk eden bir halka olur.

Program bilinci ile program ciddiyeti açısından bu iki düzeye değinildi.

Buna bir üçüncü nokta olarak şunu eklemek istiyorum. Bu, davasına sahip çıkan kadrolar yaratmakla ilgili. Programın hareketin süreçlerini belirleyen bir belge olarak kolektif bir ürün haline gelmesi ve önemli süreçlerde bütün bir parti yaşamını belirlemesi büyük bir önem taşıyor.

Bir dönem dünyayı anlayan ve değiştirmek için uygun bir programa sahip olan komünist partileri var. Ama bunlar, bir program ciddiyetine, eylemlerini belirleyen bir programa sahip olmakla birlikte, Bolşeviklerin yaptığı gibi bütün tartışmalarını dönüp programlarına bağlamak, bunu her kadronun elinde bir silaha çevirmek açısından farklılıklar taşımaktadırlar. Bunun, programı parti yaşamını belirleyen kolektif bir ürün haline getirmekle ilgili olduğunu düşünüyorum. Nitekim, kuruluş kongremizi ciddi bir ön hazırlık süreci üzerinden yaşama ihtiyacımızın gerisinde de, programı hakkıyla uygulayabilmek için onu kolektif bir ürün, bütün bir parti yaşamını belirleyen temel bir belge haline getirerek kadrolarımıza mal edebilmek gibi bilinçli bir tutum var.

Programınızı yaşamınızı belirleyen bir belge olarak el üstünde tutmak zorundasınız. Ancak böyle yaptığınız ölçüde kolektif bir parti bilinci, kolektif bir ideolojik-politik bir rehber edirsiniz. Bunun üzerinden davasına sahip çıkan kadrolar yaratırsınız.

İktidar hırsı ve program ciddiyeti

Cemal: Hareketimizin ulaştığı bugünkü düzey, yalnızca on yıllık bir sürecin değil, Türkiye sol hareketinin 30 yıllık sürecinin ileriye dönük bir birikimidir de aynı zamanda. Cihan yoldaş önceki tartışmalarda program bilincindeki zayıflık üzerine özel vurgular yaptı. Özellikle küçük-burjuva sosyalizminin temsilcilerinin program bilincindeki zayıflık, onların eklektizmleri ve mekanik yaklaşımları üzerine özel bir vurgu yaptı. Ben buna kısaca değinmek istiyorum.

Ara akımlar olarak devrimci demokrat grupların programlarına yansıyan zayıflığı ya da programlarını hem kendi içlerinde hem kitlelere yönelik ciddi bir propaganda-ajitasyon aracı olarak kullanamamalarını, herşeyden önce iktidar perspektifi ile ilgili görüyorum. İktidar hırsının olmadığı yerde, bu ister istemez programa da bir biçimiyle yansır.

Metinlerde dikkatimi çeken bir tartışma vardı. Özellikle, '87'de biz bir parti programı çıkarabilir miydik? diye sorulmuş. Bu sizin parti programına nasıl yaklaştığınızla ilgili bir sorun. '87'de ideolojik olarak, gerek *Platform Taslağı* gerekse diğer metinlerimiz, genel çerçevesi ile böyle bir programı ortaya çıkarabilirdi. Ama bu program marksist anlamda partiye denk düşen bir program olamazdı.

Program bilincinin zayıflığı yalnızca devrimci-demokrat hareketler için geçerli değil. Bunun aslında bizi de kesen yanları var. Soyut düzlemde, ideolojik platform

anlamıyla belli açıklıklarımız olmasına rağmen, sınıf içerisindeki çalışmanın sürekli olumsuz sonuçları ile karşılaşılması, elimizdeki ideolojik platformu kullanmada da belli zorluklar yaratabiliyor.

Şunu vurgulamak istiyorum; program bilincinin zayıflığının arkasında, bir yönüyle ideolojik bir plan var, ama diğer taraftan da devrimci romantizmi yitirmek yatıyor. Elimizdeki metin ne kadar güçlü bir metin olursa olsun, bunu devrimci romantizmden -ki burada devrimci romantizmi iktidar hırsı anlamında kullanıyorum- kopardığımız koşullarda, programımızı kitleler nezdinde bir silaha dönüştürme şansını kaybediyoruz. Ama özellikle kongre süreci, bizim için program bilincine sahip olabilmemiz, devrimci romantizmi güçlendirmemiz açısından önemli bir platform diye düşünüyorum.

Aykut: Tartışmanın birinci bölümünde bizim üzerinde durmamız gereken önemli nokta, sanırım kendi programımızı herşeyden önce kendi kadrolarımıza kavratmak, programın önemini onlara anlatabilmektir. Bu, işin bir yanı. Öbür tarafı, sol harekete ilişkin söylenenler ışığında, programatik temelde yeni bir ideolojik mücadele başlatmaktır. Bu zaten önümüze koyduğumuz bir görev. Bu ikili görevi birlikte ele alır, gereklerini yerine getirirsek; bu ülkede programa ilişkin zayıflığın giderilmesinde önemli bir rol oynayabiliriz.

Birinci kısma, yani bizim kendi kadrolarımıza programın önemini anlatmaya ilişkin görevimiz, herşeyden önce bu kongrenin kendisinden çıkacak bir sonuçtur diye düşünüyorum. Burada kolektif bir bilincin ve katılımın ürünü bir program ortaya çıkarabilirsek, dönüp bunu tüm partiye de mal edebiliriz. Zaten bu sorun ön tartışmalarda da yeterli açıklıkta vurgulanmış, program sorununun kavratılmasının bir tür kampanya olarak ele alınması önerilmiş. Ben buna ek olarak, şimdiye kadar geleneksel sol harekete yönelik ideolojik mücadelemizin programatik temelde sürdürülmesi gerektiğini, programın ilanının mevcut programların köklü bir eleştirisiyle bireştirilmesi gerektiğini düşünüyorum.

(Devam edecek...)

(EKİM 3. Genel Konferansı/Örgütsel ve siyasal tartışmalar(Tutanaklar), Eksen Yayıncılık, s. 215-220)

Ümit Altıntaş

İsrail, Türkiye ve Kürtler.../4

Vaadedilen Kürdistan/kaybedilen Kürdistan

Emperyalizmin ve bununla bağlantılı olarak Türkiye tekeli burjuvazisinin kirli barış yolunda da bir altyapı hazırlığı bulunmaktadır. '90'ların başından beri bu yönde yapılan hazırlıkların hiç de sözde liberallerin bir çabası olmadığı, bizzat resmi devlet politikasının bir parçası olduğu, en sert şahinler ekibinin bile (T. Çiller) bir Doğu Raporu (D. Ergil) hazırlatmış olmasından görülebilir. Bu raporun kendisinin bir kirli barış altyapı araştırması olması, şovenist eleştirilerle karşılaşmasına engel olmamıştır.

Ama burada kritik sorun sadece devletin kirli barış, reform paketi açmazı değil, böyle bir süreç içinde uygun bir önderlik yaratabilmesi idi. Bu noktada devletin iki ayrı seçeneği değil, birbirini tamamlayan iki basamaklı bir uzlaşmacı önderlikler projesi bulunmaktaydı.

Birinci kamp ya da basamak; burjuva sınırlarda hak ve özgürlükleri kendi içinde amaçlaştırmış ve bu yüzden gerçekleşme şansı da olmayan bir müzmin muhalefet platformu olmaya aday, "demokrasici" seçenektir. (Burada "demokrasici"lik terimini burjuva demokrasisinin tekellerin bulunduğu konumdan savunulması olarak kullanıyoruz.)

İkinci kamp ya da devletle bütünleşme basamağı; ekonomik ve sosyal hak kazanımları için Türkiye'nin bölgesel bir güç olma çerçevesinde emperyalist politikalar izlemesini destekleyen, ulusal duruşu burjuva sınırlarda tutarak gerçekleşmesini imkansızlaştıran, devletin barış politikacılığının aktif bileşeni bir devlet solu olan, "cumhuriyetçi" seçenektir.

Bu kamplaşmayı burada geniş planda işlemeyeceğiz. Sadece Kürt sorununda taraf olan siyasi öznelerin bu kamplaşmadaki yerlerine bakacak, muhtemel evrimleşmeleri ve sonuçlarını görebilmek için örneklemeler yapacağız.

Devlet kabul edilebilir sınırların hayli uzağında kalan bir PKK'nin varlığı şartlarında, dolaylı ve doğrudan yollarla bu seçenek basamaklara uyumlu önderlikler yaratmaya girişti.

Barış Partisi gibi yapılar, Diyarbakır'da başladıkları seçim faaliyetlerinde, "Türkiye vatandaşlığı" gibi kavramları kullanmaya giriştiler. Bu kuşkusuz Barış Partisi'nin politik programının sonucu değil, Süleyman Demirel'in üzerinden piyasaya sürülen devlet projesi "Anayasal Vatandaşlık" formülüdür. İP, devlet solu olarak bu sürecin uzun süredir savunucusu olmakta, Amasya Tamimi'ne atıfla "ortak vatan", "Türkiye Türkler'in ve Kürtler'in vatanıdır" argümanına sarılmaktadır. Dağılmış bulunan YDH'nin politik platformunun da, bu demokrasici ve olanaksız platform olduğunu belirtmeliyiz.

Bu düzeyde geri bir "dil ve kültür" reformu bile, ya güçlü bir sermaye temeline ve bunun ürünü iç politik istikrara bağlı olarak hayata geçirilebilir, ya da sadece muhalif güçleri düzene yakınlaştıran sahte ve uygulanamaz bir politik hattın parçası olabilirdi. Buna karşın uygulanamaz bu politik platformun gerçekleşme şansı, ancak bu platformların devletle barışmadan öteye gitmesi, aktif bir devlet politikacılığına yönelmesiyle mümkün olabilirdi.

Burada Şerafettin Elçi'nin DKP'si örneği vardır. Kürt büyük burjuvazisinin politik partisi, ulusal haklardan değil ekonomik çıkarlardan bahseden bir "Kürt" partisi kurarak, bu hattın ideolojik temsilcisi olmaya soyunmuştur.

Gerçekte bu ideolojik platformlarla politik temsilciler arasında yer yer özüne uygun bir evrim ve işbölümü bulunmaktadır. Sözgelimi İP, devlet solcusu kimliğine rağmen Kürt sorununda uygulanamaz bir politik platformda bulunmaktadır. Hem anti-ABD, anti-PKK hattı bugün için gerçek dışıdır. Ve İP'in ideolojik

sözcülüğünü yaptığı sosyal şovenist hattın politik gereklerini bugün ordu ve DSP uygulamaktadır.

YDH ise ayrıştırılabilecek bir politik hattaydı. Bir yandan tekeli burjuvazinin süper liberal ekonomik platformu, öte yandan ise demokrasiciliği ile uygulanamaz ve işlevsiz bir hattı. YDH böylece kendi yerini LDP ve ÖDP'ye bıraktı. LDP tekeli burjuvazinin faşizan, bölgede savaş politikacısı, süper özelleştirmeci hattın ideolojik odağı oldu. Böylece Blok'un doğrudan savunucusu bir propaganda merkezi oldu. Buna karşın demokrasici örtü, devlet operasyonları ile (A. Birdal suikastı) sosyal şovenizme ve bir adım daha devlet soluna çekilen, kitle mücadelesinin mevzilerini tuttuğu için daha işlevsel olan ÖDP'ye bırakıldı.

Kürt siyasi özneleri arasında benzer bir rol dağılımının zorluğu ve işlevsizliği PKK'nin halk arasındaki örgütlü yapısından kaynaklanıyordu. Bu nedenle diğer Kürt siyasi özneleri sadece dar bir ideolojik propaganda odağı sınırlarında kalıyorlardı.

Devlet bu gerçeğin farkında olarak, bütün çabasını PKK ve HADEP'e yönelik olarak kurmaya başlamıştır. Bunu üç yönlü bir çaba olarak görebiliriz. Bir, HADEP'i bölmek ve daha uzlaşmacı güçler yaratmak. İki, HADEP'i bir bütün olarak PKK'den bağımsızlaştırmak ve ehlileştirmek. Üç, PKK'yi kazanmak ve orta vadede Blok bileşeni bir Kürt "yönetimi"ni buradan yaratmak.

Dikkat edilirse, hedef alınan ölçek büyüdükçe iddiası artan bir proje söz konusu ve bu tümüyle gelişimin mantığıyla uyumludur. Bu hedeflerde devletin tamamen başarısız olduğu sanılmamalıdır. Dün HADEP içinde olmayı tercih eden Burakçıların ayrı parti kurmasından sonra, tam da devletin saldırdığı bir süreçte, O. Doğan ve Sırrı Sakık'ların HADEP'ten ayrışmaları gelişimin yönünü göstermesi açısından önemlidir.

Bugün geline kritik noktada ise A. Öcalan'ın yakalanması üzerinden devletin bizzat PKK'yi kirli bir barış ve orta vadede Blok bileşeni bir Kürt yönetimi çerçevesinde kullanmaları çabalarıdır. Devlet "Kürdistan" idealinin en yüksek karşılık bulduğu PKK'yi bu ileri yanından dejenerasyona uğratarak bir Blok bileşeni yaratmaya çalışıyor. Böylece, kukla ama "birleşik" bir Kürdistan vaadediyor ve gerçek bir Kürdistan davasının tarihe gömülmesi için çalışıyor. Bunun için önce vaadedilen PKK'nin kaybeden bir PKK'ye çevrilmesi gerekiyor.

Son birkaç ayın kanıt gerektirmeyen açıklama ve tutumları, PKK'nin yeni ideolojik-politik konumunu, "siyasal çözüm"e bağlı iç erozyonun nerelere varabildiğini ve yeni yönelimin nerelere varabileceğini göstermesi açısından önemlidir.

PKK Suriye'den çıkışı sonrasında Avrupa ve demokrasiye dayalı bir hatta yönelmiş, '82 sonrası bir FKÖ olmayı hedeflemiştir. Ancak bugün Avrupa'nın bağımsız inisiyatif gücü PKK'ye bu düzeyde sahiplenmeye olanak vermemiştir. A. Öcalan, ABD-İsrail'in başında bulunduğu bir operasyonla Türkiye'ye teslim edilmiştir. Böylece PKK, Avrupa üzerinden diplomatik bir sürgün hükümeti benzeri bir konumdan uzaklaşmak zorunda kalmıştır.

PKK ve A. Öcalan yakalanmasını örgütleyen ABD ve İsrail'e tek kelime eleştiri yöneltmemekte ve Avrupa emperyalizmini eleştirmektedir. Bu durumda ABD'yle uyumlu bu hat dış politikada kendisine ne tür bir misyon seçecektir? Blok ve bölgede savaş politikacılığı konusunda tutumu ne olacaktır? Herhalde Arap-Türk ve Kürt halklarının barışçı bir politikada birleşmeleri değil. PKK gerçekçidir ve açtığı yol İP'in gösterdiği, ama sonuçlarını savunamadığı Blok bileşenliğine gitmektedir. Bir yıl önce PKK kitap Arşivi'nde <https://www.kurtaynec.org> Ortadoğu Kürtlerinin İsrail'le bir sorunu olmadığını ima

ederken, kişisel fantazilerini değil devlet politikalarını seslendiriyordu.

Mart '99'da bu sefer Sırrı Sakık TV'de, "ben sadece Türkiye'deki Kürtlerin değil, tüm bölgedeki Kürtler'in Türkiye'de kardeşçe yaşayabileceğini düşünüyorum" dedi. Bu, bölgedeki Kürtlerin mülteci olarak Türkiye'de toplanması olmadığına göre, bizzat Türkiye'nin diğer Kürt parçalarını işgal etmesi önerisiydi. Bunun, Sakık'ın kontr-gerilla yönlendirmeli bir söylemi olduğundan şüphe edilmemelidir. Mahkemenin hemen öncesinde ise, PKK Başkanlık Konseyi'nin, "Yavuz döneminde Türk-Kürt ortaklığı Osmanlı'nın doğuya açılmasını sağladı" ifadeleri ile mahkemede A. Öcalan'ın "Kürt potansiyelinin Türk potansiyele eklenmesi" ifadeleri buna eklendi.

Anlaşılan PKK devletle gerçekten görüşmekte ve onun ne istediğini bilmektedir. Yani bu kez tarih fantazileriyle karşı karşıya değiliz. Bu söylenenlerde şaşırtıcı bir yan yoktur. PKK kirli barışa gelecekte, bundan daha geri bir misyon olamaz. Kirli barışın diyeti ise, Kürtler'in Türkiye sömürgeciliğinin kurşun askerleri olmaları olacaktır.

Mahkemede A. Öcalan kritik bir kavram olarak "demokratik cumhuriyet" tanımını kullanıyor. Bunun "bağımsız, birleşik, demokratik, sosyalist Kürdistan"dan ne kadar uzak olduğu biliniyor. A. Öcalan'ın "demokrasinin zaferi" dediği, "bu yüzyılın faşist totalitarizme de, sosyalist totalitarizme de mezar olduğu, demokrasinin kazandığı" üzerinden anlattığı, bizzat burjuva demokrasidir. Birileri tercihini burjuvalardan yana yapmış olabilir. Ama Kürt sorununda kirli bir barışa gelmiş olsa bile, burjuva demokrasisinin Türkiye'de genişleyeceğini söylemek, Türkiye kapitalizminin mali-ekonomik krizinin kirli savaştan, politik krizini ise ulusal sorundan ibaret sanmaktır. Bunun gerçeklikle hiçbir ilgisi yoktur ve Türkiye'de derinleşecek ekonomik-politik krizin demoratikleşme adımlarına izin vermeyeceğini görmek hiç de zor değildir. Hele de bu ülke dış politikada savaş politikacılığına yönelmişse...

Nihayet Öcalan mahkemede, ulusal planda "siyasal özgürlüğün de bulunduğu"nu, ama olmayanın "dil ve kültür özgürlüğü" olduğunu söyleyebiliyor. Bir ulusun siyasal özgürlüğünü kullanıp kültürel özgürlüklerini kullanamaması mümkün müdür? Eğer HADEP'e yönelik katliam, kapatma ve yasaklamalara rağmen fiilen yaratılmış siyasal özgürlükler kastediliyorsa, cumhuriyet tarihinin en demokratik süreçlerinin '70'lerin Milliyetçi Cephe hükümetleri dönemleri olduğu da söylenebilir.

PKK, Kürt sorununu ulusal sorundan ulusal kültür alanına indirgemekte ve kirli bir barışın yeni bir asimilasyon süreci olacağını atlamaktadır. Hiçbir güvenceye dayanmayan politik hakların, otonominin bile nasıl ilk fırsatta geri alındığı Irak deneyimi üzerinden yeterince açıksa, geri kültürel haklar çok daha kolay geri alınabilecektir. Dahası, kapitalist sistemdeki kültürel dejenerasyon, ulusal değerler karşısında kozmopolitizmin zaferini tesis edecektir.

Geline yerde A. Öcalan'ın ve PKK'nin "taktik"leri PKK'nin muhatap alınmasına ve meşrulaştırılmasına endekslenmiştir. Bu uğurda atılmayacak bir adım olmadığı şimdiden ilan edilmiştir. "PKK'nin yasallaşması ve gerillanın dağdan indirilmesi" laf aralarında ilan edilmektedir. Çözülenin bir kişi değil, tüm parti olduğuna dikkat edilmelidir. Programı ile gerillanın meşruluğunu ilk raundda kaybeden PKK'nin elinde hemen hiçbir şey kalmayacaktır. "Siyasi çözüm" eğik düzleminin eğimi ve PKK'nin düşüşü artacaktır.

(Devam edecek...)

Kürt sorununda son gelişmeler/2

Devrim kampından düzen kampına...

(Bu metin 11-12 Eylül '99 tarihlerinde verilmiş bir konferansın kayıtlarından oluşmaktadır.)

H. Fırat

Aslolan, tayin edici olan politikadır, politik çizgidir, bu çizginin devrimci olup olmadığıdır. Önemli ve belirleyici olan siyasal program, strateji ve çizgidir. Eğer siz Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birlikte mücadeleye yönelirseniz, birleşik devrim stratejisine yönelerek meseleyi Türk halkıyla birlikte çözme yoluna giderseniz, bu zaten işçi sınıfı içerisinde, kent emekçileri içerisinde, kırsal Türk emekçileri içinde çalışmayı, yani birleşik bir işçi-emekçi hareketini geliştirmenin sorunlarını, buna uygun düşen görevleri, çalışma ve mücadele biçim ve yöntemlerini gündeme getirir. Sizi bu türden sorunlar ve bu türden görevlerle yüz yüze bırakır. Ve burada ise politika, politik çalışma ve mücadele ön plana geçer. Bu durumda siz gerilla kuvvetlerini dayanabilir sınırlar alanına çekebilir, gerekirse etkinlik sahasını daha da daraltırsınız. İşin özünde bu bir kayıp ya da geri adım da olmaz. Zira o kendi rolünü bir yere kadar oynamıştır. Sorunu gündeme sokmuş, Kürt halkının bilincinde, ilerlemesinde önemli bir rol oynamıştır. Ama artık gerilla savaşını büyüterek bir yere götürüyorsunuz, bu konuda zorlanıyorsunuz, Türk halkıyla birleşme yolunu seçiyorsunuz. Böyle bir durumda da doğal olarak gerilla hareketinin rolü geri plana düşer, düşecektir.

Savaşı değil devrimi derinleştirme çizgisi

Ortada henüz bir tıkanıklık ya da kilitlenme yokken, tersine hareket gelişme dinamizmini tempolu bir biçimde sürdürüyorken, EKİM 1. Genel Konferansı, Kürt ulusal sorununa ilişkin programatik değerlendirmelerinde, şu tespiti açık ve net bir biçimde ortaya koymuştu: Kürt ulusal hareketi salt ulusal istemler çerçevesinde kaldığı ve sadece Kürt halkının içinden çıkan güçlere dayandığı sürece, bir noktadan sonra kaçınılmaz olarak gelişmesinin sınırlarına dayanır. Bu noktadan sonra artık hareket salt ulusal soruna ve güçlere dayanarak gelişmesini sürdüremez.

Bu sınırlarına dayanma, dolayısıyla tıkanma evresinde, hareket o güne kadar izlediği ve en dar bir biçimde salt ulusal sorun eksenine oturttuğu stratejisini değiştirebilirdi. Bu strateji değişikliği o noktadan itibaren gerilla mücadelesini geri plana da itebilirdi ve bu son derece olağan bir gelişme de olurdu. Kürt halkının uyanışını hızlandıran ve sorunun çözüm gündemine girmesinde önemli bir rol oynayan gerilla mücadelesi, strateji değişikliğine bağlı olarak, bir

dönem geri plana düşebilir, yerini devrimci siyasal mücadelenin öteki biçim ve yöntemlerine bırakırdı. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birleşik devrime yönelecek bir köklü strateji değişikliğinde bu olağan olduğu kadar kaçınılmazdı da.

Şimdilerde PKK çevrelerinde “savaş”ın yıkıcı etkileri üzerine daha çok duygulara yönelik ucuz demagojiler yapılıyor; güya birileri, yıllardır yaşanan tıkanıklığa rağmen ne pahasına olursa olsun bu savaşın sürdürülmesini istiyorlarmış. Hayır, kendi payımıza bizim istemimiz hiç de bu değil. Biz savaşın değil devrimin sürdürülmesini istedik ve istiyoruz. Bizim “yol ayrımı”nı tespit eden değerlendirmemiz, savaşın değil fakat devrimin derinleştirilmesini istiyordu. Bunlar tümüyle ayrı sorunlardır. Devrim mücadelesinin silahlı biçimleri ve aşamaları, tümüyle farklı bir konudur. Savaş basitçe politikanın başka araçlarla devamıdır. Gelişmenin önünü silahlı savaş değil, fakat devrimci politika açabilirdi. Devrimi derinleştirme çizgisi, buna uygun köklü bir strateji değişikliği açabilirdi.

Kaldı ki, PKK, bir köklü strateji değişikliğine yıllardır zaten fiilen girmiş durumdaydı. Şu temel farkla ki, bu iş devrim değil, fakat düzen doğrultusunda yapılmıştı. Ve bu değişimden itibaren de, gerilla savaşı yıllardır zaten geri plana düşmüş, düşürülmüş durumdaydı. Bu içerde yerini HADEP eksenli bir reformist demokrasi ve barış arayışı çizgisine, dışarda ise emperyalist odaklardan çözüm dilenen bir ilkesiz diplomasi çizgisine bırakmıştı. Öcalan’ın İmralı’daki savunması bu sürece yalnızca bir son noktayı koymuş oldu.

Yineliyorum, eğer devrimi derinleştirme, dolayısıyla da birleşik devrim yolu tutulmuş olsaydı, bunun gerektirdiği yeni devrimci strateji, silahlı mücadeleyi bir dönem geri plana da itebilirdi, ki öyle de olmak durumundaydı. Ama sorunun özü ve esası kesinlikle bu değildi ve değildir. Bakın biz proleter devrime dayalı bir devrimci strateji izliyoruz, toplumdaki en ileri sınıfın en tutarlı devrimciliğini kendi pratigimizde üretmeye çalışıyoruz. Ama dikkat edin, elimizde henüz ne silah var, ne de herhangi bir silahlı savaşımız söz konusu. Ne de devrimci sınıf mücadelesinin gelişmesi bunu bir ihtiyaç haline getirmediği bu tür bir pratiğe yönelmemiz söz konusu. Modern sınıfların oluştuğu ve kent yaşamının toplumun genel yaşamını belirlediği bir toplumda, mücadelenin silahlı biçimleri ve aşamaları sorunu, kitle hareketinin gelişme seyri ve dinamizmiyle sıkı sıkıya bağlantılı, onun tarafından belirlenen tümüyle farklı bir sorundur. Tarihi deneyimlerin de gösterdiği gibi, gerilla mücadelesi daha çok kırsal yaşam ve köylülükle bağlantılı bir durumdur. Dikkat ediniz, PKK gerilla savaşında kırsal alanda sağladığı tüm başarıya, üstelik bunu çok istemesine ve denemesine rağmen, mücadelenin bu biçimini kentlere taşımada bir santim yol alamamıştır. Tersine, bu doğrultudaki girişimleri eline yüzüne bulaştırmıştır.

Devrim dönemleri dışında Rusya proletaryasının ve Bolşeviklerin elinde silah göremezsiniz. Ama devrimci siyasal gelişmenin, kitle hareketinin somut seyrinin bunu gerekli kıldığı her somut aşamada ise,

silahlanmak ve mücadelenin silahlı biçimleri için olağanüstü bir enerji gösterilmiş, devrimin zaferi için silaha sarılmış, silahlı halk ayaklanmaları gerçekleştirilmiştir. Ama öte yandan, yakın dönemde başından itibaren tepeden turnağa silahlı olan bir kısım Latin Amerika gerilla hareketleri ise, bir noktadan sonra tutup silahlarını bırakarak düzene katılabilmişlerdir. Her zaman vurguluyoruz; silah ve silahlı mücadele kendi başına kimseyi devrimci yapmaz. Silahlı reformizm denilen kavram ve durum tam da bunu anlatır zaten. Silaha politika yön verir, kumanda eder. Politikanız devrimci değilse, silahınız ve silahlı mücadeleniz sizi bir milim devrimci yapmaz. Dahası politikanız gericiyse, silah sizi yalnızca militarist ve cani yapar.

Aslolan, tayin edici olan politikadır, politik çizgidir, bu çizginin devrimci olup olmadığıdır. Önemli ve belirleyici olan siyasal program, strateji ve çizgidir. Eğer siz Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birlikte mücadeleye yönelirseniz, birleşik devrim stratejisine yönelerek meseleyi Türk halkıyla birlikte çözme yoluna giderseniz, bu zaten işçi sınıfı içerisinde, kent emekçileri içerisinde, kırsal Türk emekçileri içinde çalışmayı, yani birleşik bir işçi-emekçi hareketini geliştirmenin sorunlarını, buna uygun düşen görevleri, çalışma ve mücadele biçim ve yöntemlerini gündeme getirir. Sizi bu türden sorunlar ve bu türden görevlerle yüz yüze bırakır. Ve burada ise politika, politik çalışma ve mücadele ön plana geçer. Bu durumda siz gerilla kuvvetlerini dayanabilir sınırlar alanına çekebilir, gerekirse etkinlik sahasını daha da daraltırsınız. İşin özünde bu bir kayıp ya da geri adım da olmaz. Zira o kendi rolünü bir yere kadar oynamıştır. Sorunu gündeme sokmuş, Kürt halkının bilincinde, ilerlemesinde önemli bir rol oynamıştır. Ama artık gerilla savaşını büyüterek bir yere götürüyorsunuz, bu konuda zorlanıyorsunuz, Türk halkıyla birleşme yolunu seçiyorsunuz. Böyle bir durumda da doğal olarak gerilla hareketinin rolü geri plana düşer, düşecektir.

Kaldı ki devrim için gözetilmeyen ve gösterilmeyen bu davranış, şimdi tam ters yönde, düzen için gösteriliyor. Gerilla mücadelesi ve güçleri artık tümünden tasfiye ediliyor. Ne adına? Güya “politikanın eşsiz dili” adına. Gerçekte ise devrimden vazgeçme ve düzene, onun insafına ve anlayışına sığınma adına. Yine siyasal bir yol tutuluyor, fakat bu devrimi tümünden terketme ve düzenle birleşme yoludur. Artık siyasetin, siyasal çalışma biçim ve yöntemlerinin esas alınacağı söyleniyor. Fakat çok temelli bir farkla. Bu dışta emperyalist “yeni dünya düzeni”ne, çok daha somut olarak ABD emperyalizmine biata, içte Türk burjuvazisine teslimiyete dayanan bir siyaset yapma zemindir. Zaten işi özü ve esası budur. Savaş ve barış üzerine duygusalılığı ölçüsünde bayağı da olan demagojik laf yığınıyla üstü örtülen temel sorun ya da gerçek tam da budur.

Gerilla savaşı üzerine ara değerlendirmeler

Gerilla savaşı üzerine birkaç cümle daha söylemek istiyorum. Zamanında bir takım toplumlarda gerilla

savaşını halk savaşına doğru büyüterek sonuca gitmek mümkündü. Çin, Vietnam, Kore devrimleri, gerilla savaşı ile başlayan ve uzun süreli halk savaşı olarak yaşanan bu tür bir gelişme çizgisinin klasik örnekleridir. Ama bunlar genelleştirilecek durumlar değil. Hele az-çok gelişmiş ve toplumsal gelişmenin ağırlık merkezi kentlere kaymış toplumlarda hiç değil. Türkiye'nin son 40 yıllık sosyal mücadeleler tarihi bunun bizim toplumumuza hiç uyarlanamayacağını göstermiştir. PKK'nın gerilla mücadelesi bu konuda farklı düşüncelere bir parça güç kazandırdı. Fakat aynı mücadelenin toplam bilançosu, Türkiye coğrafyasında bu tür bir mücadelenin olanaklı sınırlarını da bir bakıma göstermiş oldu.

Latin Amerika ülkelerinde bütün gerilla hareketleri bir biçimde tıklandılar, yorulular ve sistemle uzlaşma yoluna gittiler. Neden? Basınımızda bu sorunun nedenlerine ilişkin değerlendirmeler vardır. Sıralanan bir dizi nedenden biri de şudur: Bunlar büyük ölçüde kırsal gerilla hareketleriydiler. Büyük ölçüde köylülüğe, onun toprak talebine dayanmak istiyorlardı. '60'larda, '70'lerde bu niyetlerle yola çıkıyorlardı. Aradan 20-30 yıl geçiyor, bu toplumlar gelişiyor. Latin Amerika'da 1970'lerden 1990'lara işçi sınıfı dört kat büyümüş. Bu büyük bir kırsal erimeyi, büyük bir kentleşmeyi ve sanayileşmeyi anlatıyor. Devrim dediğiniz mücadele toplumsal kuvvetlerle/sınıflarla yürütülüyor. Sizin dayanmak istediğiniz kırsal sınıf çözülüyor, öte yandan kentler büyüyor. İşçi sınıfı büyüyor, kent emekçileri, kent yoksulları, kent işsizleri büyüyor. Mücadelenin bütün bir ağırlığı, eksen ve dinamizmi kentlere kayıyor. Kentlerdeki sınıf mücadeleleri belirleyici hale geliyor.

Maocu bir hareket olan Peru Komünist Partisi/Aydınlık Yol'un deneyimi de açıklayıcıdır. Bu parti kırsal alanda sağlayacağı başarıyı kendi sınırları içinde fazlasıyla sağlamıştı. Peru'nun nüfusu 20 milyondur, başkent Lima'nın ise 10 milyon. Nüfusun neredeyse yarısından fazlası Lima'da. Lima'nın işçi ve emekçilerini kucaklayamadığı sürece, Peru'da herhangi bir devrimin şansı yoktur, olamaz. Nitekim PKP/Aydınlık Yol da belli bir noktadan sonra bunu gözetken bir çalışmayı yapmak üzere kentlere ağırlık vermeye başladı, Gonzales'in kendisi de başkente, Lima'ya geçti. Ama anlaşıldığı kadarıyla kente uyum sağlamaya yeterli zaman bulamadılar ya da bunu gereğince başaramadılar. Kent çalışması başarı sağlayamadan, peş peşe darbeler yemeye başladı parti.

Türkiye'de kent nüfusu %65'lere dayanmış. Kentler sosyal mücadelelerde nüfusla oranlanamayacak ölçüde büyük bir kuvvettir. Kent nüfusu %65, dolayısıyla devrimci sınıf mücadelesi potansiyeli %65 anlamına gelmiyor bu. Kent nüfusu %65 ise, bu toplumda sonucu belirleyecek mücadelenin %90'ı kentlerde demektir. Devrimci bir akım buna uygun bir strateji değişikliği yapmak durumundadır. Niye, biz Kürt hareketiyiz, biz öncelikle Kürt sorununu çözmeliyiz! denebilir. Şimdi öyle yapmıyorsunuz ama, şimdi Türk devletiyle, Türk burjuvazisiyle uzlaşıyorsunuz. Gerilla mücadelesini terk ediyor ve kent eksenli bir liberal-reformist siyasal yaşama geçmeye hazırlanıyorsunuz.

Aynı uzlaşmayı (ki bu bir uzlaşma değil, devrimci bir birleşme ve bütünleşme olurdu) Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle yapabiliirdiniz. Yapmadınız, teslimiyeti seçtiniz. Devrim ilerlemiyor, ilerletilemiyor bu dönemde diyebilirsiniz. Siz bu fikre inanıyorsanız devrimi zaten terk edersiniz. Nitekim '90'lı yıllar dünyada ve Türkiye'de bir dizi eski devrimci akımın devrimi terk etme dönemi oldu. Devrim dediğiniz üç günde gelmiyor, ne zaman geleceği belli de olmuyor. Hele bir büyük tarihsel yenilginin sonrasında, öyle hızlı geleceği de yok, bütün bunlar yeterince açık. Hiç kimse bu geçici tarihsel olguları devrimi terk etmeye, devrim dönemliğine dayanak yapamaz. Yaparsa, adı üzerinde

devrim dönneği olur, bu utanç verici sıfatla anılmaya hak kazanır.

Ben elbette PKK devrimci bir strateji değişikliği yapsaydı şimdi çoktan devrime yürüyorduk gibi bir iddia taşımıyorum, mesele bu değil. Ama Türkiye'de sınıf mücadelesinin ve genel devrimci hareketin bugünkünden çok ileri bir noktada olacağı kesindi. Türk devleti son 5-6 yıldır şovenizm sayesinde sınıf mücadelesini geri plana itmede çok büyük başarılar elde ediyor, farklı bir çizgi izlenseydi bu başarıları elde edemeyecekti. Çünkü salt Kürt kimliğine indirgenmiş, böylece de şovenizmi kışkırtmaya müsait bir mücadele zemini olmayacaktı ortada. İşçilerin-emekçilerin çıkarları temeli üzerinde mücadele yürüten, Kürt ulusal haklarını bu çerçeveye birleştiren bir politik platform olacaktı. O zaman bu düşmanlık bu kadar kolay yapılamayacaktı.

Sınıf mücadelesi terk edilince dizginsiz şovenizme zemin oluştu

PKK'nin devrimde ısrar ediyor görüldüğü dönem, Türkiye'de şovenizmin gücünün en az olduğu dönemdir. '89, '90, '91, '92'de Türkiye'de şovenizmin böyle bir gücü var mıydı? PKK'nın "siyasal çözüm" çizgisine kaydığı, dolayısıyla kendini en dar anlamda salt bir ulusal-siyasal kimliğe indirgediği, dolayısıyla dar bir milliyetçiliğe kaymış olduğu dönem, Türkiye'de şovenizmin de en kolay kışkırtılabildiği bir dönem oldu.

Dikkat ediniz, PKK'nın teslimiyete en çok eğilim duyduğu bir dönem, son bir-iki yıl, şovenizmin de en dizginsiz hale geldiği, toplumda gerçekten karşılık da bulduğu bir evre oldu. Bu şaşırtıcı mı? Kesinlikle değil. Çünkü siz teslimiyeti seçtiğinizde, böylece kendi mücadelenizin politik haklılığını ve meşruiyetini de tartışmalı hale getiriyorsunuz. O zaman kalkıp size toplum önünde derler ki; o halde 30 bin insanımıza niye kıydınız? 5-6 sene önce bu denilemiyordu. Tam tersine, Türk devleti ideolojik ve moral açıdan savunmadaydı. Tarihsel inkar ve imha politikalarının ağırlığını taşıyor, suçluluğunu yaşıyorlardı. Koca bir ulus nasıl 70 yıl inkar edilebilir, tartışılan esas konu buydu. Türk basını, egemen düzenin bir takım akıllı adamları; kart-kurt dedik, Kürtleri inkar ettik, varacağı yer buydu, diyorlardı. O zaman şovenizm yakın dönemki güçte yapılamıyordu. Zira siz haklı bir mücadeleyi haklı bir temelde yürütüyordunuz. Ne zaman ki kendi mücadelenizin kapsamını daralttınız, kendi meşruiyetinizi kendiniz tartışmalı hale getirdiniz, o zaman kalkıp sizi "30 bin kişinin katili" ilan edebildiler. İş bu kadar utanmazlığa vardırılabilir, şovenizm bu kadar güçlü bir hale gelebildi.

Eskiden de İstanbul'da mağaza yakıldı, ticaret odasına bomba konuldu, çarşı iznine çıkan sivil giyimli askeri okul öğrencileri havaya uçuruldu, vb. Ama buna rağmen bu güçte bir şovenizm yaratılamadı. Niye? Çünkü toplum ezikti. 15-20 milyonluk bir ulus 70 yıldır reddedilmiş, dili bile yasaklanmış. Toplum bunun karşısında bir eziklik duygusu duyuyordu. Gerilla hareketi gelişmenin ve başarının doruğundayken, Demirel'in gidip Diyarbakır'da, "biz Kürt realitesini kabul ediyoruz" demek zorunda kalması, bu ezikliğin bir parça giderilmesi, bir soluk alma çabasıydı.

Şimdi demiyorlar ama. Neden? Çünkü kurtuldular bu eziklikten. Siz hedeflerinizi daraltttıkça ve hak dilendikçe, onlar şovenizmin gücünü çoğalttılar. Siz sorunu salt Kürt kimliğine indirgedikçe, sınıfsal ayrımları ve kaygıları tümenden bir yana itip "tüm Kürtleri birleştirme" kolaycılığına eğilim duydukça, böylece karşınızdakilere de sorunu Türk-Kürt meselesine çevirme ve şovenizmi dizginsiz hale getirme olanağı sağlanmış olunuz. Şovenizmin panzehiri, deneyimin somut olarak da gösterdiği gibi,

devrimci sınıf mücadelesiydi. Siz ise bu mücadeleyle her türlü bağı adım adım kesmeyi marifet saydınız. "Tüm Kürtleri" birleştireyim derken, Türk halkını faşist-şovenist odakların kucağına ittiniz.

PKK Başkanlık Konseyi diyor ki; ya Türk devletiyle düzen tabanı üzerinde anlaşırız, ya da iki halk onlarca yıl boğazlaşacak. Yani, ya Türk burjuvazisiyle barış, ya Türk halkıyla onlarca yıl sürecek boğazlaşma! Böyle bir ikilem olabilir mi? Kendine devrimci diyen bir parti ya da insanlar böyle ikilemler formüle edebilirler mi? Ediyorlar ama! Böylesine utanç verici bir konuma düşebiliyorlar. Bu tam da "yeni dünya düzeni"nin ulusal sorunu ortaya koyuş tarzıdır. Ya ABD çözümüne boyun eğdiriliyor, ya da halklar etnik kimliğe göre kutuplaştırılarak birbirine kırdırılıyor. Hiçbir zaman devrimciler ulusal sorunu böyle ortaya koymamışlardır. Devrimcilerin ulusal sorunu çözüm mücadelesi hep halkların, hep farklı milliyetlerden emekçilerin yakınlaşması, birleşmesi ve kaynaşması, egemen sınıfların ve emperyalizmin tecrit edilmesiyle sonuçlanmıştır. Devrimci mücadele her zaman halkları birleştirmişti. Burada bakıyoruz, adamlar diyorlar ki, ya Türk devleti bu platformla uzlaşır, dolayısıyla güçlenir, dolayısıyla Ortadoğu'da, Balkanlar'da, İç Asya'da gelişip güçlenir; ya Türklerle Kürtler arasında on yıllarca sürecek büyük bir boğazlaşma! Böyle bir ikilem olabilir mi? Bu "yeni dünya düzeni" ikilemi ve bugün gelinen yer bu.

Bu sürece '92'de girildi ve adım adım hep geriye gidildi. Önce Kürt burjuvazisiyle flörtler genişledi, bu politikada ön plana çıktı. Emperyalizm bu işe hakeni tutuldu, PKK kendini emperyalizme beğendirmeye çalıştı. Türk devletiyle uzlaşma arandı, TUSİAD, TOBB gibi Türk sömürgeciliğinin ana dayanağı olan sınıfın kaymak tabakası hakkında umutlar beslendi. Emperyalist dünyaya şirin görünmek için bayraktan orak-çekiç atıldı. Clintonlar'a ve emperyalist kuruluşlara mektuplar yazıldı, ortaya koyacağınız çözümleri kabul etmeye hazırız denildi. "İnsanlık sosyalizmi" adı altında 200 yıl öncesinin köhne burjuva sosyalizmi yeniden keşfedildi. Türkiye devrimci hareketine karşı düşmanlıklar adım adım pompalandı. Türk halkı aşağılandı. Ve bu süreç böyle biriktirdi, biriktirdi, sonuçta işi buraya kadar getirdi.

ABD emperyalizmine bağlanan umutlar

Şimdiki platform ne? İmralı savunması üzerinden özetle şu: Kürt sorunu bir siyasal sorun değil, fakat yalnızca bir dil ve kültürel kimlik sorunudur. Türkiye'de demokrasi vardır, eksik olan yalnızca Kürtlerin bir takım haklarıdır, onlar da verilirse demokrasi tam olur, adı da bundan böyle "demokratik cumhuriyet" olur. Türkiye bu işi çözerse 16. yüzyıldaki gibi kendini çevreleyen bölgenin lideri olur. Bugünkü platform işte bu! Bu gericilik barış adına, devrimci barış programı adına sunuluyor, bu gericiliğe "demokratik cumhuriyet" kılıfı giydiriliyor, ki benim asıl üzerinde durmak istediğim konular bunlar.

Yapılan şey gericilikten, teslimiyetten başka bir şey değil. Bütün umutlar ABD'ye bağlanmış. Çözüm kapısı olarak emperyalist dünyanın bu haydut jandarması görülüyor. PKK Başkanlık Konseyi açık ABD'ye büyük görevler düşüyor, diyebiliyor. Öcalan'ı Kenya'da paketleyip getirip Türk devletinin eline teslim eden ABD'ye ilişkin bu umut ve beklentiler utanç vericidir. Çağımızda ve günümüzde emperyalizme karşı tavır alınmadan en ufak bir ilerici kimlik, konum ve tutum ortaya konulamaz. Emperyalizm gericiliğin asıl kaynağıdır ve dünya ölçüsündeki her türlü gericiliğin baş dayanağıdır. Her türlü gericilik dünyada emperyalizm sayesinde ayakta durur. Bu ister Şili faşizmi olsun, ister İsrail siyonizmi olsun, isterse Suudiler'in ve Körfez emirliklerinin ortaçağ gericiliği olsun, çağdaş dünyada her türlü

gericiliğin temel dayanağı emperyalizmdir. Emperyalizmin çözümleri her zaman gerici çözümlerdir, sisteme ve düzene tabi kölece çözümlerdir. Ezilen bir ulus ABD emperyalizminden ne bekleyebilir ki? Amerikancı ve NATO'cu olacaksınız, ABD'nin "yeni dünya düzeni"ni kabul edeceksiniz, ABD'nin serbest piyasaya dayalı sözde demokrasisini kabul edeceksiniz, o zaman ABD de size bir takım ulusal hak kırıntıları verecek. Siz bu teslimiyet ve nedamet çizgisine gelerseniz, ABD emperyalizmi de lütfedip Kürtlerin bazı kültürel hak kırıntılarının tanınmasını Türkiye'deki işbirlikçi rejimden isteyebilir. Bu çerçeveye zaten Türk burjuvazisinin de bir itirazı olmaz. Yıllardır ABD'nin politikası bu.

Şimdi Öcalan İmralı savunmasıyla tam da bu noktaya geldi. Türk devleti üniter devlette hassastır, üniter devlet kabul ediliyor. Kürt sorununun siyasal niteliğini kabul etmiyordu, Öcalan da artık Kürt sorunu siyasal bir sorun değildir diyor. Türkiye'nin resmi tarih görüşü esası yönünden benimseniyor, Kürt isyanlarının o haklı demokratik yönünü reddedebilecek kadar. Atatürk'e saygıda kusur yok, bayrağa saygıda kusur yok. Türk kimliği ve kültürünün üstünlüğü tanınıyor, Kürtler bir alt kimlik kabul ediliyor; ki bu, Demirel'in "Kürt realitesi" lafını ortaya attığı andan itibaren, Türk devletinin zirvesine akıl hocalığı eden bir takım profesörlerin, düşünürlerin formülasyonudur. Türk kimliği üst ve egemen kimlik olmaya devam edecek, Kürtler ise "anayasal vatandaşlık" temelinde bir alt kimlik ve kültür sayılacaklar. Türk burjuvazisi 6-7 yıldır bunu tartışıyor zaten, bu onun kendi çözüm çerçevesi.

Şimdi siz bunu, düşmanınızın çözümünü alıp bir yeni platforma çevirmişsiniz, böylece güya barış için büyük açılımlar yapmışsınız. Bu trajik bir durumdur. Bu durumda, savaştan güçlerden birinin ötekini platformuna tam olarak teslim olduğu bir durumda, niye barış olsun ki!? Burada artık bir uzlaşma ya da barış pazarlığından söz edilemez ki. Zira siz, işin aslında ve özünde, düne kadar savaştığınız gücün platformunu olduğu gibi kabul ediyorsunuz. Bunu kendi yenilginizin örtülü bir itirafı ve ilanıya da birleştiriyorsunuz. Bu durumda kiminle neyin barışı?

İşin hazin tarafı şu ki, kendi yenilginizi ilan etmeniz için ortada gerçek bir neden de yok. Kürt halkının desteği arkanızda, belirli bir gerilla gücünüz var, önemli örgütlenmeleriniz var, uluslararası alanda mevzileriniz var, vb., vb. Ama hareketin lideri, Öcalan, kendisi yakalandı diye tutup yenilgiyi kabul ve ilan etti. Tutup savaştığı gücün platformuna uygun bir dizi tarihsel ve politik açılım yaptı. Tüm bunların, emperyalistleri de tatmin ve memnun edecek şekilde, teorisini de yaptı. "Demokrasi", "demokratik sistem", "demokratik değerler", vb. üzerine emperyalist dünya düzenine sınırsız övgüler yaptı ve bunu açıkça sosyalizmin karalaması ile birleştirdi. Kavramlarını özenle burjuva ideolojisinden, daha da kötüsü, soğuk savaş döneminin anti-komünist terminolojisinden aldı.

Özgürlük her zaman egemen sisteme karşı mücadeleler içinde kazanılmıştır

Dünyanın bütün devrimci ve ilerici insanları, '89 çöküşü sonrasını, dünyada büyük bir gericilik dalgası olarak tanımlarlar. Devrimci akımların boğulduğu, ezildiği, tecrit edildiği ya da birçok yerde teslim alındığı kritik bir tarihi dönemeç olarak tanımlarlar. Ve bu çöküşle birlikte dünyanın, ABD emperyalizminin haydutça müdahalesine açık hale geldiğini söylerler. Önündeki her türlü sınırlayıcı engel kalktığı için tutup Körfez savaşı çıkarır, Irak'ı yerle bir eder. Somali'ye ve Bosna'ya müdahale eder. Nikaragua'yı teslim alır. Balkanlar'ı ateşe verir, Yugoslavya'yı yakıp yıkar, Arnavutluk ve Makedonya'yı fiilen işgal eder,

Kosova'nın yönetimini resmen devralır, vb., vb. Özetle, tam bir gericilik, bir saldırı, savaş ve yıkım dönemidir '89 sonrası.

Ama İmralı'daki Öcalan kalkıyor, savunmasında böyle bir dönemi Fransız Devrimi'nin 200 yıl önce dünya çapında yarattığı büyük demokratik dalga ile kıyaslıyor. Fransız Devrimi'nin önünü açtığı büyük demokrasi akımının bir benzeri böyle bir dönemde yaşandı, diyebiliyor. Yani ABD emperyalizmi önderliğinde ve hakimiyetinde yaşanan "yeni dünya düzeni" vahşetinin, dünyaya emperyalist haydutluğun egemen olduğu bir dönemi, tutup Fransız Devrimi dönemiyle kıyaslayabiliyor. İdeolojik teslimiyet ve gericilikte ölçü ancak bu kadar kaçırılır! Anlattığı masala göre, güya dünya '89 çöküşüyle birlikte demokrasi şansı yakaladığı için, Türkiye'de de bu şans yakalanmış, ama yazık ki zamanında kullanılamamışmış. Bu arada boşu boşuna 5-6 yıl kaybedilmişmiş...

İnsanlık tarihinde gerçekten büyük demokrasi dalgalarının yaşandığı dönemler vardır. Büyük Fransız Devrimi o dönemin egemen sistemine, feodal monarşilere karşı büyük bir başkaldırıdır. Kral monarşinin temsilcisidir, feodalitenin simgesidir ve kralının kellesi kesilmiştir. Fransızlardan önce aynı şeyi İngilizler yapmışlardır. İngilizler Cromwel Devrimi'nde, 1640'larda kralın kellesini kestiler. Bu o yüzyılın en büyük bir demokrasi dalgasıydı.

Ardından 1789'da aynı işi bu kez Fransızlar yaptılar, bu da yeni bir demokrasi dalgasıydı. Dikkat edin, kendi tarihi döneminin egemen sistemine karşıdır. Toplumların kendi içindeki ve dünya çapındaki egemen sistemlere karşı başkaldırılarıdır bunlar. Daha sonra 1848'de yeni bir büyük devrimler dizisi ve bunların yarattığı demokrasi dalgası var. Farkı şurada; kapitalizmin gelişmesinin de sağladığı bir imkan olarak artık sahnenin ön planında işçiler de var. Nesnel tarihi nedenlerin bir sonucu olarak burjuva devrimi için savaşıyorlar, ama işçiler olarak savaşıyorlar. Ki Fransız Devrimi'nde de böyle bir şey var. Jakobenler toplumun işçi-emekçi-zanaatçı katmanlarına, yoksul köylü kitlelerine dayandılar, kralın kellesini de tam da bu sayede uçurdular. Ne zaman ki Paris emekçilerinin, Paris'in baldırı çıplaklarının devrimci dalgası düştü, Jakobenlerin devrimci diktatörlüğü dönemi de bitti. Demokrasinin önünü açan en büyük tarihi adımdır Jakoben Devrimi. Fransız Devrimi bütün bir anlamını ve kalıcı sonuçlarını burada bulur.

Şimdi Yargıtay Başkanı gibi bir neo-liberal gerici kalkıyor, demokrasi adına konuşuyor. Jakobenizm olduğu için Fransa'ya demokrasi gereğince gelmemiştir diyor ve Anglo-Sakson demokrasisini, yani Amerikan-İngiliz demokrasisini övüyor. Soylularla uzlaşmaya dayalı bir demokrasiyi övüyor. İngiliz Devrimi 40 sene sonra, 1680'lerde, burjuvazinin soylularla uzlaşarak krallığı yeniden tesis etmesiyle sonuçlandı, tutuyor onu övüyor. Dünyada burjuva devrimleri döneminde demokrasi adına yapılan en büyük tarihi hamle tam da Fransız Devrimi'dir, tam da Jakoben diktatörlüğüdür. Burjuva devrimlerinin yükselişi döneminde demokrasinin en büyük temsilcisi, sözcüsü ve gerçekleştiricisi Robespierre'dir. Sonra 1848 devrimleri var, bu devrimlerde demokrasi istemleriyle toplumsal cumhuriyet istemleri işçilerin şahsında iç içe geçmiştir. Bu da başka bir büyük demokrasi dalgasıdır.

Sonra emperyalizm çağı var. Emperyalizm çağında, metropollerde işçi sınıfının kurulu kapitalist düzene karşı mücadelesi, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ise o güne kadar tarihin dışında kalan ezilen ulusların uyanışıyla gündeme gelen halkların büyük demokratik kurtuluş hareketleri var. Rusya'da 1905 Devrimi'yle birlikte, bu kez artık yeni sistem olan emperyalizm dünyasının ezilenleri, demokrasi mücadelesinin bayraktarlığını ve taşıyıcılığını

yapıyorlar. Karşılarında ise gericiliğin baş kaynağı ve dünya ölçüsündeki dayanağı emperyalizmin kendisi var.

Ve nihayet, emperyalist dünya sistemini Rusya'dan yararlanarak gerçekleşen büyük sosyalist Ekim Devrimi ve onun önünü açtığı, büyük güç ve ilham kaynağı oluşturduğu ulusal kurtuluş devrimleri dalgası var. Ezilen ulusların Ekim Devrimi'yle birlikte güç ve hız kazanan o büyük ulusal demokratik uyanışı var.

Sonra Sovyetler Birliği sayesinde Hitler faşizminin tarihe gömülmesi temeli üzerinde, ama savaş ittifakı içerisinde Hitler karşıtı emperyalistler de yer aldığı için biraz dejenere olmuş ve bulanıklaşmış bir demokrasi dalgası yaşanıyor. Ama nihayetinde emperyalizmin en gerici ve saldırgan güçlerinin yenilgiye uğratılmasıyla bu yaşanıyor. Ardından yeniden büyük ulusal kurtuluş mücadeleleri var, İkinci Emperyalist Savaş sonrasında. Bunlar hep egemen sisteme karşı mücadelenin ürünü büyük tarihi demokrasi dalgaları.

1989: Büyük gericilik dalgası

Peki 1989 sonrasında ne var? O güne kadarki ulusal, demokratik ve sosyalist kazanımların kaybedilmesi süreci var. Halkların mücadelesine o güne kadar soluk veren, destek veren bir takım mevzilerin, güçlerin ve bu arada ideolojilerin güç kaybetmesi var. Emperyalist dünya gericiliğinin karşı saldırısı var. Bu öylesine kapsamlı bir gericilik saldırısıdır ki, sistemin gelişmiş ülkelerindeki işçi ve emekçiler de, üstelik yalnızca iktisadi ve sosyal sonuçlarından değil, siyasal sonuçlarından da hissedilir biçimde etkilenmektedirler. Bugün Avrupa'da sonu gelmeyen iktisadi ve sosyal hak gasplarına, on yıllardır dokunulamayan demokratik hakların gaspı ve polis devletinin pekiştirilmesi eşlik etmektedir. Ve bu tam da 1989'u izleyen gelişmeler sayesinde olanaklı olmuştur. Öcalan'ın zaferini kutsadığı gelişme, dünya çapında bir gericilik dalgasından başka bir şey değildir. Böyle bir gericilik dönemi alınıp, dünya tarihinde büyük bir devrimci-demokrat ilerlemeyi ifade eden bir Fransız Devrimi'yle kıyaslanabiliyor. Çarpıtmanın ve aldatmanın en büyüğüdür bu.

Gerçekte söz konusu olan ne? Söz konusu olan Talabani'nin yıllar önce söylediğidir: ABD'nin başını çektiği "yeni dünya düzeni"ni kabul etmekten, onun piyasa ekonomisine dayalı sistemini benimsemekten başka bir yol yok artık; devrimler dönemi bitmiştir, diyordu Talabani, tam da Öcalan'a hitaben. Öcalan o günlerde bu çağırışı ihanet olarak nitelemişti. Şimdi aynı çağırının gereklerini yapıyor.

Dikkat edin, Talabani, silahlı mücadele dönemi bitmiştir demiyor, devrimler dönemi bitmiştir, diyor. Talabani'nin kendisi o dönem silahlı güçlere komuta eden bir adam. Onlar her zaman askeri-feodal şefler, onların ellerinde her zaman askeri güç var, şimdi de var. Oysa devrim bambaşka bir şeydir. Devrim kurulu düzene, egemen sisteme temelden bir karşı çıkıştır. Devrimi terk etmiş bir PKK bugün Kürdistan'da gerilla güçlerini korusa ne olur ki? Devrimci programını terk etmiş bir gerillayı Kürdistan'da tutsa ne olur ki? Bu iş basit bir demagojinin konusu yapıyor; savaşın bitmesini istemiyorlar, kırım sürsün istiyorlar, deniliyor. Yineliyorum; hayır, hiç de öyle bir şey istemiyoruz. Biz savaşın değil devrimin sürmesini istiyoruz. Savaş orada devrimin bir parçası ve uzantısı olarak bir anlam taşır ancak. Belli bir dönem için geri plana da düşebilir. Ne diyorlar, savaş rolünü oynadı, politika ön plandadır diyorlar. İyi de, devrimci politika mı, yoksa gerici burjuva politikası mı, düzene teslimiyet politikası mı? Problem bu zaten, ayırım noktası burada. Siz devrimci programınızı terk ediyorsunuz, devrimci taleplerinizi terk ediyorsunuz ve bunu terk ettiğiniz için de silahlarınızı terk ediyorsunuz.

Özetle, artık teslimiyet diz boyu. “Yeni dünya düzeni” kabul ediliyor, ABD emperyalizminin hükümranlılığı kabul ediliyor. Günlük Kürt basınında birileri ne diyor? Açıkça, tabi ABD çözecektir, dünyanın hakimi olmak kolay mı? Kim dünyanın egemeni ise o çözer, bu onun görevidir, diyor. Siz ona teslim olduktan sonra o elbette çözer, onun için hiç problem değil. O böyle sıkıntıların ortadan kalkmasını istiyor ve teslim aldıktan sonra da mesele kalmıyor. Yıllarca Filistin mücadelesini boğmak için siyonist İsrail’e her türlü desteği verdiler, tepeden tırnağa donattılar, FKÖ’yü teslimiyete mecbur ettikten sonra da oturup kendilerince meseleyi çözdüler. Clinton gitti, Filistin parlamentosunda konuştu. Yeter ki siz devrimci programınızı terk ediniz, yeter ki sisteme karşıt konumunuzu terk ediniz, mesele kalmıyor onlar için.

Bu onların formülü zaten. O ünlü “ez ve çöz” formülüdür bu. Kissenger; sisteme karşıt kuvvetleri ezmek yeterli değildir, teslim alıp sisteminize entegre edeceksiniz, diyor. Zira yenilgi her zaman teslimiyet üretmez. Mesela yenilirsiniz, ama bu direnilerek alınmış bir yenilgidir, bu direniş yarına bir mirastır ve yarınki kuşaklar mücadeleyi daha ileri bir noktadan yeniden başlatacaklardır. Bu nedenle, ezeceksiniz, ama bununla yetinmeyeceksiniz, teslim alacaksınız ve sisteme entegre edeceksiniz, sisteme entegre etmediğiniz sürece meseleyi çözmüş olmazsınız diyorlar, emperyalizmin en has akıl hocaları.

Türk devleti mücadelecilik kimliği tümünden bitirene kadar, yaratılan değerlerin içini boşaltana kadar, çok uzlaşmaz davranacak. Aslında Öcalan’ın savunmasında istediği şeyleri dünden vermeye hazır. İstenilen şey nedir ki zaten? Onları bu saatten sonra Kürt halkına vermemek mümkün mü? Kürt dili için zaten serbestti diyorlar, televizyon vb. de zaten verilecek. Genelkurmay Başkanı bunu dile getirdi de. Şimdi konuşmasını tekzip etse de, gerçekte bunun bir ciddiyeti yok, bunları söylemiş bulunuyor. Sadece Kürtlerle pazarlık yapılıyor havasında sunulunca, böyle bir görünümü ortadan kaldırmak için tekzip ediyor. Yoksa söyledikler bütün basında yer aldı. Bir grup gazeteciyle konuşmuş, hepsi aynı yalanı birlikte üstelik Genelkurmay Başkanı adına uyduramazlar ki.

Genelkurmay Başkanı’nın dediği ne? Kürtçe serbest olsun istiyorlar, bazı kültürel haklar istiyorlar; bunların çoğu şimdiden verilmiş; birkaç eksik unsur varsa, Türkiye’de demokratikleşme açılımı içerisinde onlar da verilir, diyor. Bunlar söylenmiş laflar ve Kürt halkına bu yetiyorsa, bu aynen böyle olacak. Ama koşul ne? Koşul, kayıtsız-şartsız tam teslimiyet! Adam şimdi niye reddediyor diyeceksiniz. En ufak bir pazarlık görüntüsü vermemek için reddediyor. Ezdik ve bazı hak kırıntılarını kendi alicenaplığımız nedeniyle verdik; dolayısıyla en ufak bir kıpırdanmada yeniden alırız, dilinizi bile yasaklarınız diyebilme konumunu, bunun politik ve moral üstünlüğünü elde tutmak için reddediyor.

Ben çeşitli konuşmalarda, bu arada parti kuruluş kongresinde de örnek verdim. Doğan Beyazıt ultra gerici bir generaldir, Milli Güvenlik Konseyi Genel Sekreteri’ydi zamanında. İşte bu adam; biz bunları vereceğiz, ama önce ezeceğiz; ezmeden verirse, yarın bunların çocukları kalkar der ki, babalarımız savaştı bu kadarını kazandılar, biz savaşırsak daha fazlasını kazanırız; hayır babalarının ezildiğini ve bunun devlet tarafından ihsan edildiğini görmeliler, diyor. Veren güç her an geri alma hakkına da sahip olan güç demektir. Bu görüntünün bozulmasını herhangi bir biçimde istemiyorlar, bütün problem bu.

Zaten Öcalan da 1 Ağustos’ta, PKK Başkanlık Konseyi’ne yazdığı mektupta; bir pazarlık yok, devletten böyle bir pazarlık beklememek lazım, gerçekçi olmak lazım; devlet bizi muhatap almaz, almasını da beklememeliyiz, diyor. Devlet sizinle diyalog kuruyor mu diye soruyorlar; hayır, böyle bir

şey yok, diyor. Gerçekten de yok. Muhtemelen orada bir takım kont-gerilla subayları ona bir takım telkinlerde bulunuyorlar, ama burada devleti bağlayan hiçbir şey yok. Muhtemelen Öcalan’a telkinlerde bulunuyorlar; sen devletin razı olabileceği bir çerçeve ortaya koy, kamoyunu yumuşat, diyorlar. Zaten Öcalan da meseleyi ortaya böyle koyuyor; şiddet ortamının yarattığı ön yargıları parçalamak, hoşgörü ortamını geliştirmek için adımlar atmamız lazım diyor durmadan. Ve ata ata bu adımlar bitmiyor.

Öcalan artık devrimi terk etmiş, ideolojik olarak kurulu düzeni seçmiş durumda. Yüzyılın sonunda demokratik sistem üstünlüğünü ve zaferini ilan etmiştir, diyor. Bu lafin gerisindeki gerçek varlık, emperyalizm ve onun kendi siyasal düzeni. Emperyalist dünya düzeni yüzyılın sonunda üstünlüğünü ve egemenliği ilan etmiştir dese dürüst bir laf etmiş olacak. Ama hayır, emekçi kitlelerin, bu arada Kürt halkının kandırılabilmesi için, atılan adımlara bir takım kılıflar giydirmesi lazım. Bunun “barış” ve “demokrasi” adına sunulması lazım, “demokratik cumhuriyet” adına sunulması lazım.

Günümüzde her türlü gericiilik artık demokrasi adına yapılıyor, biliyorsunuz. Yargıtay Başkanı konuşmuş, tahkim hakkında tek laf yok. Kürt kimliği 70 yıldır inkar ediliyor, 15 yıldır eziliyor, tek kelime yok. Emekçilerin en ufak hakları ellerinden alınıyor, tek kelime yok. Bir af çıkartılıyor, Susurluk çeteleri vb. affediliyor, rejim muhalifleri affedilmiyor, tek kelime yok. Soyut demokrasi gevezelikleri ediliyor, tarikatçıların işine yarayan bir takım laflar ediliyor. Bunlar alınıp demokrasi diye sunuluyor. Açık ve kesin bir dille söylüyorum, ultra gerici bir adam; Amerikan demokrasisi savunuyor, Amerika’nın “yeni dünya düzeni”ni savunuyor. Türkiye’de neo-liberaller de yıllardır bunu savunuyorlar: Bu devlet laik değildir; çünkü devlet din işlerine karışıyor, tarikatlara karışıyor, din işlerini devlet tarikatlara bıraksın, diyorlar. Tarikatlarda kaynak çok, para çok, örgüt var, tarikatlarda herşey var. Bu nihayetinde 2. Cumhuriyetçiler’in istediği şeyin kendisi ve bu demokrasi adına yüceltiliyor. Bu gerici en ufak bir demokratik açılımı savunmuyor; emekçiler için, işçi sınıfı için, rejim muhalifleri için, devrimciler için, komünistler için... Bu konularda tek kelime yok.

Anayasa Mahkemesi Başkanı hiç değilse bir dili yasaklayamazsınız dedi, hiç değilse ucu Kürt halkına dokunan bir şeyler söyledi. Öcalan zaten onun söylediklerini aldı ikinci savunmasında; ne eksik ne fazla, Anayasa Mahkemesi Başkanı’nın yaptığı konuşmadakileri savunuyorum, dedi. Anayasa Mahkemesi Başkanı’nın yaptığı konuşmadaki içerik kesinlikle Öcalan’ın savunmasından daha geniş; Kürt halkı açısından dar, ama demokrasi açısından daha geniş bir çerçeve. Öcalan diyor ki, ben niye Türkiye’de demokrasi isteyim ki, olan şey istenir mi? Kürt halkı için bir takım şeyler eksik, bunlar da verilirse adı “demokratik cumhuriyet” olur. Ve Kürt basınında köşe yazarı diye sunulan bir takım devrimci eskileri ile Türkiye’nin reformistleri alıyorlar bunu; ciddi ciddi, yıllardır Türkiye solu “demokratik cumhuriyet” için savaşıyor muydu, tartışılan ne diye sorabiliyorlar.

Devrimci-demokrasi ile liberal demokrasi aynı şey mi?

Türkiye sol hareketinin 30 yıldır savunduğu “demokratik cumhuriyet” ile bunun ne alakası var ki? Türkiye sol hareketi bunu sistemin egemen sınıfı, arkasındaki emperyalist varlık, onun yıkılmasıyla; işçi sınıfı ve köylülüğün iktidarı ele geçirmesiyle ilişkilendirmiş. Öcalan’ın “demokratik cumhuriyet”i ile bunun ne alakası olabilir ki? Sisteme teslim olmak ve sisteme Kürt halkının dil ve kültürel haklarını kabul ettirmek ile Türkiye solunun 30 yıldır savunduğu

“demokratik cumhuriyet”in ne alakası var? Türkiye solunun “demokratik cumhuriyet” dediği , o zamanki sloganlarla, “devrimci-demokratik halk iktidarı”, “devrimci işçi-köylü iktidarı”.

Öcalan hiç değilse bu düzenin “demokratik cumhuriyet”ini savunuyor, bu açıdan biraz daha samimi. Ama Öcalan’ın söylediklerine güya teorik bir anlam kazandırmaya çalışanları, ya beyinsizlik ya da sahtekarlık. Ne diyorlar? Zaten son 30 yıldır Türkiye devrimci hareketinin de savunduğu “demokratik cumhuriyet” programı değil miydi? Öcalan’ın savunduğu da bu “demokratik cumhuriyet” değil mi? Yani bir isim benzerliği, bir kodlamadan hareketle, böyle bayağılık örneği savunmalar yapabiliyorlar.

ABD emperyalizminin ve işbirlikçi tekeli burjuvazinin hükümranlılığında, ordunun vesayetinde, en ağır bir militarizmle, bürokratizmle, çetelerle, gizli servislerle malul bir düzen, Kürt halkının dilini, onun kültürel kimliğini kabul ettiği zaman “demokratik cumhuriyet” mi olacak? Hani “demokratik cumhuriyet” mevcut militarist ve bürokratik aygıt dağıtılarak kurulacaktı? Burjuva anlamda bile “demokratik cumhuriyet” sürekli ordunun dağıtılması demektir, yerine halkın genel silahlandırılmasının geçirilmesi demektir. Yineliyorum, burjuva anlamda, sosyalist anlamda demiyorum.

Bolşevikler “demokratik cumhuriyet”i savundular ama, Çarlık aygıtının yıkılmasına ve yerine bunu başaracak olan işçi sınıfının ve köylülüğün devrimci-demokratik diktatörlüğünün kurulmasına dayalı bir demokratik cumhuriyet bu. Orada başka bir egemenlik aygıtı yok, orada var olan bir devlet var, o da Çarlık; bu aygıt yıkılacak yerine devrimci işçi-köylü diktatörlüğü kurulacak. Orada demokratik cumhuriyet hedefi ve programı bu. Çarlık yıkılacak, arkasındaki soyluların egemenliğine son verilecek, onların toprakları köylülere dağıtılacak vb., vb... Özetle o günkü mevcut egemen sistemin yıkılması temeli üzerinde yeni bir siyasal rejim, ki buna burjuva demokratik cumhuriyet diyorlar. Bunu alıp şimdi söylenenlerle karıştırmak tam bir utanmazlık ve düzenbazlıktır. Rusya’da devrimci marksistlerin sözünü ettiği demokratik cumhuriyet, yalnızca işçilerin-köylülerin devrimci atılımına, bu atılıma dayalı muzaffer devrime değil, yanı sıra bu muzaffer sınıfların devrimci diktatörlüğüne de dayanacak bir siyasal rejim olarak düşünülüyor. Orda tanımlanan “demokratik cumhuriyet” bu, devrimcilerin yüz sene önceki “demokratik cumhuriyet” perspektifi işte bu.

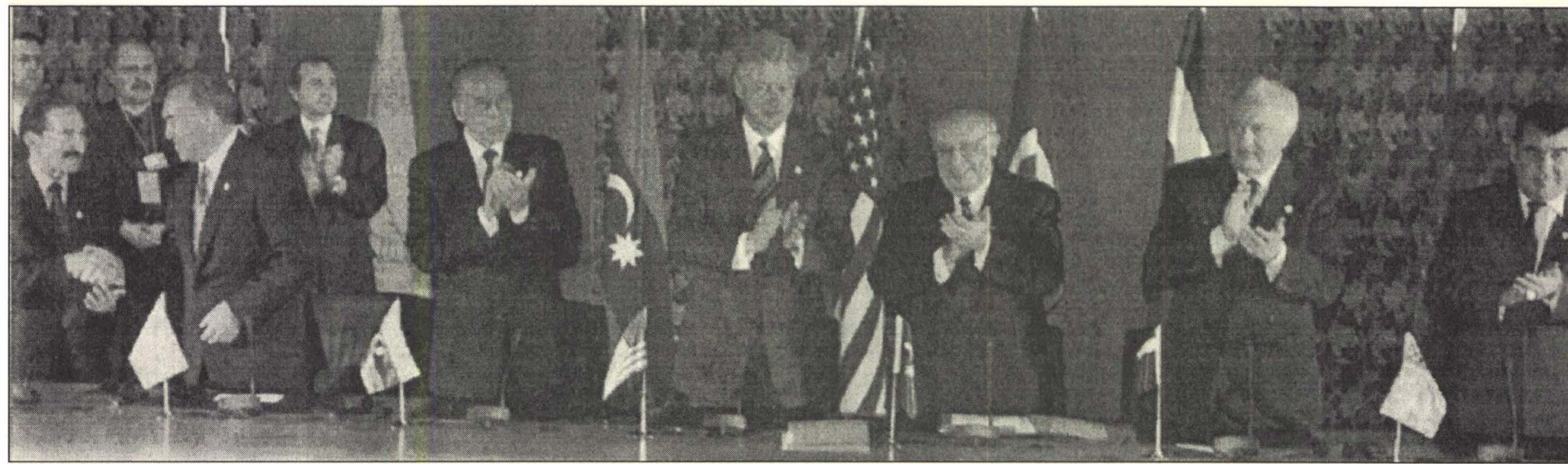
Peki Öcalan’ın İmralı’da teslimiyet bayrağını çekerek, Türk devletinden Kürt halkı için üç-beş kırıntı hak dilenmesinin “demokratik cumhuriyet”le ne alakası olabilir ki? Bu devlet işsizliğin bilmem kaç milyonu bulduğu bir ülkede, kendi işçisine 60 yaşından önce emeklilik hakkı vermeyi bile reddediyor, ona 7 bin işgünü prim zorunluluğu koyuyor. Durmadan boğazından kesiyor, ücretinden kesiyor, durmadan yoksullaştırıyor. Bu devlet neyin özgürlüğünü verecekmış ki! Elbette emekçiler bu devlete rağmen özgürlüğü kopartıp alabilir, düzen yıkılmadan da siyasal özgürlüğü fiilen şu ya da bu ölçüde yaşayabilir, bunlar tümüyle ayrı, farklı bir durumun ifadesi. İy ama bu düzen, İmralı’da Öcalan’ın yakardığı bu devlet, emekçiye niye özgürlük verecekmış ki! Kime özgürlük vereceği son af tasarısından belli değil mi? Rejimin muhalifleri dışındaki herkese! Bu şu demektir; işçi ve emekçiler dışındaki herkese! Çünkü bu rejimin muhalifleri işçi sınıfının ve emekçilerin gerçek temsilcileri, çıkarlarının savunucularıdır.

Demokrasi mücadelesi ve “demokratik cumhuriyet” başlı başına ele alacağım konulardan biri, bunlar zamansız değinmeler sayılmalıdır.

(Devam edecek...)

Hazar Havzası'ndan Türkiye'ye uzanan bir sömürü koridoru:

Bakü-Ceyhan boru hattı

18-19 Kasım '99 tarihlerinde İstanbul'da gerçekleştirilecek olan AGİT (Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı) Zirvesi'nin başta gelen gündem maddelerinden biri de Hazar Havzası'nın petrollerini dünyaya taşıyacak ana boru hattının kaderinin belirlenmesi olacak. Petrol şirketleri açısından bugün önemli olan havzadaki petrolü çıkarmak değil, çıkan petrolü havzanın dışına çıkarmak. Zira 2002 yılına kadar ana boru hattı rotası belirlenmeyecek olursa, ihraç edilmesi öngörülen 3 milyar dolarlık birinci aşama planı askıya alınmak durumunda kalacak. Ortada böyle yüksek bir kazanç olunca, ana boru hattının kaderinin belirlenmesi de o ölçüde önem kazanıyor.

Demirel'in yakın zamanda Bakü'ye gerçekleştirdiği ziyarette, Azerbaycan, Gürcistan ve Türkiye arasındaki nihai anlaşmanın Clinton'ın da katılacağı AGİT Zirvesi'nde imzalanacağını açıklaması üzerine, sermaye zirveyi büyük bir umutla beklemeye başladı. Birkaç ay öncesine dek en pahalı alternatif olduğu için pek tercih edilmeyen Bakü-Ceyhan güzergahı üzerine neredeyse ilke düzeyinde anlaşma sağlanmış durumda. ABD Enerji Bakanı Bill Richardson'ın sözleri bunu teyid ediyor: "Biz Bakü-Ceyhan'ı inşa edip etmeyeceğimizi tartışmıyoruz, onu hangi yöntemle ve ne zaman gerçekleştireceğimizden söz ediyoruz."

Sömürü koridorunun tarihçesi

Hazar Havzası dünya toplam petrol rezervinin %16'sına (27.2 milyar ton) sahip. Rezerv sıralamasında Ortadoğu'dan sonra ikinci sırada yer alıyor. Bu da bölgeyi Ortadoğulaştırıyor, burada da benzeri bir hegemonya savaşı sürüyor. Dahası, başta Rusya ile ABD arasında olmak üzere küçük çapta bir "soğuk savaş"ın sürdüğü bile söylenebilir. Sömürü koridorunun tarihçesi, bir anlamda bu küçük çapta "soğuk savaş"ın tarihçesidir.

Türkiye ise bu savaşa "küçük Amerika" misyonu, '92 Ekim'inde yapılan ilk "Türk Dünyası Kurultayı"nda dahil oldu.

Azerbaycan'da Ebulfez Elçibey iktidardayken petrol çıkarılması ve taşınması için iki ayrı konsorsiyum oluşturulmuştu: Petrolü çıkaracak ve

taşıyacak iki konsorsiyum. Petrolü taşıyacak boru hattı için kurulan konsorsiyum üç alternatif üzerinde durdu: Bakü-Supsa (Gürcistan), Bakü-Novorossisk (Rusya), Bakü-Ceyhan (Türkiye). O zamanlar Bakü-Ceyhan en güçlü seçenek olarak görülüyordu. Ancak Elçibey iktidarı yitirdikten sonra, petrol şirketleri bölgedeki petrolü, erken üretim petrolü ve ana üretim petrolü olarak ikiye böldü. Erken üretim petrolünün Bakü-Ceyhan dışındaki iki güzergahtan taşınması kararlaştırıldı. İlk petrol ihracı Kasım '97'de Novorossisk Limanı üzerinden yapıldı. Bu aynı zamanda ilk raundu Rusya'nın alması anlamına geliyordu. Asıl savaş ise ana boru hattı güzergahında devam ediyordu.

Üç alternatiften en uzun olanı Ceyhan hattı, Gürcistan ve Azerbaycan üzerinden 1600 km., Supsa hattı 910 km., Novorossisk hattı ise 1200 km. uzunluğunda. Ana boru hattının güzergahını tayin edecek konsorsiyumun (AIOC-Azeri Petrolleri Uluslararası Konsorsiyumu) bileşenleri ve yüzde payları ise şöyle:

En büyük ortak % 34 payı ile bir ABD-Britanya evliliği olan BP Amoca petrol devi. Unocol % 10, Exxon % 8, Benzoil % 4, TPAO % 6.7, Delta Hess % 1.6, Azerbaycan Devlet Petrol Şirketleri (SOCAR) % 10, Luloid % 19 (Rusya petrol şirketi), Staloid % 8.5, Otochu % 3.5, Ramc % 2 payla AIOC içinde yer alıyor.

Kısacası, BP Amoca hangi alternatifi seçerse, o güzergah üzerinden sömürü koridorunun yapımı başlayacak. Bugüne dek BP Amoca Bakü-Ceyhan hattını pahalı olduğu gerekçesiyle en son tercih olarak görüyordu. Boru hattının geçeceği güzergahtaki Kürt sorunu Ceyhan alternatifinin şansını yitirmesine neden olan bir diğer etmendi. Ceyhan hattının önündeki bir diğer engel ise "üçüncü ülke riski"ydi. Üçüncü ülke riski, Bakü-Ceyhan hattının geçeceği Azerbaycan ve Gürcistan üzerindeki tüm risklerin Türkiye tarafından da üstlenilmesini içeriyordu.

ABD Bakü-Ceyhan seçeneğini başından beri destekliyordu. Ancak Ecevit'in ABD'ye gerçekleştirdiği usaklığı derinleştirme gezisinden sonra daha bir "şiddetle" desteklemeye başladı! Ecevit'in dönüşünün hemen ardından Clinton'ın özel temsilcisi John Wolf, Enerji Bakanı Ersümer'i ve Demirel'i ziyaret ettikten sonra Moskova'ya

geçerek, BP Amoca'yı Bakü-Ceyhan seçeneğini baltalamakla "suçladı". Ardından BP Amoca sözcüsü Türkiye'yi ziyaret etti. Bir anda fikir değiştirmişler, Bakü-Ceyhan'ı desteklemeye başlamışlardı.

Sermaye basınında bu ani dönüşümü koşullayan iki etmen öne sürülüyor. BP Amoca ABD petrol şirketlerinden ARCO ile birleşmeyi, bunun sağlayacağı ABD imtiyazlarından yararlanmayı düşünüyordu. Wolf'un tehdidi ise bu evliliğin suya düşmesine neden olacak türden. Bu da BP Amoca'nın pek işine gelmiyor. İkincisi ise, Azerbaycan'da yakın zamanda bulunan doğalgazın bölgede Türkiye'den başka müşterisinin olmaması, üstelik Türkiye'nin doğalgaz ithali için iki ayrı alternatifinin daha olması, BP Amoca'nın bu ani fikir değişiminde etkin olmuştur.

Yeniden belirtelim ki, asıl etken ABD'nin basıncıdır. Bu basınca rağmen BP Amoca Bakü-Ceyhan hattını seçememezlik yapamazdı.

Rus ve İran doğalgazında ABD engeli

Bakü-Ceyhan boru hattı üç aşamalı planın birinci aşaması olarak ele alınıyor. İkinci aşama Türkmen doğalgazının Hazar'ın derinliklerinden geçirilerek Bakü-Ceyhan'a paralel bir hatla Türkiye'ye taşınmasını içeriyor. Son aşama Kazak petrollerinin aynı koridordan Türkiye'ye taşınmasından oluşuyor. ABD ve AIOC bu iki aşama olmadan Bakü-Ceyhan olmaz yaklaşımı içindeler. Türkiye'de bu yaklaşıma karşı değil.

ABD Türkiye'nin Rusya'dan ve İran'dan doğalgaz alma projelerine ise sıcak bakmıyor ve elindeki tüm olanakları kullanarak bu projeleri baltalamaya çalışıyor.

Türkiye '97 sonunda Moskova'yla Rus doğalgazını Karadeniz'in altından geçirip Samsun'a ulaştıracak "Mavi Akım" projesini imzalamıştı. Projeyi gerçekleştirmeyi Rusya'nın en güçlü tekeli olan Gazprom üstlenmişti. Ancak Gazprom'un projeyi gerçekleştirmek için ABD Eximbank'ından kredi alma planı ABD'ye önemli bir koz sunuyordu. ABD bu kozunu kullandı ve Eximbank Gazprom'a istediği krediyi vermedi.

Buna rağmen Rusya projeyi gerçekleştirme konusunda ısrarını korudu. Ecevit'in Moskova

ziyaretinin gündem maddelerinden biri “terörle mücadele işbirliği” iken, diğeri de “Mavi Akım” projesinin kaderinin tayiniydi. Rusya Türkiye’ye projeye ilişkin vergi protokolü imzalatmak istiyordu. Ecevit bu imzayı atmadı. Yine de Rusya Ecevit’ten projenin gerçekleşeceğini teyid eden bir açıklama yapmasını istedi. Efendisinin basıncı altında bulunan Ecevit hiç değilse zaman kazanmak için böyle bir açıklama yapmadı. Bir takım “teknik meseleler”in hallolması için süre kazandı. İstenilen süre hiç değilse AGİT zirvesi sonrasına kadardır. Zirveden çıkacak sonuca göre söz konusu “teknik meseleler” tamamlanacaktır.

Öte yandan John Wolf Türkiye’nin İran’dan doğalgaz alma isteği üzerine, ABD’nin İran politikasının değişmediğini, Türkiye’nin İran’dan doğalgaz almasına karşı olduğunu belirtti. ABD sadece yaklaşımını belirtmekle kalmıyor, aynı zamanda engelleme çalışmaları yürütüyor; Türkiye’nin tazminat ödemesi pahasına projeyi baltalıyor.

Türkiye ile İran arasında imzalanan (‘95) doğalgaz anlaşmasının Doğubeyazıt-Erzurum etabının tamamlanmasını Cihan-Kulak konsorsiyumu üstlenmişti. Konsorsiyum’un Amerikan Solar firmasına sipariş ettiği komporosör istasyonu, ABD’nin İran ve Libya’ya uyguladığı ambargo kapsamında ele alınarak verilmiyor. Kısacası projenin 2000 yılında tamamlanması baltalanıyor. Eğer İran projenin Tebriz-Dogubeyazıt hattını 2000 başında doğalgaz verebilecek biçimde tamamlarsa, Türkiye gazı almasa da bedelini ödeyecek. Bu durumda İran’a yılda 200 milyon dolar ödeneceği belirtiliyor. Bu da ABD’ye rağmen bir takım ekonomik yatırımlarda bulunmanın bedeli olacak. Ve tabii ki bu bedeli işçi ve emekçiler ödeyecek.

“Soğuk savaş”ı yine ABD kazandı

Türkiye’nin doğalgaz ihtiyacı düşünüldüğünde Rus ve İran doğalgazlarının alınması, Türkmen doğalgazının alınmasının önünde bir engel teşkil etmiyor. Ama bu ABD hegemonyasında küçük çapta da olsa gedikler açıyor.

ABD’nin doğalgaz konusunda tümüyle kendine bağımlı bir Türkiye’ye yaptırım gücü farklıdır, alternatifleri olan bir Türkiye’ye yaptırımı daha farklıdır. Kuşkusuz birinci durumda daha denetleyici, buyurucu olacaktır. Üstelik fiyat belirleme imkanı olacağından emperyalist tekeller daha fazla kazanacaktır. ABD’nin Rus ve İran doğalgaz alımına karşı olmasını bu çerçevede ele almak gerekiyor.

ABD’nin Hazar Havzası’nın petrol kaynaklarını sömürme konusunda en

önemli rakibi Rusya idi. Petrol için bölgede küçük çapta bir “soğuk savaş” yürütülüyor. Rusya erken üretim petrollerinin taşınması konusunda ilk raundu kazanmış olsa da, asıl öne çıkan ana üretim boru hattı için yürütülen savaşta ABD’yle boy ölçüşecek ekonomik güce sahip değil. Elindeki tek kozu, SSCB döneminden kalan ve günden güne tükenen nüfuzu ve bölgede yaratacağı kargaşa. Rusya’nın bu kozu kullandığı biliniyor. Buna karşın bir süre önce Moskova’da bir apartmana konulan bombada petrol şirketlerinin ve CIA’nın parmağının olduğu bizzat Rusya İçişleri Bakanı tarafından açıklanmış ve bu açıklamayı tekzip eden olmamıştır.

Dağıstan sorunu, Rusya’nın Çeçenistan’a saldırısı ve ABD’nin müdahale için zaman kollaması, bütün bunları bölgedeki petrol için yürütülen “soğuk savaş”ın şiddete yansımış biçimi olarak değerlendirmek gerekiyor. Uzmanların önemli olanın petrolü çıkarmak değil taşımak dediği koşullarda, ana boru hattı için emperyalistler arası bir savaşın yürütülmesi anlaşılırdır.

Verili durumda “soğuk savaş”ı ABD kazanmıştır. Hazar Havzası petrolünü taşıyacak ana boru hattının Ceyhan’a dönmesi bunun bir sonucudur. Bu durumda rota Azerbaycan, Gürcistan ve Türkiye yoluna takip etmekte, yani ABD’nin nüfuz bölgelerinden geçmektedir. AGİT Zirvesi’nde prosedürü tamamlanacak olan Türkiye’nin değil ama ABD’nin zaferidir.

Emekçi kanıyla döşenen sömürü koridoru

Hazar Havzası petrollerini taşıyacak ana boru hattı için küçük çapta bir “soğuk savaş” yürütüldüğünü ve bu savaşın şiddet biçimini de aldığını söyledik. Yani boru hattı emekçi kanıyla döşenecek.

Bakü-Ceyhan’ın karara bağlanması durumunda neler elde edilecek? Üçüncü ülke riskinin Türkiye tarafından kabul edilmesi durumunda başlı başına bir zarar kanalı açılacak. Hattın Türkiye’ye yaklaşık toplam maliyeti olan 2 milyar dolar ancak 15 yılda karşılanacak. Türkiye boru hattı için sadece geçiş ücreti ve vergi alacak.

Bu durumda gerçekte kazanacak olan ABD ve AIOC içindeki petrol devleridir. Bunların başında BP Amoca geliyor. Tabii ki tekeli sermaye de bundan kazançlı çıkacak. Kısacası kârlar emperyalist tekellere ve işbirlikçi tekeli sermayeye, zararlar ise işçi ve emekçilere pay edilecek.

Emperyalistler ve işbirlikçileri alternatifler arasında tercihlerini yaptılar. İşçi emekçilerin ise tek alternatifi vardır: Devrim ve sosyalizm!

On yıl önce orak-çekici sökenler bugün onu yerine takıyorlar

Romanya: İşçi sınıfı militan madenci geleneği yolunda yürüyor

Bugüne kadar Romanya işçi sınıfının mücadele haberlerini dünyaya hep Jiu Vadisi madencileri duyurdular. Bükreş’teki iktidar ekibinin etiketi ne olursa olsun, madenciler her zaman rejimin korkulu rüyası oldular ve olmaya devam etmekte. Romen madencileri Çavuşesku iktidarını yer yer zora soktukları gibi, ‘89 sonrası süreç açısından da ciddi bir çıban başı olmayı sürdürüyorlar.

Jiu madencilerinin militan mücadele alanında böyle çok özel bir yer tutmalarının nedeni açıktır. Son on yıldır her eyleme giriştiklerinde devletin kolluk kuvvetlerine meydan dayacağı çeken bir işçi kategorisidir söz konusu olan. Ayağa kalktığında hemen başkente inmeyi hedefleyen, gelip yer yer devletin polisinin, askerinin kaşını gözünü patlatan, hatta bazen hükümet devirip giden Jiu maden işçisinin başka bir örneğine dünyada rastlanmamaktadır.

İşçi sınıfı mücadelesinin henüz geri bir düzeyde seyrettiği bir dönemde Romen Jiu madencilerinin kararlılığı ve militanlığı sermaye dünyasını çok açık bir biçimde rahatsız etmekteydi. ‘90’lı yılların başlarında madenciler birkaç kez Bükreş’e indiklerinde, uluslararası sermayenin ileri düzeydeki sözcüleri tarafından bu rahatsızlık açık bir biçimde dile getirilmişti. ‘90 yılında Romanya’daki faşist cereyanı ezmek ve ‘91’de ise sözünü tutmayan Petre Roman hükümetini kovmak için madenciler Bükreş sokaklarını doldurdularında, sermaye dünyası gözlerine inanamamış, dehşete kapılmıştı. Sermaye medyası Jiu madencilerine karşı ağız birliği içinde nefret kusmuş, eylemi “*Bükreş’te madenci terörü!*” başlığı altında manşetten vermişti.

Çavuşesku döneminin kapanması ile birlikte işbaşına getirilen değişik etiketli hükümet ekiplerinin başlıca misyonu, bu direniş geleneğine son vermek, madencilere diz çöktürmek olmuştur. Çünkü bu direniş odağının etkisi ülke sınırlarının ötesine taşan bir niteliktedir. Henüz iktisadi çerçeveyi aşmasa da dünyada hızla çoğalan işçi mücadelelerine Jiu madenci geleneğinin örnek olmasından büyük bir korku duyulmaktadır. Bu nedenle uluslararası sermaye, mali faturası ne olursa olsun, başka ülkelerin işçilerine kötü örnek olan bu direniş odağının dağıtılmasını istiyor. Başta IMF olmak üzere sermayenin farklı kategorilerdeki tüm kuruluşları yıllar boyunca Bükreş hükümetlerini bu doğrultuda teşvik ettiler, akıl verdiler, desteklediler. Eğer bu koşul yerine getirilemezse, Romanya’ya dış yardım ve borç verilemez, yabancı sermaye akışı olmaz, dediler.

Bükreş hükümetleri, birbirini izleyen kemer sıkma politikaları, özelleştirme kampanyaları, maden ocaklarını kapatma ve işçilerin en militan kesimlerinin işine son verme girişimleri ile uluslararası sermayenin dayatmalarına cevap vermeye çalıştılar ve epeyce de mesafe aldılar. Ama buna rağmen madencilere karşı nihai bir zafer elde edemediler. Geçtiğimiz Ocak ayında madenci önderi Miron Cozma’nın cezaevine konulması üzerine patlak veren madenci öfkesi bunun kanıtı oldu. Madenciler Miron Cozma’nın cezaevine konulmasına engel olamadılar. Fakat bu vesileyle patlak veren madenci öfkesinin aslında bu ülkenin tüm emekçilerinin ortak öfkesi olduğu, Jiu madencilerinin tüm işçilerin, emekçilerin, yoksul kitlelerin ortak taleplerini sokağa taşıdıkları açıkça görüldü.

Ocak 1999 eylemi sırasında uluslararası medya yine madencilere karşı kin ve nefret kusmuş ve bunu yaparken sermayenin endişesini de açığa vurmuştu. Eylem, “Horezu Vadisi’nde madenciler semt sakinlerinin yardımı ile ordu ve polis birliklerini bozguna uğrattılar, Bükreş titremeye başladı!” türünden tanımlamalarla dünyaya duyurulduktan sonra, madencilere kara çalmak için her türlü yönteme başvurulmuş, Miron Cozma’nın faşist bir partiye olan yakınlığı esas tema olarak işlenmişti.

Bu özel çabaya ve kazanılan mevzilere rağmen, egemen sınıflar, Romanya’da baş hedef olarak saptanan amaca ulaşmış olmaktan uzaktırlar.

Burjuvazinin en çok korktuğu Romen madencilerinin militan eylemleri henüz dünyanın başka ülkelerinde örnek alınmamaktadır. Ama gün gelecek, bu da yapılacaktır. Değişik coğrafyalarda yaşanan mücadele deneyimlerinin birbirlerini etkiledikleri ve besledikleri tarihi bir gerçekliktir. Zira, sermayenin gününbirlik dozu arttırılan çok yönlü saldırıları, işçi sınıfına, emekçilere, yoksul kitlelere radikalleşmekten, düzeni cepheden hedeflemekten başka alternatif bırakmamaktadır.

Bu militan geleneği sürdürmenin ve yaymanın ilk işaretine yine Romanya'da tanık olunuyor. Kasım ayı başlarında madenci geleneğinden doğrudan esinlenen bir başka işçi kategorisi Brasov'da mücadele alanına indi. Bir sanayi kenti olan Brasov'un ülkenin politik tarihinde önemli denebilecek bir yeri var. Çavuşesku rejimine karşı patlak veren ender isyanlardan birisi 1987 yılında Brasov'da olmuştu. Valilik binası göstericiler tarafından yağma edilmiş, orak-çekiç arması binadan sökülerek parçalanmıştı. Onun için bu kent Romanya'da komünizme karşı mücadelenin sembolü ve direnişin kalesi olarak anılmaktadır.

Brasov'da Roman markası kamyon üreten bir fabrika bulunuyor. Bu fabrika 1990 yılında yılda 5000 kamyon üretmekte ve 18 bin işçi çalıştırmaktaydı. Daimler-Mercedes, Volvo, vb. dev tekellerle rekabet edemeyen Roman fabrikası bu yıl ancak 350 kamyon satabildi ve personel sayısı 10 bine düşürüldü. Onun için hükümet, IMF'nin reform reçetelerinin dayatmaları doğrultusunda, fabrikanın kâr getirmediğini, dolayısıyla personel sayısının 4000'e düşürülmesi ve maaşların da yaklaşık 100 dolar düzeyinde dondurulması gerektiğini ilan etti. Ancak fabrikadan gelen binlerce işçi 5 Kasım günü Brasov valilik binasının önünde toplanarak, tam tersine, maaş zammı ve işten atılmalara derhal son verilmesini talep ettiler.

Gelecekleri ile oynanan işçiler usul yerini bulsun türünden bir miting yapıp sessizce dağılmadılar. Valilik ve yerel meclis binasını işgal ettiler. Eylem sonrası manzarayı bir gazeteci şöyle anlatmaktadır: *"Valilik ve yerel meclis binasının önüne gelindiğinde, kentin dekoru aniden değişti. Sanki bir savaş alanına girilmiş gibi. Duvarlar yanmış, camlar kırılmış, kafasındaki yarayı zor gizleyen bir bekçinin beklediği Valilik kapısının önü kırık dökük dolu."*

Fabrika müdürüyle uğraşmak yerine doğrudan politik iktidarın temsilciğini, onun sembollerini hedefleyen işçilere kentte bulunan jandarma birliği müdahale etmeyi göze alamadı. Düzenin kolluk kuvvetlerinin korkudan kaynaklanan bu usluluklarına rağmen, işçiler Valilik binası çevresinde rastladıkları onlarca jandarmanın kaşını gözünü patlatmayı ve hastanelik etmeyi ihmal etmediler. Daha önemlisi, '87 yılında yaşanmış ve bu kente anti-komünizmin kalesi ünvanını kazandırmış olan sahnelerin tam tersine tanık olundu. İşçiler Valilik binasının cephesine orak-çekiç armasını yeniden asarak eylem alanından ayrıldılar. Belki de aralarında 12 yıl önce tam tersini yapmış olanlar vardı.

IMF'nin dayatmaları ile işçi sınıfının kararlılığı arasında sıkışmış bulunan hükümet patlak vermiş olan işçi öfkesini yatıştırmak amacıyla 9 Kasım günü apar topar, kamu sektörünün ihtiyacı var diyerek, Roman fabrikasına birkaç kamyon sipariş etti.

Önümüzdeki günlerde başka sektörlerde grev ve eylem kararları alınmış bulunuyor. Gözlemcilere göre, madenci geleneğini örnek alan Roman fabrikası emekçilerinin eylemi, böylece, hazırlıkları yapılan yeni grev dalgasının ilk militan adımını oluşturmuş oldu. Bu koşullarda, burjuva iktisatçıların deyimiyle, 23 milyon tüketicinin yaşadığı Romanya'ya akan yabancı sermayenin son on yıl içinde neden 4,5 milyar doları zor bulduğu kendiliğinden anlaşılmaktadır.

AGİT Zirvesi ve Çeçenistan savaşı

C. Kaynak

Türkiyenin faşist rejimini onurlandıran Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı AGİT'in İstanbul'daki zirve toplantısında, esas gündem maddesini denebilir ki yeni Çeçenistan savaşı oluştuyordu. Onun dışında, ıvır zıvır protokolleri, imzalsansa bile asla uygulanmayacak, sözü verilse bile her zaman olduğu gibi ilk fırsatta ayaklar altına alınacak anlaşmaları saymazsak, görüşülecek ve tartışılacak pek başka konu yoktu. Balkan krizinin dosyasını ABD emperyalizmi kapatmıştır; oldu bitti sonuçlanmıştır ve görüşülüp tartışılacak bir yönü artık yoktur.

Çeçenistan savaşı, tanıtım ve tartışma biçimi ne olursa olsun, ya da hiç tartışılmasa bile Zirve'nin gündemini bir hayalet gibi işgal etti, katılımcıları da aslında epeyce sıkıntıya soktu. Bu savaşın esas karakteristiklerini ve yer yer alt boyutlarını düzenli olarak işlemeye çalışıyoruz. Dolayısıyla, bu düzeyde burada bir tekrara başvurmak bir bakıma gereksizleşiyor.

AGİT'in başını çeken büyük emperyalist güçlerin bu güne kadar kendilerini doğrudan ilgilendirmeyen yerel kriz ve savaşlara karşı tavrı netti: Müdahale etmek! Politikacılar insan haklarını, demokrasiyi savunmaya soyunuyor, askerler müdahale krokileri çiziyor, diplomatlar barışçıl çözümün son ana kadar denendiğini kanıtlamaya çalışıyor, medya kitleleri bu uğurda ödenecek bedellere katlanmaya hazırlıyor, mahkemeler suç duyurusunda bulunuyor, yargıçlar soruşturma başlatıyor, Interpol devreye sokuluyor vb., vb...

Bugüne kadar Körfez savaşı, Somali, Balkanlar, Doğu Timor vs... aynı tavrın değişik ölçeklerdeki icra alanları oldular. Saddam Hüseyin ve Miloseviç, ortada yıllardır doyasıya çekistirilen birer günah keçileri olarak duruyorlar.

Emperyalist haçlı seferlerinin örgütlenmesine yol açmış bu örneklerden çok daha kaba bir kriz, bugün Kafkasya'yı kasıp kavurmaktadır. Rus ordusu, ülkesine hapsedilmiş masum Çeçen halkını tüm dünyanın gözleri önünde aylardır ateş altında tutuyor. Bu savaşın insani faturasının ne olduğu dahi kaba taslak da olsa bilinmemektedir. Masum Çeçen halkının yaşadığı bu trajedi aynı zamanda da insan hakları konusunda çok böbürlenlen emperyalist güçlerin ve onların kuyrukçusu gerici devletlerin ikiyüzlülüğünü açığa çıkarıyor. Onlar bugünlerde İstanbul'da bunun sıkıntısını yaşıyorlar.

Topluca Irak halkının başına çullanıp Çeçen kanından daha da kıymetli olan Kuveyt petrolünü özgürlüğüne kavuşturan bu ikiyüzlü insanseverlerin, bu sahte demokrasi havarilerinin, Boris Yeltsin karşısında bacakları titriyor. Konuyu hangi diplomatik üslupla açarız da O'nu kızdırmayız telaşındalar. Rusya bir Irak, bir Sırbistan olmadığı için, bu yiğitler yıllar boyu tükürdüklerini tek tek yalamak zorunda kalıyorlar. Çeçenistan Dışişleri Bakanı geçenlerde bir yolunu bulup gizlice Fransa'ya gitti. Uzun reklam peşinde koşan birkaç silik aydın dışında kimse adama

selam dahi vermeye cesaret edemedi. Çeçenistan Devlet Başkanı Aslan Maşadov, halkının yaşadığı dramı AGİT

platformuna getirmek istediğini beyan edince, Türki cumhuriyetlerini pek seven, Kafkasya'da, hatta Orta Asya'da hamilik yapmak iddiası taşıyan Türk devletinin ansızın rengi soldu.

Sonuç olarak, bunların Çeçenistan savaşı konusunda ara sıra yaptıkları suya sabuna dokunmayan açıklamaların esas işlevi, kendi kamuoylarının hassasiyetine cevap oluşturmak ve ikiyüzlülüklerini, acizliklerini gizlemekten başka bir anlam ve değer taşımamaktadır.

Kıscacası batılı emperyalist güçler Rusya'ya karşı nasıl bir tavır takınacaklarını bilemiyorlar. Bu bağlamda kuşkusuz ilk hatıra gelen güç ABD emperyalizmidir. Bugüne kadar Beyaz Saray'ın bu savaş konusunda net bir şey söylediğini duymadık. Her defasında, başkalarının da aynen taklit ettiği gibi, önce islami terörizm kınanarak söze başlanıyor, epeyce ahkam kesiliyor ve sonunda siviller çatışmalarda fazla zarar görmezlerse fena olmaz denilerek mesele hemen kapatılıyor. İstanbul'da Boris Yeltsin'e bu konuda bir tek ciddi kelime dahi söylenememesi, bu çaresizliğin en kaba kanıtlarından birisidir.

Çevirisini yaptığımız Zbigniew Brzezinski'nin makalesinde bu çaresizlik, satır aralarında, arka planda da olsa sonuçta açıkça ifade edilmektedir. Makalesinin tamamının yorumunu yapmayacağız, ama yapmaya değer. ABD emperyalizminin bu ünlü akıl hocası açık ve tok konuşmakla tanınır. Bu nedenle ABD emperyalizminin en ciddiye alınan strateji uzmanlarının başında gelmektedir.

Brzezinski, Kosova krizi sırasında, özetle; "Sırbistan'ı ezip geçeli, karaya şöyle asker çıkarılsın, politikamızın insani bedelini ödemek zorundayız vs..." türünden laflar ediyordu. Aynı Brzezinski'nin Çeçenistan konusundaki tavrında ise rica minnet ile Rusya'ya rüşvet temaları ağır basıyor. Clinton yönetimini Bin Laden'le uğraştığı için aşağılarken, Brzezinski'nin kendisi de

Kafkasya'da tam katekülle peşinde. Şunun pazarlığını şöyle yapalım, falancayı da olanakları ölçüsünde ortak edelim, filan da katılabilir türünden önermelerle, iktisadi sorunlarla, yani petrol ve doğal gazla sınırlı bir tellal pazarlığı öneriyor. Politik alana kaymamaya özen gösteren bu ünlü strateji uzmanının söyledikleri; Rusya'yı kızdırmadan kandırılma da, Kafkasya'da göz diktiğimiz zenginlikle az çok rahatça ulaşabilelim gibi bir sonuca çıkıyor. Bu ise Rusya'yı kızdırırsak şansımızı kaybederiz anlamına geliyor.

Rusya batının kaba yaptırımları sonucu Çeçenistan savaşına son vermeyecek bir anlayışın içinde. Yeltsin'in İstanbul'dan erken ayrılmasının nedeni salt sağlık problemlerine dayanmıyor. İşin içinde biraz da tenazül etmeme, kendisini ağıra satma endişesi var. Yani Rusya, en azından ciddi karşılığını almadan, Batının rica minnet politikasına pirim vermemeye çalışıyor. Onun süper güç iddiaları uluslararası bağlamda epeyce yontulduğu, gülünç konuma düşürüldüğü için, o da sahip olduğu gücün tatbikatını Kafkas halkları üzerinde yapmak yoluna gidiyor.

Bu nedenle, Kremlin, Çeçenistan savaşı üzerinden batılı emperyalist güçlere militarist mesajlar vermektedir. Brzezinski'nin bahsettiği yeni silahların, denemeleri hızlandırılan balistik füzelerin, Çeçenistan savaşının ötesinde bir anlamları mevcuttur.

Belli olmaz, belki de Kremlin uygun bulduğu bir zamanlama sonucu, örneğin başbakan Vladimirt Putin'i azlederek ansızın savaşa son verir, bunlar da rahat bir nefes alırlar, Yeltsin'in asla önceden tahmin edilemeyen sihirli politikasını övmeye başlarlar. 1996'da öyle yapılmıştı.

Gelişmeler çıkmaza girince, hemen Kremlin'de birkaç kişi azledildi, genaral Aleksandre Lebed piyasaya sürüldü ve savaşa sanki hiç bir şey olmamış gibi son verildi.

Aynı senaryonun bir kez daha tekrarı hiç de şaşırtıcı olmayacaktır.

Çeçenistan'da Rus soykırımı

Zbigniew Brzezinski
(Le Monde, 18 Kasım '99)

Orta Avrupa ülkeleri istihbarat servisleri geçenlerde Rusya'nın Çeçenistan'ı tamamen imha etme projesine ilişkin çok endişe verici bilgiler sundular. Kremlin'in kesin bir kararla uygulamaya koyduğu plan şu aşamalardan oluşuyormuş:

1) Çeçen yerleşim birimlerini, savaşmayan insanları da ülkeyi terk etmeye zorlayacak nitelikte yoğun bir biçimde bombalamak. Bu strateji daha şimdiden büyük oranda uygulanmış bulunuyor.

2) Direnişçiler aşamalı bir tarzda askeri ablukaya alınarak, kent ya da yarı kentlere yığılmalarını sağlamak. Ve Çeçen direnişçileri bu mekanlardan hareketle geçmişte Ruslara ağır kayıplar verdiren taktiklere başvurmaya mecbur kılmak.

3) Buna rağmen, bir önceki savaştan farklı olarak, Rusların bu kez, pusuya yatmış kararlı insanlara karşı, insani kayıp açısından faturası yüksek, sokak çatışmalarına girmeye niyetleri yoktur.

Amaç, Rusların baskısı sonucu harap kentlere birikmiş onbinlerce Çeçene karşı uzak mesafeden patlayıcı ve kimyasal elementleri bir arada içeren (aralarında boğucu gaz da bulunuyor) yeni silahlar kullanarak topluca imha etmektir. Rus askerlerine şimdiden gaz maskeleri dağıtılmış deniliyor. Kullanılması öngörülmüş olan silahların arasında *fuel-air* diye anılan ve hedef alanına kolay tutuşur artıklar yayan ve alevlendiğinde de her yerde ölüm saçan patlayıcılar da bulunuyormuş.

Böylece, Çeçenler en derin pusularda gizlenseler bile hepsi imha edilebileceklerdir.

Tüm dünyanın pasif bir biçimde seyirci kaldığı bu stratejinin sonuçlanması bir soykırımı olacaktır. Bu savaşta elde edilebilecek bir Rus zaferinin geniş ve yıkıcı sonuçları olacaktır. Buna rağmen bugüne kadar uluslararası düzeyde tepkilere pek rastlanılmadı. Her şeyden önce Rusya'nın net bir askeri zaferi Rusya'nın en kötü yönetici elemanlarının önünü açacağı gibi, Moskova'nın yeni imparatorluk heveslerine de biraz daha ivme katar. Bu ise bu ülkede politikanın gerilemesi anlamına gelir.

Eğer bu savaş hızla sonuçlandırılmazsa Güney Kafkasya'yı da ayrıca sarsma risklerini taşıyor. Kuzey Kafkasya şimdiden dev bir kaos ortamı içinde bulunuyor. Ama savaşın yol açtığı mülteci göçü ve neden olduğu istikrarsızlık Gürcistan'a da yayılabilir.

Üstelik, Rusya'nın Çeçenistan'daki bir askeri zaferi Moskova'da sertlik yanlısı olan kesime, Şevernadze'yi kontrol altına alma ya da yok etme ve dolayısıyla Gürcistan'ı boyunduruk altına alma arzusu verebilir. Geçenlerde ziyarette bulunduğum Tiflis'te bu korku hissedilmekte idi.

Buna, Amerika'nın, Güney Kafkasya ve Orta Asya'ya ilişkin politikasının zora gireceğini de eklemek gerekiyor. Rusya açısından Gürcistan'ın egemenlik altına alınması, şimdiden Moskova'nın bir sömürgesi olan Ermenistan'a doğrudan yolun açılması anlamına geliyor. Bu durum ise Azerbeycan'ı ve Orta Asya'yı batıdan koparır. Yine aynı şekilde, bu, Bakü/Supsa petrol boru hattının politik kontrolü anlamına da geliyor. Azerbeycan ve Orta Asya'nın bağımsızlığı üzerinde sonuçları da kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

İnsan, gerçekten, kendi kendisine soruyor neden Batı ve özellikle de Clinton yönetimi, üstelik Kosova ve Doğu Timur sorununun ardından, ikiyüzlüce pasif kalıyorlar. Belki de, Batı, 1996 Çeçenistan savaşından sonra, Rusya'nın sözünü verdiği ama yerine getiremediği iktisadi yardımın Çeçenistan'daki karmaşıklığın ve bazı Çeçenlerin asırlıklara kaymasının başlıca nedeni olduğunun bilincinde değildir. İlimliler asırların

ardından gittiler çünkü başka bir seçenekleri yoktu. Özellikle Kremlin'in kendileri ile pazarlık etmeyi reddetmesinden sonra.

Çeçenler 120 yılı aşkın bir süredir direniyorlar. Ne Rus ne de Ortodoksdurlar. Ve ayrıca bu savaşta bedel ödeyenlerdir. Bugün onlara çektilen acılar, 1944'te Stalin'in bu halkı imha için toptan Orta Asya'ya sürgün etmek amacıyla aldığı kararı hatırlatıyor.

O zaman, ne yapılabilir, ne yapılmalıdır? İlkın, Amerika hükümeti "*Bin Laden'e karşı kutsal ittifak*" politikasında ısrar etme düzeyine düşmemelidir. Bu politika Rusların "*Yeltsin Lincoln gibi birliğin kurtarıcısıdır*" iddiasından önce attıkları ve Clinton idaresinin çiğnemenen yuttuğu simsar çıgıllıklarını çağırıştırıyor. Terörizm ne ileri sürülecek temel jeo-politik, ne de bir manevi sorundur.

Rusya'nın politikasının bölgenin istikrarını tehlikeye düşürdüğü ve Amerika ile Avrupa Birliğinin ortak çıkarlarıyla çeliştiği, ona dolayimsız bir biçimde hatırlatılmalıdır. Mali yardımı frenlemek gerekiyor. Batı aynı şekilde net olmalı ve Rusya'nın gidişatının manevi boyutlarını açıkça tartışmaya açmalıdır. Savaşa karşı çıkan Rus demokratları bugün tecrit edilmiş durumdalar ve savaşın ülkenin uzun vadeli çıkarlarına zarar verdiğine ilişkin argümanları Batının ilgisizliği tarafından dinamitlenmektedir.

Washington, Kuzey Kafkasya'nın iktisadi kalkınması, şiddete ve savaşa yol açan sosyo-ekonomik kışkırtmaları azaltmak için, ABD'nin, Avrupa Birliğinin ve Rusya'nın çabalarını birleştiren bir planı resmen önermelidir. Böyle bir inisiyatif egemenlik sorununu kenara iterek, çabayı bölge halkları arasında paylaşılan bir iktisadi kalkınma yaratmanın gereği üzerinde yoğunlaştırır. Birleşmiş Milletler Örgütü ve diğer uluslararası kurumlar gerekli olan koruyucu yardımlarını yaparlar. Böylece, Rusya'nın kendi statüsüne ilişkin endişesi de bu türden ortak inisiyatiflere katılımı sonucu yatışmış olur. Güney Kafkasya'nın üç devleti de kendi yöntemleriyle bu işbirliği içinde yer alabilirler. Mevcut aşamada esas olan, hızla tırmanan bu yıkıcı yerel savaşa, alternatif bir çareyi en azından en genel hatlarıyla sunmaktır.

Son olarak, Birleşmiş Milletler Örgütü de bir rol üstlenmelidir. Çeçenistan'ın durumu Kosova'ninkinden beter ise de, Rusya bir Sırbistan değildir ve dolayısıyla NATO'nun Balkanlar'daki müdahalesi gibi bir müdahale uygun değildir. Çeçen savaşı daha ziyade Doğu Timur savaşına benziyor. Askeri tehdite başvurmaksızın yapılan güçlü uluslararası baskı, Endonezya'yı, sorunu ulusal çıkarlarına uygun bir biçimde barışçıl olarak çözüme ikna etti. Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı (AGIT) İstanbul'da bir zirve toplantısı düzenliyor. Bu zirve, uluslararası toplumun hoşnutsuzluğunu ifade etmenin ve Birleşmiş Milletler Örgütü'nün Rusya'nın Çeçenistan'da yaptığı soykırımı son aşamasında durdurabilmesi için girişimlerde bulunmanın bir fırsatıdır.

İşbirlikçilerin parolası:

“Egemenlik kayıtsız şartsız ...” ABD’nindir!

Geçtiğimiz hafta sonunda ülkemize gelen ABD emperyalizminin temsilcisi Clinton “krallar” gibi karşılandı. Clinton’ın, ülkemize geleceği aylar öncesinden bilindiği için CIA geniş çaplı araştırmalar(!) yaptı. CIA ajanları Ankara’daki protesto eylemlerine Türk yardımcılarıyla birlikte müdahale etti, eylemcileri gözaltına aldı.

ABD emperyalizmi dünyanın jandarmasıdır. Dünya’ya militarizmi, sömürgeciliği, faşizmi körükleyen “en büyük güç” ABD’dir. Balkanlar’da, Bosna’da önce alttan alta savaşı kışkırtmış, daha sonra da barış havariliğine soyunup buralarda fiili işgale girişmiştir. ABD’nin genel taktiğidir bu aslında: Önce iki tarafı savaştır. Daha sonra o ülkeye “barış elçisi” sıfatıyla sahip ol.

ABD bu kirli yöntemleri hep kullandı. Dün Filistin, bugün Kürt halkına karşı uygulanan hep aynı yöntemdir. Örneğin Irak savaşında ABD’nin amacı acaba neydi? Çözmek istediği sorun, gerçekten Kuveyt’in Irak işgalinden kurtarılması mı, yoksa Ortadoğu’ya kendi çıkarlarına göre çeki düzen vermek mi?

54 ülkenin oluşturduğu AGİT Zirvesi’nin amacı da emperyalist dünya düzeninin pekiştirilmesidir. Göstermelik olarak “insan hakları” gibi kavramları kullanması bu gerçeği değiştirmiyor. Kapitalizm savaş demektir. Katliam demektir. Bu aşağılık asalak takımı hangi demokrasi, hangi insan haklarından bahsediyor? Sadece demagoji yaparak kitleleri aldatıyorlar. İşbirlikçi Türk devleti de bir taraftan sosyal yıkım tasarısını, tahkimi, özelleştirmeyi, mezarda emekliliği, sendikasızaştırmayı vb. tek tek meclisinden geçiriyor. IMF’nin direktiflerini aynen yerine getiriyor. Öte taraftan da utanmadan demokrasiden, insan haklarından bahsetmeyi ihmal etmiyor. Bu tam bir utanmazlıktır.

DEP milletvekillerini mecliste Kürtçe konuştuğu için zindanlara atan Türk devleti, aynı mecliste Clinton’ın İngilizce konuşmasını ayakta alkışlıyor. Clinton’ın korunması için on binlerce polis ve askerini, CIA ajanlarının emrine veriyor. Ama aynı gündenlerde depremzederlerin öfkesini ise coplarla bastırmaya çalışıyor. Türkiye demokratik bir ülke, AGİT’in temel hedefi “insan hakları”dır demagojilerinin gırtlattığı aynı günlerde, protestocular yaka-paça, tekme-tokat gözaltına alıyor.

Emperyalizm ve işbirlikçi tekelleri burjuvazinin olduğu her yerde savaş, katliam, işkence, sosyal adaletsizlik, sömürü, servet-sefalet kutuplaşması var olmuştur. Bugün kullandığımız bir takım haklar ise dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin yüzyıllardır dişe diş mücadelesi sonunda kazanılmıştır. Burjuvazi hiçbir zaman bize özgürlük vermez. Biz onu savaşıyoruz. Liverpool işçileri gibi, Amerika’daki tekstil işçileri gibi, 15-16 Haziranları yaratan Türkiye işçi sınıfı gibi.

Artık mücadele salt kısmi haklar için değil, yarınımızı kurtarmak için, özgürlüğümüz için, bağımsız sosyalist bir ülke için verilmelidir.

Yolumuzu aydınlatan büyük Ekim Devrimi’ni hatırlayalım ve öğrenelim. Bize devrim yolunda önderlik edecek komünist partimizin etrafında kenetlenerek mücadele bayrağını yükseltelim. Devrim, özgürlük ve sosyalizm davamızda partimizle savaşalım ve kazanalım.

Kahrolsun ABD emperyalizmi!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Bursa zindanında partimizin kuruluş yıldönümü kutlaması yapıldı!

Ulucanlar direnişinin etkinliği ardından, böyle bir etkinlik için, yeterli hazırlığı ve kapsamlı bir çalışmayı düzenleyecek maddi koşullardan yoksunduk. Fakat ideolojik-politik hazırlığımız ve daha yeni şehit düşen yoldaşlarımızın yanı başımızda bizi izlediklerini bilmemiz, bizi güçlü kılan ve itilim veren yöndü.

Maltada, PKK’nin dışındaki tüm dost örgütlerin de (PKK’ye siyasal ilişkileri kesme tavrımız olduğu için davet etmedik) kısa fakat özlü bir kutlama etkinliği gerçekleştirdik. Özlüydü zira, etkinliğin coşkusunu ve ruhunu metnimize yansıtmıştık. Süre olarak etkinliğimizin uzamaması için, dostlarımızdan yazılı bir mesaj istem dik. Devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşumuz, metnimiz (ekte gönderiyoruz) ve Enternasyonal Marşı’yla etkinliğimizi sonladık. Partimizin 2. kuruluş yıldönümünü zindanda da olsak selamladık. Devrimci dost örgütlerin coşkusunu paylaşması, başarı dilekleri ise anlamlı bir veriydi. Fakat bu konuda, bizde olduğu gibi herkeste şu düşüncenin aşağı-yukarı oluştuğunu da tahmin edebiliyoruz. Acaba Ulucanlar’daki destansı direnişimizle Parti tarzını simgeleştirdiğimiz bir sürecin içerisinde değil de başka bir süreçte etkinliğimizi gerçekleştireseydik, aynı anlamlı dostluk ilişkileri ile karşılaşır mıydık!

Türkiye proletaryasının savaş kurmayı, Türkiye solunun ışığı Partimize layık olacağız. Partimizin bayrağına asla leke sürmeyeceğiz! Asla zamanı Parti ilanımız ve Ulucanlar direnişimiz öncesinde olduğu gibi akmayacak! Değiştireceğiz, değişeceğiz, sosyalizmi kanımızla yazacağız, Partiyi kazandık, Partiye kazanacağız!

7 Kasım, Yoldaşca selamlar

“Clinton Türkiye’de bulunduğu sürece sayım vermiyoruz”

Ümraniye Cezaevi’nde Clinton ve AGİT’i protesto eylemi

17, 18, 19 Kasım 1999 tarihlerinde AGİT İstanbul’da toplanıyor. Bir süreden beri de bu yönde bir çok NGO (devlet güdümlü örgütler) hem uluslararası alanda hem Türkiye’de toplantılar düzenleyerek AGİT toplantılarına sunacakları tasarıları hazırlıyor. AGİT, esas olarak emperyalist merkezler tarafından gündeme getirilen bir organizasyondur.

Bu toplantıların amacı olarak; önümüzdeki dönem uluslararası alanda insan hakları sorunu, demokrasi sorunu gibi bir çok konunun tartışılıp karar altına alınması olarak açıklanıyor. Ancak asıl amaç bu söylemlerin arkasına gizleniyor. Burada asıl amaç bağımlı ülkelerde ortaya çıkan devrimci gelişmelerin ve esas olarak da devrimin önüne geçmek, gelişen devrimi engellemektir. Emperyalizm, bu tür toplantılarla dünyanın çeşitli ülkelerindeki ilerici kamuoyunu bu tartışmaların içerisine çekerek oyalama, devrimden ve devrimci kalkışmalardan vazgeçirme manevraları yapmaktadır. Bu görüntü arkasında da, yeni dünya düzeni çerçevesinde bütün dünya işçi sınıfına ve ilerici insanlığa yönelik saldırı politikalarını hayata geçirmeye çalışmaktadır.

Bu genel yaklaşımın yanısıra, AGİT toplantılarının Türkiye’de yapılmasının özel bir anlamı daha var. Emperyalizm, Türkiye egemenlerine, devrimi engellemeleri için açıktan destek veriyor.

(...)

Dünya emperyalizminin jandarması ABD’nin başkanı Bill Clinton da AGİT Zirvesi’ne katılmak üzere Türkiye’ye geldi. Clinton’ın Yunanistan’a gitme planları karşısında Yunanistan halkı onurlu bir tavır koyarak, Yunanistan’a girmesini engelledi; ABD emperyalizminin başı ve baskıları katili Clinton’ın Türkiye’ye gelişi ve AGİT Zirvesi’nin Türkiye’de yapılması karşısında, Türkiyeli ve Kürdistanlı işçiler ve emekçiler de etkin gösteriler ve eylemler örgütlemelidirler.

Biz Ümraniye Cezaevi’nde bulunan aşağıda imzası bulunan örgütlerden tutsaklar, hem AGİT Zirvesi’ni, hem de Clinton’ın Türkiye’ye gelişini protesto ederek, Clinton Türkiye’de bulunduğu sürece sayım vermiyoruz.

Katil Clinton defol! AGİT defol!

Kahrolsun emperyalizm!

TKP/ML, DHKP-C, TKP-K, TKİP,

TKP(ML), TKİB, MLKP, MLSPB, TDP, TKEP/L davası tutsakları

15 Kasım 1999

Devlet yine acz içinde...

**Halk bir kez daha
sahipsiz bırakıldı...**

**Acze karşı öfke
sokağa taşıyor!**

Kızıl Bayrak